
Ei vorbesc în alte limbi

"Soției mele - TIB"

Referirile privitoare la "*vorbirea în alte limbi*" se găsesc în multe locuri din Biblie, cât și în relatările istoriei. Niciodată până acum fenomenul nu a fost atât de răspândit și de important ca în zilele noastre. A devenit atât de însemnat și de frecvent încât a fost denumit "*cea de-a treia forță*" din religie. Conducători de biserici și oameni obișnuiți de orice religie îl privesc ca pe o revoluție a credinței contemporane, comparabilă cu fondarea bisericii apostolice originale și cu reforma protestantă.

JOHN L.SHERRILL, un cunoscut scriitor american, autor al mai multor cărți și semnatar a numeroase articole apărute în diverse publicații și-a propus să investigheze acest fenomen cu scepticismul unui reporter, oriunde era semnalat. Pe măsură ce cercetările l-au îndreptat spre teologi, conducători de biserici și oameni obișnuiți din toată America, el a început să simtă pulsul acestei mișcări neobișnuite. Chiar înainte de a fi putut încheia uimitoarea sa carte, el însuși experimentează acest fenomen ieșit din comun. Rezultatele cercetărilor minuțioase, combinate cu propria sa experiență, fac din această lucrare o carte fascinantă (și - de ce nu? - provocatoare) pentru toți cei preocupați de latura spirituală a vieții.

O minune din vremurile străvechi înaintează în epoca științei - și ce i s-a întâmplat reporterului care cerceta istoricul acestui miracol.

JOHN L. SHERRILL

- Prima ediție apărută în noiembrie 1964
- A opta ediție apărută în martie 1970 (după care s-a făcut și traducerea)
Titlul original *They Speak with Other Tongues*

VORBIREA ÎN LIMBI

"Suflarea Dumnezeului Cel Viu face să freacă oasele uscate ale marilor denominațiuni - respectabile și cu veche tradiție - și în mod special în Biserica Episcopală."

*Dr. PHILIP EDGE CUMBE HUGHES,
editor la The Churchman*

"Dumnezeu încearcă să pătrundă în Biserica inertă, îmbăcsită și introvertită cum este ea de cele mai multe ori, cu o astfel de putere încât o va face să fie radioasă, plină de freacă și de autodăruire. Noi ar trebui să căutăm să înțelegem și să fim recunoscători acestui fenomen, mai degrabă decât a-l ignora sau disprețui."

Rev. SAMUEL M. SHOEMAKER

"Eu cred că a sosit vremea să dăm Duhului Sfânt locul de onoare în bisericile noastre. Avem nevoie să învățăm încă o dată ce înseamnă a fi botezat cu Duhul Sfânt."

BILLY GRAHAM

EI VORBESC ÎN ALTE LIMBI

"Pentru toți aceia care ar dori să știe despre ce este vorba atunci când se discută despre *"vorbirea în limbi"*, aceasta este o carte instructivă. Cartea lui John Sherrill: **"EI VORBESC ÎN ALTE LIMBI"** este o sinteză valoroasă despre temelia biblică și istorică - pe de-o parte - și evenimentele contemporane îmbinate cu propriile-i experiențe neobișnuite - pe de altă parte. Acest din urmă aspect este cel ce face în mod special din **"EI VORBESC ÎN ALTE LIMBI"** o carte unică și de neuitat."

CATHERINE MARSHALL

"John Sherrill a reușit în **"EI VORBESC ÎN ALTE LIMBI"** o portretizare emoționantă a experienței sale cu Duhul Sfânt. Această carte este nu numai un imperativ pentru orice creștin, ci este un lucru pe care orice om matur, chiar nepreocupat de credință, îl va găsi interesant, acum când vorbirea în alte limbi a atras atenția lumii întregi, fiind un subiect la ordinea zilei atât în presa religioasă cât și în cea laică."

*JOHN STONE,
editor la revista Trinity*

CUPRINS

Prefață	4
1. <i>Saltul</i>	5
2. <i>Ciudata relatare a lui Harald</i>	13
3. <i>Martorul neașteptat</i>	21
4. <i>Trăsnaia lui Stone</i>	26
5. <i>O cale neobișnuită de a crește</i>	36
6. <i>Zidurile se prăbușesc</i>	43
7. <i>Vizita Lydiei</i>	59
8. <i>De ce este bine ca orice creștin să dorească a vorbi în alte limbi?</i>	71
9. <i>Povestire polițistă</i>	81
10. <i>Botezul cu Duhul Sfânt</i>	95
11. <i>Camera 405</i>	107
12. <i>Dincolo de Ușa Roșie</i>	114
Epilog: <i>Unind vechiul cu noul</i>	123

P R E F A Ț Ă

Toamna trecută, imediat ce m-am alăturat corului din biserica noastră, mi-am dat seama că am făcut o greșeală. Frumoasele imnuri de care mă bucuram în fiecare duminică erau mult mai grele decât credeam eu. În timp ce admirația mea pentru restul corului a crescut, priveliștea darurilor mele muzicale era deprimantă. Nu puteam urmări o partitură muzicală, întinderea vocală era foarte modestă, ca de altfel și volumul vocii mele.

Dar corul avea nevoie voci bărbătești, așa încât ceilalți membri m-au încurajat închizând ochii la probele de control al respirației, armonie și frazare. Treptat mintea mea a acumulat câte ceva din acestea, dar sunetele ce ieșeau din gâtul meu erau nesatisfăcătoare ca întotdeauna. Apoi, într-o seară la repetiție, s-a întâmplat să mă așez chiar în fața lui Bill Brogan. În timp ce basul impunător al voinicului irlandez răsuna puternic, s-a petrecut ceva cu totul neobișnuit cu felul meu de a cânta. După repetiție am discutat cu el despre asta.

- Dacă îți este de folos - a spus Bill - am să-ți arăt ceva și mai grozav săptămâna viitoare.

Joia următoare s-a așezat lângă mine. Jumătate din timpul programului coral închinat Nașterii lui Hristos mi-a tot șoptit:

- Sprijină-te de mine.

M-am uitat la el fără să înțeleg.

- Lasă-te pe mine cu toată greutatea.

Eu tot nu pricepeam, dar atunci când m-am lăsat cu omoplatul pe pieptul lui am aflat. Am înțeles imediat ce înseamnă să cânti. Rezonanțele vocii sale profunde au umplut vocea mea. Fără nici un efort am atins tonuri pe care nu le știam în mine.

Acest moment al virtuozității mele nu a durat decât puțin, dar întâmplarea m-a impresionat în dublă măsură, deoarece se leagă simbolic de altă secvență din viața mea. Încă o dată am trecut de la căutarea mintală la însăși prezența lucrului căutat, și de acolo către ceva asemănător atingerii materiale. Dar aceasta este povestea cărții de față.

JOHN L. SHERRILL

SALTUL

Si acum îmi amintesc că fluieram în timp ce străbăteam Park Avenue din New York City în acea dimineață de primăvară a anului 1959, în drumul meu către doctorul la care mă tratam. Am intrat pe ușa cu numărul 655 salutând-o pe fata de la fișier - era de-acum o veche cunoștință. Veneam la cabinetul doctorului Daniel Catlin în fiecare lună, de când mă operasem de cancer în urmă cu doi ani și mereu se întâmpla la fel: degetele pricepute ale medicului alunecau atent de-a lungul gâtului meu, apoi mă bătea prietenește pe spate și:

- Ne vedem peste o lună.

Dar nu și în acea zi. De data asta degetele s-au oprit, au palpat mai apăsător, s-au agitat îndelung. Când am plecat, m-am oprit la Memorial Hospital pentru o intervenție chirurgicală ce urma să aibă loc a treia zi.

Ce schimbare în acea zi de primăvară! M-am întors pe aceeași stradă, în lumina neschimbată a soarelui, dar acum era în mine o frică rece, delirantă. Cunoșteam această frică. Toți bolnavii de cancer o știu. Dar o înăbușim, ne menținem deasupra ei prin diverse trucuri mintale. Al meu era că o operație nu înseamnă nimic, dar dacă ajungi la încă una, atunci ai de ce să te temi.

Nu-mi mai puteam stăpâni frica. Crescuse atât de mult încât alungase rațiunea. M-am cuibărit în prima biserică ieșită în cale, căutând cel mai întunecos și mai singuratic loc. Era biserica St.Thomas Episcopal de pe Fifth Avenue și am intrat când sirenele fluierau de prânz. Spre surprinderea mea, un cor de băieți îmbrăcați în haine albe umpleau stalul de jos, în față, și câteva minute mai târziu un seminarist tânăr urcă la amvon. Un cartonaș așezat în jilț mă anunța că mă aflam la o meditație de prânz cu ocazia Postului Paștelui.

Atunci nu știam că acea scurtă notiță avea să dețină cheia celei mai uimitoare experiențe din viața mea. Părea însă cu totul neînsemnată față de problema mea.

Tânărul a vorbit în câteva cuvinte despre Nicodim.

- Mulți dintre noi - a spus el - încearcă să se apropie de Hristos așa cum a făcut Nicodim: prin logică. *"Învățătorule, știm că ești un învățător trimes de Dumnezeu"* - a spus Nicodim și apoi a arătat argumentul său - unul logic: *"...căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu dacă n-ar fi Dumnezeu cu el."* (Ioan 3:2)

- Dar, vedeți - a spus seminaristul - atâta timp cât Nicodim ar fi încercat să-L înțeleagă pe Hristos prin logica sa, el n-ar fi reușit niciodată.

Nu logica, ci o experiență este cea care ne descoperă pe Hristos. Hristos Însuși i-a spus lui Nicodim următoarele: *"Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu."* (Ioan 3:3)

Cum vă spuneam, la acea dată toate acestea nu însemnau nimic pentru mine. Ba mai mult, chiar a doua zi dimineața a trebuit să aud din nou aceleași cuvinte.

Sotția mea Elisbeth (Tib) și cu mine ne beam cafeaua după o noapte de nesomn, când a sunat telefonul. Era vecina noastră, Catherine Marshall Le Sourd.

- John, - a spus ea - ai putea să o iei pe Tib și să veniți până la mine pentru câteva minute? Am aflat ultimele vești și aș vrea să vă spun ceva. Suiți-vă în mașină și veniți.

Catherine stătea în ușă îmbrăcată într-un capot, nemachiată și fără nici un zâmbet pe față, lucruri care vorbeau mai mult decât cuvintele, despre îngrijorarea pe care o simțea. Ne-a condus în sufragerie, a trântit ușa, și fără amabilități începu:

- Mai întâi de toate vreau să-ți spun că știu că este o îndrăzneală din partea mea. Am de gând să-ți vorbesc despre viața ta religioasă și nu am dreptul să presupun că nu ar fi așa cum trebuie. La urma urmei scrii articole pentru *Guidedposts* de zece ani; respecti religia și ai studiat-o din multe unghiuri. Dar este ceva cu mult mai mult decât acestea...

M-am uitat la Tib: stătea nemișcată ca o stâncă.

- John - spuse Catherine - crezi că Isus a fost Dumnezeu?

Era ultima întrebare din lume la care m-aș fi așteptat. Am crezut că vrea să-mi spună ceva în legătură cu faptul că Dumnezeu poate să vindece, sau că rugăciunea este un mijloc minunat de a te ridica atunci când ești plin de teamă - mă rog, ceva în legătură cu criza în care eram.

Dar ea mi-a pus o întrebare, așa că am chibzuit. Tib și cu mine eram creștini, desigur, în sensul în care scriam *"protestant"* în spațiile libere din formulare, mergeam la biserică cu o oarecare regularitate, trimiteam cei trei copii ai noștri la Școala Duminicală. Totuși, eu știam că acestea erau obiceiuri; de fapt niciodată nu m-a pus pe gânduri această întrebare: *"a fost Isus din Nazaret chiar Dumnezeu?"* Iar acum când încercam, munți de argumente logice se opuneau. Am început să i le schițez Catherinei, dar ea m-a oprit.

- Încerci să abordezi creștinismul prin mintea ta, John - a spus. Pur și simplu nu se poate în acest fel.

Iar mă încolțise. Catherine a continuat:

- Una din ciudățeniile creștinismului este că nu poți ajunge la el cu ajutorul minții. Trebuie ca mai întâi să vrei să-l experimentezi, adică să faci

ceva ce nu înțelegi - și (destul de ciudat!) abia apoi urmează înțelegerea. Asta am sperat astăzi de la tine... ca fără să înțelegi, fără măcar să știi de ce, să-l spui **DA** lui Hristos.

Era liniște în cameră. Aveam o infinitate de rezerve. Și în același timp aveam o dorință surprinzătoare de a face exact ce mi se sugerase. Cea mai mare rezervă, însă, am formulat-o sincer: nu mi se părea corect că toți acești ani stătusem circumspect, iar acum când am cancer, sunt speriat și nu mai pot face nici un pas înapoi, să vin alergând la El.

- Mă simt un ipocrit - am spus.

- John, - zise Catherine aproape în șoaptă - asta e mândrie. Tu vrei să vii la Dumnezeu pe calea ta, în felul în care îți convine ție. Atunci când vrei tu. Și așa cum vrei tu. Sănătos și puternic. Poate că Dumnezeu te vrea acum, fără nici o fărâmbă de laudă pentru tine.

Vorbea probabil de mai mult de-o jumătate de oră și când am plecat nu ajunsesem încă să fac pasul ce părea cu totul necesar. Totuși câteva clipe mai târziu, chiar când treceam cu mașina pe lângă un stâlp de telegraf de pe Millwood Road - un stâlp pe care-l pot arăta și azi - m-am întors spre Tib și am spus cu glas tare:

- Cum se spune? *Un salt în credință?* - Ei bine, atunci am să fac acest salt: ***Cred că Isus Hristos era Dumnezeu.***

A fost o renunțare lucidă la simțul meu logic, și chiar fără nici o convingere emoțională. Și odată cu el s-a dus și "eul" meu. Toată conștiința proprie pe care o numim "eul" nostru părea implicată în această hotărâre. Este surprinzător cât de mult doare, cu câtă disperare luptă "eul" pentru viață, așa că în cele din urmă se ajunge la un fel de moarte a lui. Iar când "eul" a murit și în final a venit liniștea, și am făcut simpla mea mărturisire de credință, am aflat că în mine este loc pentru ceva nou și în același timp, misterios.

Prima întâmplare care m-a făcut să înțeleg că ceva se întâmplase cu mine a fost oarecum jenantă și s-a petrecut în spital. Cu puțin timp înainte de operație, o infirmieră tânără și cam "înfiptă" a venit să-mi facă o injecție. De când fusesem în armată aveam o oroare teribilă față de ace, indiferent dacă erau mânuite sau nu de fete frumoase. Însă de data asta groaza nu a mai apărut deloc.

- Hai, ia poziția! - îmi aruncă infirmiera cu aerul cel mai competent. Dar când a terminat, tonul i s-a schimbat.

- Ia te uită ce relaxat ești! Te porți de parcă ai fi în vacanță aici.

Numai după ce a plecat am realizat cât de adevărat și de curios era acest lucru. Eram profund liniștit și întinzându-mă pe patul de spital am început să bănuiesc că ceva se petrecuse cu mine, ceva cu totul neobișnuit. În adâncimile tainice ale ființei mele parcă știam că indiferent

de rezultatul operației nu era vorba decât de un incident mai puțin plăcut dintr-o existență nouă, deosebită și cu totul independentă de spitale și chirurgi, neinfluențabilă de boală sau însănătoșire.

Puțin mai târziu au venit câțiva infirmieri, m-au ridicat din pat și m-au așezat pe o targă. Îmi aduc aminte de figurile lor uitându-se în jos, către mine. Un clinchet se auzi în tavan, peste capetele noastre. Tuburile fluorescente din ascensor nu funcționau prea bine. Pe urmă alte lumini, unele clipind chiar deasupra capetelor și printre ele apăru figura cu bonetă verde a doctorului Catlin. I-am zâmbit. Mi-a zâmbit și el și m-a întrebat dacă eram pregătit.

- Sunt pregătit și aștept.

Apoi altă injecție. Părea că trecuse doar o clipă atunci când m-am trezit din nou într-o cameră pe care nu o mai văzusem niciodată. Era noapte. Intrasem în sala de operație la opt dimineața. De ce trecuse atât de mult timp?

Tuburi de cauciuc ieșeau dintr-o parte și alta a pieptului, iar unul, dintr-un orificiu al gâtului. O mașinărie din spatele patului foșnea și bolborosea nevăzută.

Și durerea. Cea mai rea din câte avusesem vreodată. La piept, unde erau tuburile. O infirmieră, văzând că m-am trezit a venit și mi-a luat pulsul. Am încercat să vorbesc, dar n-am putut. Am gesticulat îngrozit către tuburi.

- Doctorul va veni să vă vadă mâine dimineață. Încercați să dormiți puțin.

Mi-ar place să pot spune că după acel salt în credință, orele din camera de reanimare au fost un triumf al sufletului asupra trupului. N-au fost. Durerea m-a demoralizat complet. Ceva nu mersese bine pe masa de operație, iar eu nu aveam prea multă experiență în viața de creștin ca să mă pot gândi la altceva.

Dimineața m-am trezit în altă cameră. Încetul cu încetul, după tavan, fereastră și perdele, mi-am dat seama că eram în camera mea din spital. Tuburile erau încă în pieptul și gâtul meu, aparatele bolboroseau mai departe, undeva în spatele patului. Dar în cele din urmă am obținut o mică informație. Dr.Catlin a venit să mă vadă. S-a aplecat peste pat și în starea mea de semiluciditate am prins cuvintele:

- Acum ești bine. Au fost niște necazuri pe masa de operație. Traheotomie. Pe gâtul tău totul arată bine, totuși. Acum odihnește-te.

Încă o zi am zăcut în pat pe jumătate drogat, din când în când conștient de vizita mamei, soției sau doctorului. Către sfârșitul celei de a doua zi am devenit conștient și de prezența celorlalți bolnavi din salon. Unul dintre ei era un bătrân ce avusese o mulțime de necazuri de pe urma

unei răceli. Altul era un tânăr care tocmai sosise de la reanimare și avea dureri.

În noaptea aceea a fost pentru prima dată când am fost capabil să mă gândesc la rugăciune. Am început să-l vorbesc acestui Isus în care începusem să cred, dar parcă vorbeam în van. În nici un caz n-am avut simțământul că eram în legătură cu cineva. Eram îngrijorat din pricina celorlalți bolnavi: omul care tușea și băiatul care avea dureri. Am încercat să mă rog pentru ei, dar nu s-a întâmplat nimic. După un timp m-a furat somnul, dar eram conștient mai mult decât de orice altceva că fiecare dintre noi era foarte singur.

Era miezul nopții când m-am trezit. Eram foarte lucid. O lumină slabă pătrundea înăuntru dinspre hol și de la ferestre. O infirmieră cu încălțăminte de cauciuc a trecut pe lângă ușă. Amândoi bolnavii aveau un somn agitat, unul tușind, celălalt gemând încet.

Nu știu cum am început să-mi dau seama că în salon era o lumină. Era acolo, foarte bine conturată. Arăta altfel decât lumina care pătrundea prin ușă și fereastră: mai mult o iluminare decât o lumină de la o sursă precisă. Însă exista ceva deosebit la această lumină: avea - dacă se poate spune astfel - un centru de conștiință. Îmi inspira un sentiment de evlavie, dar nu-mi era frică deloc. În schimb aveam impresia că recunosc pe cineva, ca atunci când aș fi privit un prieten din copilărie care din punctul de vedere al înfățișării fizice era atât de schimbat, încât nu putea fi vorba de o recunoaștere după trăsăturile exterioare.

- Ești Isus? - am întrebat.

Lumina s-a mișcat oarecum. De fapt nu s-a mișcat în adevăratul sens al cuvântului, ci brusc a devenit mai pronunțată, însă fără să părăsească locul în care se găsea. Am crezut pentru o clipă că durerea de sub bandajele mele a dispărut, dar nu era așa. Totuși ceva s-a petrecut la această întâlnire. Era ca și cum aș fi fost inundat de sănătate din creștet până-n tălpi.

Prietenii mei de suferință erau la fel de agitați tușind și gemând.

- Isuse - am spus mișcând doar buzele - vrei să-l ajuți pe băiatul acesta?

Lumina nu m-a părăsit, dar într-un mod straniu era acum lângă patul băiatului suferind. Un ușor "Ohhh..." a mai șoptit și apoi a tăcut.

- Și pe celălalt prieten al meu...?

Lumina s-a concentrat instantaneu la patul bătrânului care era în plin acces de tuse. Tusea a încetat. Bătrânul suspină și se întoarse pe cealaltă parte.

Și lumina a dispărut.

Am ridicat capul de pe pernă atât cât am putut și am cercetat camera, dar era numai lumina galbenă de pe hol și de la fereastră.

Infirmiera trecea înapoi pe hol. Afară, în noapte, o mașină claxonă. Aparatul din spatele patului foșnea și şuiera. Se terminase. Cu toate acestea, stând acolo, în patul meu din Memorial Hospital, cu bandaje în jurul capului, gâtului și pieptului, cu o durere care totuși mă străbătea ca un cuțit, am fost umplut de un sentiment de bunăstare cum nu mai cunoscusem niciodată. Am plâns mult, dar de bucurie.

Am rămas treaz până în zori, gândind că poate lumina aceea extraordinară va reapare. În tot acest timp, colegii mei de salon dormeau liniștiți. Când infirmiera din tura de dimineață a intrat cu trusa de termometre, m-a găsit treaz.

- Arătați odihnit - a zis ea.

- Chiar sunt.

S-a întors apoi către ceilalți:

- Încă mai dorm. Asta e bine. Am să mă întorc mai târziu.

Am ieșit din spital cu o săptămână mai devreme decât prevăzuse Dr.Catlin, atât de rapid s-a refăcut organismul meu.

Timp de câteva zile după ce m-am întors acasă am încercat să-i spun soției despre întâlnirea de la spital. Și spre rușinea mea, de fiecare dată când deschideam gura ca să încep, se întâmpla același lucru: simțeam cum mă podideau lacrimile și știu că dacă aș fi spus un singur cuvânt, aș fi început să plâng ca un copil. Numai când am hotărât că Tib trebuie să afle ce s-a întâmplat, cu sau fără lacrimi, am izbutit s-o scot la capăt.

- Crezi că a fost un vis? - am întrebat, cu pieptul plin de lacrimi, după ce am terminat.

- Nu cred că un vis te-ar fi putut afecta atât de mult.

- Nici eu.

Mai erau încă două persoane care am considerat că ar trebui să afle întâmplarea: Len și Catherine Le Sourd. I-am avertizat că experiența ar putea fi greu de redat în cuvinte și fiind aproape sigur că aversele se vor repeta, am început să vorbesc poticnindu-mă.

- Vedeți în ce v-ați băgat? - am spus încercând să râd pe seama stânjenelii mele. Dar Len zise:

- Lacrimile astea, John, mai mult decât orice altceva, mă fac să înțeleg că este adevărat ceea ce vrei să ne spui. Liniștește-te.

Așa că le-am spus.

- Și ai mai văzut din nou lumina? - m-a întrebat Catherine când am terminat.

- Nu.

- Nici nu cred că ar trebui să te mai aștepți la asta - zise ea și continuă:

- Acest fel de întâlnire față în față cu Hristos nu se întâmplă decât o dată. Mi s-a întâmplat și mie într-un mod foarte asemănător cu al tău. Cu Len a fost cu totul altfel. Totuși, lucrul cel mai uimitor care are loc este recunoașterea certă a lui Hristos.

Și deodată Catherine a spus ceva deosebit. Era un fel de profeție:

- Mă bucur că ne-ai spus. Asta îți va ajuta să îți se fixeze în minte pentru vremea când nu îți se va mai părea că a fost o realitate.

Apoi a zâmbit visătoare.

- Aș dori - continuă ea - să existe un mod de a păstra pentru totdeauna această impresie puternică. După câte știu eu nu există. Odată ce pierdem prospețimea acestei prime întâlniri, trebuie să mergem numai prin credință.

Mi-a luat mult timp ca să înțeleg ce a vrut să spună. Atunci, și săptămâni după aceea, am trăit în licărirea acelei întâlniri. Când în sfârșit rezultatul dat de doctor a sosit, era atât de încurajator cât putea să fie un cancer vindecat. Dar am aflat, spre surprinderea mea, că nu-mi mai păsa atât de mult pe cât mă așteptasem. În mintea mea era ceva mult mai captivant. Voiam să ajung să-L cunosc pe acest Isus pe care-L întâlnisem. Un timp a fost ușor, gândindu-mă mereu la El. Se petrecea, de fapt, în mod automat. Citirea Bibliei a fost o experiență cu totul nouă pentru că am putut înțelege de la bun început ceea ce îmi fusese foarte neclar până atunci. Cum Isus a putut, de exemplu, să-și recruteze discipolii spunându-le doar: "*Vino după mine*". Acum, așa ceva era ușor de crezut. Prezența aceea pe care o simțisem era ceva care te-ar fi făcut să o urmezi până la capătul pământului. Relatăriile vindecărilor erau ca niște retrăiri ale celor petrecute în spital. Mărturisirea lui Ioan: "*Dumnezeu este dragoste*" era acum pentru mine mai degrabă o descriere decât un principiu.

Dar, cu cât săptămânile și lunile treceau, cu atât pălea impresia lăsată. După un timp, nu mai era așa de ușor să deschid Biblia; mersul la biserică devenea, încet dar sigur, un obicei; și într-o zi când am vizitat un prieten aflat în spital, i-am povestit experiența mea și am ieșit din "recital" cu ochii uscați. Acest lucru, mai mult decât orice, m-a convins că ceea ce aveam eu era o amintire, nicidecum o realitate vie.

Aceasta să fie tot ce puteam eu avea vreodată? M-am simțit un pic așa cum trebuie să se fi simțit ucenicii atunci când, după ce Isus mersese alături de ei pentru un timp, a dispărut dintr-o dată. Am simțit o tristețe adâncă, tânjeam după o legătură cu El, dar așa cum profețise Catherine, nu puteam să fac altceva decât "*să merg prin credință*".

Discutând cu alți creștini, am descoperit că aceasta era o experiență foarte obișnuită. A fost mai întâi o perioadă când realitatea lui Isus era fără putință de tăgăduit, apoi o înceată îndepărtare. A fost o clipă de iubire intensă, de bucurie și pace adâncă, o perioadă de adevărată împlinire,

când fără eforturi de autostăpânire observi că ești bun, răbdător, blând. Este un timp al credinței vii. Apoi o uscăciune tristă îi ia locul.

Acesta este felul în care ar trebui să fie? Ar trebui cei credincioși să trăiască din amintiri? Într-un fel mă îndoiam: amintirile pălesc și devin confuze.

Și apoi, la un an după acea întâlnire de la spital, mi-a ieșit în cale un om a cărui relatare mi-a trezit interesul.

Capitolul 2

CIUDATA RELATARE A LUI HARALD

Am auzit pentru prima dată de Harald Bredesen de la doamna Norman Vincent Peale, co-editor alături de soțul ei, la *Guideposts*. Într-o luni seara când țineam o ședință obișnuită la redacție ea intră cu suflul la gură.

- Îmi pare rău că am întârziat - zise.

Apoi, chiar înainte de a-și fi scos haina continuă:

- Adineaori am luat masa împreună cu un tânăr care m-a uluit și m-a pus pe gânduri.

Lucram cu Ruth Peale de zece ani. Toți din conducere o apreciau pentru bunul simț și echilibrul deosebit de care dădea dovadă. Dacă gândirea noastră ar fi devenit prea abstractă sau visătoare, ne puteam bizui pe ea ca să ne readucă cu picioarele pe pământ. Am accentuat acest lucru datorită caracterului ciudat al întâmplării pe care Ruth ne-a relatat-o în acea seară. Suna atât de fantezist încât dacă ne-ar fi spus-o altcineva l-aș fi trimis imediat la plimbare.

- Ați auzit expresia "*vorbire în alte limbi?*" - a întrebat.

Cei mai mulți dintre noi aveam o vagă amintire a frazei. "E din Biblie", gândeam eu.

- "*Chiar dacă aș vorbi în limbi omenеști și îngerești...*" Asta e? - am spus.

- Este o referință - a răspuns Ruth. Este menționată în Evangheliile, iar apostolul Pavel vorbește despre aceasta de câteva ori, dar cele mai multe dintre referințe se găsesc în cartea "*Faptele Apostolilor*". După câte se pare vorbirea în limbi a reprezentat o latură însemnată a vieții din Biserica primară. Și asta într-o măsură mult mai mare decât ne imaginăm azi.

În fine, invitatul meu la masă a spus că el însuși a avut deja această experiență. Și nu numai el, ci și unii din prietenii lui. Norman și cu mine am rămas cu gura căscată timp de două ore când el ne-a povestit despre oameni din toate părțile țării care au trăit această experiență. Se pare că uneori "limba" se transformă într-o limbă cunoscută, astfel că dacă este cineva de față o poate înțelege cu toate că vorbitorul nu a învățat-o niciodată și n-are nici o idee despre ceea ce spune. Pare o nebunie, nu? Dar este ceva, totuși, cu omul acesta.

Făcu o pauză, apoi:

- Ei bine, eu una vreau să știu mai multe despre asta.

După ședință i-am spus doamnei Ruth că aș vrea să-l întâlnesc pe vorbitorul ei în limbi. Mă gândeam că aș putea scrie un articol bun pentru revistă.

M-am întâlnit cu el. Dar cu cât intram mai mult în subiect, cu atât mai mult îmi dădeam seama că am dat peste ceva prea mare pentru un singur articol de revistă.

Harald Bredesen era un cleric ordonat, pastor la Prima Biserică Reformată din Mount Vernon, statul New York. E de vârsta mea, deci aproape patruzeci de ani. Purta guler preoțesc, creștetul ras și avea o vioiciune molipsitoare. Am luat masa de prânz împreună într-un restaurant situat aproape de biroul meu. Și acolo, la o cafea, mi-a povestit o întâmplare ce parcă era desprinsă din altă lume.

Cu câțiva ani înainte, cu toate că era implicat din plin în activitatea spirituală din biserica sa, Harald Bredesen era totuși un tânăr nemulțumit. I se părea că viața sa religioasă este lipsită de vitalitate, mai ales când compara experiențele lui cu cele din creștinismul primului secol.

- În Biserica primară era un torent de viață și multă însuflețire - zise Bredesen. În general, Biserica de azi a pierdut aceste trăsături. Sunt sigur că ți-ai dat seama de situație. Unde sunt viețile schimbate? Unde sunt vindecările? Unde este credința pentru care oamenii ar fi gata să moară?

Seara, acasă, Bredesen a început să citească relatările biblice despre viața din primele biserici având în minte aceste întrebări, și aproape instantaneu a dat peste cheie. Cu cât citea mai mult, cu atât devenea mai convins că creștinii din primul secol au primit vitalitatea lor de la Duhul Sfânt și în mod special în urma unei experiențe numită în Noul Testament botezul cu Duhul Sfânt.

S-a hotărât să încerce să ajungă la o experiență proprie de acest fel și a început prin a-și lua un concediu. A plecat în Munții Alegheny, s-a ascuns într-o colibă de munte și acolo a început să se roage zi și noapte. Își pusese în gând să stea în acea colibă până când va ajunge la un nou nivel de comunicare cu Dumnezeu. Zi după zi a continuat să vegheze în rugăciune.

În cele din urmă, într-o dimineață, în timp ce stătea afară rugându-se tare, i s-a părut că o liniște adâncă s-a lăsat peste munți. Fiecare fibră a corpului lui s-a încordat ca și cum întreaga sa ființă ar fi intrat într-o nouă sferă a conștiinței. Pentru o clipă a încetat să mai vorbească. Și când a început din nou, din gura lui a ieșit... (dar iată chiar cuvintele lui, așa cum le-am notat în acea zi), deci din gura lui a ieșit:

" ...cea mai frumoasă revărsare de vocale și consoane, alături de unele silabe ciudate, guturale. Nu puteam recunoaște nici una dintre ele.

Era ca și cum aș fi ascultat o limbă străină, cu singura deosebire că venea din propria mea gură".

Uluit, curios și un pic speriat, Bredesen a coborât în fugă muntele vorbind încă tare în acea limbă. Ajunse la marginea unei mici așezări de oameni. Pe prispa unei căsuțe stătea un bătrân. Bredesen continua să vorbească în limba care-i venise pe buze atât de ușor și de natural. Bătrânul i-a răspuns vorbind repede într-o limbă pe care Bredesen nu o cunoștea. Când a devenit limpede faptul că nu comunicau, bătrânul i-a vorbit în engleză:

- Cum poți vorbi poloneza fără să o înțelegi?

- Vorbeam în poloneză?

Bătrânul a râs, gândind că Bredesen glumea.

- Sigur că da - spuse el.

Dar Bredesen nu glumea. Atât cât își putea aduce aminte, nu mai auzise niciodată această limbă.

Încă mai băteam darabana cu degetele pe masă când a început să-mi spună o altă întâmplare petrecută în holul unui hotel din New York. Bredesen participa la o întrunire în timpul căreia se servea și micul dejun și își pusese pălăria pe un scaun, la intrarea în sala unde luau masa. Când a venit timpul să plece a descoperit că pe scaun nu mai era pălăria sa, ci o frumoasă domnișoară.

Pe vremea aceea era necăsătorit și instinctul său masculin l-a îndemnat să-și lungească conversația dincolo de formula "nu vă supărați, n-ați văzut pălăria mea?" Fata a observat gulerul preotesc și în câteva minute se adânciseră într-o discuție despre religie. După un timp, tânăra a mărturisit că propria-i viață religioasă a dezamăgit-o. Și atunci Bredesen i-a spus că și el a resimțit această lipsă, dar că el a descoperit o nouă dimensiune a vieții sale de rugăciune prin vorbirea în alte limbi.

- Prin ce? - întrebă fata.

- Vorbind într-o limbă pe care Dumnezeu ți-o dă - spuse Bredesen, și a continuat relatându-i puțin despre experiența sa. În ochii fetei observă neîncrederea și ceva asemănător cu teama.

- Poți vorbi în acele limbi ori de câte ori vrei? - zise, în timp ce el avu impresia că tânăra s-a tras aproape imperceptibil înapoi, pe scaun.

- Ele ne-au fost date ca să ne rugăm.

- Bine, dar poți să te rogi în limbi oricând vrei?

- Da. Vrei să mă rog în felul acesta acum?

Fata s-a uitat de jur împrejurul holului, de data asta cu o neliniște în ochi greu de ascuns.

- Nu am să te pun într-o situație stânjenitoare - zise Bredesen, apoi își plecă încet capul și după o scurtă rugăciune abia auzită începu să spună cuvinte ce pentru el erau de neînțeles. Sunetele erau retezate și

pline de "ps" și "ks". Când a încheiat și-a deschis ochii și a văzut că fața fetei era ca ceara.

- Cum de... Cum de... Să știi că te-am înțeles. Îl slăveai pe Dumnezeu. Ai vorbit într-o formă foarte veche de arabă.

- De unde știi? - o întrebă Bredesen.

Atunci a aflat că tânăra era fiica unui egiptolog, că ea însăși vorbea câteva limbi arabe și că studiasse araba veche.

- Ai pronunțat cuvintele perfect. Unde ai învățat araba veche?

Harald Bredesen scutură din cap.

- N-am învățat-o, zise el. N-am știut că există o astfel de limbă.

Interviul meu cu Harald Bredesen m-a lăsat mai mult încurcat decât lămurit. Cu siguranță că trebuia să existe o explicație logică pentru istorisirile pe care mi le făcuse. Altfel ceea ce pretindea el ar fi fost cu totul o minune și atunci nu se mai potrivea deloc cu ce cunoșteam eu.

Bredesen mi-a spus că după experiența lui a descoperit că era o întreagă ramură a creștinismului a cărei marcă era vorbirea în limbi. Aceștia erau penticostalii care își au numele de la Pentecost (Rusalii), când vorbirea în limbi a apărut prima dată. Auzisem de ei mai înainte, dar n-am dat atenție; gândeam despre ei că sunt doar una din sectele care mărginesc creștinismul. Și ce mai "mărginire"! Într-o bibliotecă am aflat că există 8.500.000 penticostali în toată lumea, dintre peste 2.000.000 în Statele Unite. Erau 350 de biserici și misiuni penticostale numai în New York City, cele mai multe din ele niște adunări mici situate în cele mai sărace colțuri ale orașului.

- E un lucru curios, nu-i așa? - i-am spus eu lui Tib seara, la cină - să lucrez atâtă ani la o revistă interconfesională și să nu calc niciodată într-o biserică penticostală.

Am stabilit să schimbăm situația. Bredesen mi-a spus că "Rock Church" (Biserica Stâncii) - o adunare penticostală în East Sixties - avea un serviciu în fiecare marți după amiaza. Marțea următoare Tib a aranjat cu cineva să rămână cu copiii și ne-am întâlnit în oraș.

Când am coborât împreună din taxi, la colțul dintre Strada 62 și Third Avenue era foarte frig. Zona este interesantă: este una dintre împrejurimile modeste ale New York-ului, până în locul unde trenul suspendat de pe Third Avenue începe să coboare. Acum este într-o perioadă de transformare, devenind repede una din părțile "șic" ale orașului. Vechile magazine de mobilă de ocazie de pe acest bulevard vând acum antichități, iar pe colț, magazinul de fierărie plin de praf a devenit "Magazinul de Articole din Alamă și Oțel Turnat". Un bătrân amărât împingea în josul străzii un cărucior de copii plin cu zdrențe și sticle. Pe lângă el mergea o doamnă plimbându-și cei trei pudeli cu vestuțe.

Biserica se găsea într-o clădire albă din cărămidă, care odată fusese o casă particulară. Interiorul era zugrăvit proaspăt și foarte simplu, în bleu. În spatele balconului pentru cor ventilatoarele încercau vitejește să asigure aerul proaspăt. Nu era nici o diferență față de duzina de mici biserici în care intrasem până atunci, cu excepția unui singur lucru: era atât de aglomerată încât cu greu am găsit un loc unde să stăm.

- N-am mai văzut niciodată așa ceva într-o marți după amiază - zise Tib în șoaptă.

Am găsit două locuri în spate de tot și am început să ne uităm în jur. Adunarea era formată din oameni din toate straturile sociale ca și în multe alte biserici. Erau câteva haine de nurcă, dar și câteva bluze de salopetă. Am observat mai multe feluri de uniforme: unele de infirmieră a unui spital din apropiere, altele ce păreau ale unor bone care, probabil cu o oră mai înainte se plimbaseră cu landourile prin parc. Un șofer în uniformă. Cred că în acea după amiază o persoană din cinci era un negru.

N-am putut să-mi dau seama dacă serviciul religios începuse sau nu. Adunarea părea în așteptare, atentă, și încă nu părea să existe un conducător sau altcineva însărcinat cu ordinea la serviciul de închinare. O femeie din fața noastră spuse deodată: "*Binecuvântat să fii Isuse!*" cu o voce aproape cântată și din toată biserica se auziră suspine de încuviințare. Negresa de lângă noi stătea cu capul ridicat și cu ochii strâns închiși. Apoi mâinile i s-au înălțat încet până deasupra capului, cu palmele în sus, ca și cum ar fi primit din aer o binecuvântare inexprimabilă. Acum, în toată biserica mâinile erau ridicate, brațele erau deschise în același gest de primire. Din cealaltă parte a încăperii răsună vocea unui bărbat:

- Lăudat să fie Domnul!

Felul în care a reacționat mulțimea m-a fascinat. Auzisem de "spiritul de grup" dar niciodată n-am știut că așa ceva există, până n-am intrat în acea încăpere. Era o legătură ascunsă, o armonie aproape palpabilă între ființele din cameră. Ordinea era ceva viu, organic, nu rezultatul unor reguli impuse de un conducător, și funcționa sub un îndemn lăuntric așa cum celulele corpului omenesc lucrează împreună.

Din când în când, câte unul se ridica de pe scaun, trecea prin mijlocul intervalului și dispărea într-o altă încăpere din spatele amvonului. După un timp am început să mă simt în largul meu și m-am aplecat întrebând-o pe Tib dacă vrea să meargă cu mine dincolo.

- Hai - a răspuns ea.

Am intrat într-o cameră de circa 20 m² acoperită pe jos cu un preș maro. De-a lungul a trei pereți erau așezate scaune de lemn. Nu mai era altă mobilă.

Zece sau douăsprezece scaune erau ocupate, dar nu ca să se stea pe ele. Fiecare scaun era, de fapt, un altar personal înaintea căruia cel

care voia să se roage stătea în genunchi folosind scaunul doar pentru a-și rezema brațele pe el. Ca să nu rămânem niște gură-cască am înngenunchiat și noi. A fost un gest inutil căci cei din cameră erau complet neatenți la prezența noastră. Ei se rugau încet și câteodată prindeam cuvântul "Isus". Dar când am început să ascult mai atent am perceput că cei mai mulți nu se rugau în engleză. Combinații de sunete ciudate și ritmuri neobișnuite ale vorbirii pulsau în jurul nostru. Părea că se rugau individual, însă impresia generală era de închinare în grup.

- Asta trebuie să fie rugăciunea în limbi - i-am șoptit soției.

Am rămas în cămăruță circa cincisprezece minute. Pe la șase fără ceva, dușumeaua tare îmi rănise genunchii prin preșul subțire. Dar ceilalți se rugau mai departe indiferenți față de ceea ce simțeau genunchii lor.

Și dintr-o dată, ca la un semn, vocile se opriră. M-am uitat în jur. Nimeni nu intrase în cameră. Nu existase nici un element perturbator care să influențeze pe fiecare în același fel, dar ca un singur om grupul s-a oprit din rugăciune. O femeie mai în vârstă s-a ridicat și a ieșit fără să vorbească cu nimeni. Un bărbat s-a ridicat și el și a plecat. Unul câte unul, cei din cămăruță s-au întors în adunare. Ne-am sculat și noi și ne-am întors la locurile noastre bucuroși că lăsasem pe ele o carte de cântări ca semn că sunt ocupate. O doamnă slabă și înaltă păși acum în spatele amvonului și anunță numărul unei cântări. Și ce cântare a fost! Camera aceea întreagă a explodat într-un cântec. Un bărbat voinic din stânga noastră cânta de parcă întreaga reputație a bisericii depindea numai de el. Cânta bas, poate că nu chiar pe notele ce erau în carte, dar note care se armonizau destul de bine cu cele alese de compozitor. Iar femeia din dreapta era absolut transportată. Cu ochii încă închiși, cânta și se legăna ignorând totul în afară de muzică.

Partea aceasta mi-a plăcut chiar în pofida sentimentalismului. Când am ajuns la cântarea "*Binecuvântata siguranță*" (vreau să spun **noi** am ajuns, pentru că Tib și cu mine cântam la fel de tare ca și ceilalți), s-a petrecut ceva ce nu mai văzusem vreodată. Dirijorul a lăsat corul să plutească. Cântam cu toții: "*Asta-i povestea mea, acesta-i cântecul meu: Slăvind pe-al meu Mântuitor neconținut*". Repetarea, în loc să fie plictisitoare, avu ca efect creșterea emoției în dauna calității.

Apoi au început bătăile din palme în mijlocul cântecului. Nu era o bătaie simplă, ci un ritm complicat care era când în dublă măsură, când în jumătate de măsură, ușor sincopat, plutind cu, și în jurul melodiei. Asta era o îndepărtare prea mare de la normal și nu ne-am alăturat, dar am observat că vârful piciorului drept al soției se purta la fel de penticostal ca oricare altul.

Cântarea nu a încetat cu totul dintr-o dată, ci scădea treptat și la un moment dat undeva în față, un om vorbea foarte tare într-o limbă pe care n-am înțeles-o. Tradiția diferită imprimată în mine de generații s-a înfiorat la asaltul ca pe un stadion de fotbal, al acelei voci într-un sanctuar bisericesc, dar nimeni nu părea că ia în seamă aceasta. O tăcere se așternu peste mulțime. Când omul încetă, liniștea s-a prelungit. Sala era reținută, așteptând parcă să urmeze ceva. Și atunci, dintr-altă parte a venit o a doua voce. Bărbatul vorbea în engleză, dar cu aceeași intonație înaltă, extatică și alertă, la fel ca cel care vorbise în limbi. Era un îndemn: *"...așteaptă lucruri mari în aceste zile". "Domnul a lucrat cu putere!"* - striga vocea. *"El a făcut o promisiune și va fi credincios în Ziua de Apoi.. "* (și altele în acest fel).

M-am aplecat și am întrebat pe cel de lângă mine ce se întâmplă.

- Tălmăcește - a spus omul.

Când am devenit mai versat în învățătura pentecostală, am descoperit că "darul tălmăcirii" este considerat a sta alături de "darul vorbirii în limbi", și într-adevăr se socotește a fi darul însoțitor care trebuie să fie căutat alături de vorbirea în limbi. O "tălmăcire" are menirea să dea conținut mesajului transmis chiar atunci, într-o limbă necunoscută, diferind de o traducere prin aceea că tălmăcitorul nu înțelege nici el limba vorbitorului. Tălmăcitorul simte că îi este dată o cunoaștere tainică a ceea ce fusese spus în limbi și se ridică pentru a face cunoscut adunării conținutul mesajului. În acea după-amiază, așa cum spuneam, n-am priceput nimic din toate acestea. Am observat doar, că atunci când cineva vorbea destul de tare ca întreaga sală să-l audă (și aceasta s-a petrecut în trei rânduri), altcineva s-a ridicat imediat și a vorbit pentru ceilalți în engleză.

Predica din acea după-amiază deosebită a durat patruzeci de minute. Textul a fost: Moise trecând Marea Roșie. O predică destul de obișnuită, cu o excepție: predicatorul depindea de audiență pentru a fi susținut, într-o măsură mai mare decât văzusem eu până atunci. Remarcile sale erau punctate de comentarii aprobative din partea ascultătorilor: *"Da, frate!"* și *"Amin"* și chiar *"Aleluia!"* pe care nu-l mai auzisem rostit decât în muzica orientală. Când a realizat că adunarea răspunde la mesaj, s-a înfierbântat și a lăsat ca tema să se desfășoare cam în aceeași manieră în care dirijorul lăsa corul să continue intonarea cântecului.

- El a trecut marea. Da, Moise a trecut marea. Apele s-au despicat și el a trecut dincolo. Moise a trecut dincolo de mare!

Predica s-a terminat. Când cei adunați au umplut intervalul și ieșeau pe trotuar, luminile de pe stradă străluceau prin ușa deschisă de la intrare.

Pe când îmi puneam paltonul mi-am dat seama că am fost la biserică într-o marți după-amiază preț de aproape trei ore. Afară era noapte.

După ce acționasem așa cum socotisem noi de cuviință, ne găseam acum în nedumerire. Cu siguranță timpul trecuse repede: după toate câte văzusem era ca și când am fi vizitat o țară străină în timpul unei sărbători. Dar aici era și ceva mai adânc. Am simțit acolo prezența unor lucruri mari; însă nu mi-a plăcut faptul că oamenii își pot etala emoțiile în fața altora, punând chiar în încurcătură și nedumerire pe cei neavizați.

Când am ieșit din micuța biserică l-am întrebat pe predicator de unde vine felul lor aparte de închinare.

- Ei, din Biblie - a spus. Ultima parte din capitolul 14 al Primei Epistole către Corinteni.

Lângă focul din sufrageria noastră, în Chappaqua, Tib și cu mine am căutat în aceeași seară pasajul indicat. Erau acolo, scrise parcă special pentru serviciul din acea după-amiază, cuvintele apostolului Pavel:

"Ce este de făcut atunci, fraților? Când vă adunați laolaltă, dacă unul din voi are o cântare, altul are o învățătură, altul o descoperire, altul o vorbă în altă limbă, altul o tălmăcire, toate să se facă spre zidirea suflatească. Dacă sunt unii care vorbesc în altă limbă, să vorbească numai câte doi sau cel mult trei, fiecare la rând: și unul să tălmăcească. Dacă nu este cine să tălmăcească, să tacă în Biserică și să-și vorbească numai lui însuși și lui Dumnezeu. ...Astfel deci, fraților, râvniți după proorocire, fără să împiedicați vorbirea în alte limbi. Dar toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială". (1 Corinteni 14:26-28, 39-40)

În acea noapte, după ce Tib s-a dus sus, am rămas singur un timp în camera luminată din când în când de câte o flacără a focului ce se stingea. Și îmi părea că focul era ca și experiența mea cu Hristos. Legătura aceea a izbucnit luminând un timp, iar acum ardea încet. Se epuizează combustibilul unei singure experiențe, pentru ca apoi să vină răceala? Citisem cartea Faptelor Apostolilor și era limpede pentru mine că creștinii din Biserica primară nu s-au răcit în experiența lor cu Isus. Și nici acești pentecostali care se închinău într-o marți după-amiază în mica și ciudata lor biserică. Cu toată ciudățenia închinării lor, mi se părea că acești oameni trăiesc o prezență continuă a lui Isus, pe care o puteam înțelege din cauză că o cunoscusem și eu: în spital. Poate că limbajul lor era straniu și purtările lor neobișnuite; dar dacă te uitai dincolo de aceste lucruri, dacă ai fi privit la fețele lor și nu la purtările lor, ai fi văzut bucurie, ai fi văzut viață.

Capitolul 3

MARTORUL NEAȘTEPTAT

A doua zi dimineța ninge, bătea un vânt aspru și era foarte frig. Pe la ora zece eu și băieții am ieșit prin nămeți să tăiem o potecă pentru poștaș. "Intoxicația" de ieri îmi trecuse aproape cu totul. În timp ce mânuiau lopata am povestit lui Scott și Donn despre serviciul religios la care participasem. Dar la nouă și respectiv șase ani, cea dintâi reacție a fost uimirea că cineva ar fi putut merge la biserică atunci când nici măcar nu este duminică.

Aveam câteva scrisori de înmănat poștașului, așa că am postat-o pe Elizabeth (fetița mea de trei ani) la fereastra de jos a scării ca să-l pândească, iar eu am urcat în biroul meu de la mansardă. Școala băieților era închisă din cauza ninsorii abundente și în timp ce urmăream fluctuațiile succesului lor la jocul "Monopoly" cu care erau ocupați, m-a străbătut gândul că băieții aveau dreptate. Acel serviciu religios de ieri fusese destul de stupid. Era ceva primitiv să sări în picioare în mijlocul serviciului și să vorbești cu voce tare. Era caraghios să-ți legeni brațele pe deasupra capului. Fusesem în postura de a vedea foarte bine ce se întâmplă. Totul a fost doar un studiu interesant despre psihologia de grup.

- Uite-l că vine! - cu o voce trădând o mare agitație, Elizabeth anunța sosirea poștașului.

Am coborât și am schimbat cu el câteva scrisori.

Prima pe care mi-a înmănat-o purta ștampila din Mount Vernon și mi-am dat seama că era de la Harald Bredesen. Mă dezmeticisem acum din vraja acestui subiect din seria fenomenelor neobișnuite. Întors sus m-am pomenit desfăcând scrisoarea lui Harald. În sfârșit, când a rămas ultima pe birou, am deschis-o fără entuziasm.

Înăuntru erau câteva pagini rupte din revista *LIFE*, iar deasupra primei dintre ele, o mică notă mâzgălită: "*Cred că te-ar interesa. H.B.*"

M-au interesat, în parte din cauză că erau scrise de un om pe care-l cunoșteam: Dr. Henry Pitney Van Dusen, pe atunci președintele Uniunii seminarelor Teologice din New York. Dar m-au interesat mai ales când am văzut subiectul. Dr. Van Dusen scrisese despre ceea ce el numea "*A treia forță*" din creștinătate și se ocupa, în parte, de penticostali.

Ce ar fi avut de spus președintele unuia dintre cele mai mari centre intelectuale din Statele Unite despre acești oameni dintre cei mai neinstruiți? Mi-am turnat ultima cafea și m-am așezat să citesc despre călătoria în jurul lumii pe care Dr. Van Dusen tocmai o terminase. S-a oprit în douăzeci de țări și în fiecare a vizitat pe cei mai înalți conducători ai

bisericilor protestante tradiționale. Peste tot a întâlnit același interes profund în legătură cu creșterea spectaculoasă a grupărilor religioase "non-conformiste", în special penticostalii.

"Sunteți îngrijorat - a întrebat el pe un episcop anglican - deoarece aceste mișcări noi au ajuns la oameni la care dumneavoastră n-ați ajuns, sau pentru că îndepărtează pe proprii dumneavoastră aderenți?"

"Amândouă" - a replicat el.

În cele din urmă, Dr. Van Dusen a încheiat - rezumând informațiile culese în călătoria sa - vorbind despre "*...a treia ramură a creștinismului*" și situând-o alături de ramurile catolică și protestantă. Și că inima acestei a treia forțe este trezirea penticostală.

"Sunt mai multe sursele acestei vitalități care au făcut din a treia forță fenomenul religios cel mai însemnat din zilele noastre - scria Dr. Van Dusen. Grupările ei predică un mesaj biblic ușor de înțeles. Ei promit, de obicei, o experiență imediată cu Dumnezeu cel viu intrupat în Hristos, care transformă viața, lucru mult mai important pentru mulți oameni decât versiunea pe care o întâlnesc în bisericile tradiționale.

Ei se apropie de oameni direct - în casele lor sau pe străzi - și nu așteaptă ca aceștia să vină la biserică. Au o mare ardoare spirituală care uneori (dar nu întotdeauna) este prea emoțională. Ei își cresc noii convertiți în grupuri intime de frați care îi sprijină: trăsătură a oricărei reînnoiri creștine, de când Duhul Sfânt a coborât peste ucenici la Rusalii. Pun mare accent pe Duhul Sfânt (atât de neglijat de mulți creștini obișnuiți) ca prezența puternică și directă a lui Dumnezeu, atât în fiecare suflet omenesc, cât și în părțile creștine. Peste tot, ei cer de la adepții lor un creștinism de fiecare zi, activ și neobosit.

Până de curând, ceilalți protestanți au privit mișcarea ca pe un fenomen temporar, ce nu merită prea multă atenție. Acum există o recunoaștere serioasă și din ce în ce mai largă a adevăratelor sale dimensiuni și a permanenței probabile a fenomenului. Tendința de a discredita mesajul său creștin ca nepotrivit, a fost înlocuită de o bunăvoință spășită de a cerceta secretele acestei puternice mișcări"

(Revista *LIFE* - 6 iunie 1958).

A fost o declarație de excepție.

Eu voiam să cunosc mai mult, așa că am scris doctorului Van Dusen în aceeași după-amiază, solicitându-i un interviu.

Peste vreo zece zile Tib și cu mine ne-am dus să-l vedem. Pentru mine vizita a fost foarte semnificativă, deoarece tatăl meu predase la Uniune până când a murit. Ajungând în apartamentul lui Van Dusen de la seminar, m-am uitat prin toate colțurile biroului pe care-l ocupase tatăl meu. După colț era vechiul apartament al părinților mei, unde timp de șase ani, duminică după duminică, veneam în vizită cu copiii. Reîntoarcerea, acum, a fost plină de amintiri.

Dr. Van Dusen trebuie că și-a dat seama de faptul că această revedere însemna ceva pentru noi, deoarece s-a deranjat destul de mult ducându-se să pregătească un ceai. S-a deranjat, pentru că și soția și menajera lui erau plecate, așa că a preparat ceaiul chiar el. S-a așezat apoi în fața noastră și l-a gustat.

- Prea tare - a spus, scuturând din cap. Prea tare. Am cumpărat o băutură gazoasă cu ghimber - poate veți dori să diminueți tăria ceaiului cu un pic din ea. A gustat apoi din născocirea lui de ceai-prea-tare și băutura cu ghimber, s-a strâmbat și a pus-o jos.-

- Serviți niște prăjituri. Chiar mă bucur că vă văd. Știți poate, că penticostalii mă interesează foarte mult.

Dr. Van Dusen ne-a povestit despre excursia în regiunea Mării Caraibilor, cu câțiva ani înainte, când pentru prima dată a asistat la un serviciu penticostal.

- Să știți - a spus - că a fost o acuzație teribilă. Să crezi că președintele Uniunii ar fi făcut tot acest drum până în regiunea Caraibilor ca să asiste pentru prima oară la un serviciu penticostal! Îngrozitor!!

Din această experiență Dr. Van Dusen s-a întors cu câteva impresii. Prima a fost ciudată.

- M-am simțit aproape ca acasă. În ciuda diferențelor mari (și erau în mod sigur mari), m-am simțit ca acasă. Am avut impresia că mă întorsesem în timp, spre o experiență creștină primitivă, dar foarte vitală. Am fost încredințat că Petru și Barnaba și Pavel s-ar fi simțit în largul lor mai degrabă la un serviciu penticostal bun, decât la o slujbă formală și obișnuită a uneia dintre cele mai multe biserici de azi.

S-a întors și cu o impresie despre vorbirea în limbi. Așa cum făcusem și noi, a urmărit și ascultat fascinat cum oamenii se rugau în *Duhul*.

- Mi se părea - a spus el - că această vorbire în limbi era un fel de terapie spirituală. Era tulburător când auzai așa ceva pentru prima oară. Dar prima impresie este mai puternică decât restul. Am plecat cu sentimentul că a fost o eliberare spirituală deosebit de sănătoasă, care lăsa oamenii într-o stare mai bună: eliberați și relaxați.

- Eu n-am avut niciodată această trăire - a continuat Dr. Van Dusen - dar pot înțelege cel mai bine când mă gândesc la unii din marii noștri poeți.

Ei ajungeau destul de des la un punct când pur și simplu nu mai comunicau idei inteligibile. Blake de exemplu, și Aden, și Gerard Manley Hopkins. Toți aceștia au scris fraze complet iraționale. Ei nu pot fi înțeleși, au scris fraze fără nici un sens. Mie mi se pare că aceasta este natura irațională a vorbirii în alte limbi. Inima omului atinge în final un punct unde cuvintele (așa cum sunt ele definite în dicționar), pur și simplu nu mai sunt potrivite pentru a exprima tot ceea ce înăuntrul tânjește a fi spus.

Am fost surprins de seriozitatea cu care spunea toate acestea. Dar chiar înainte să plecăm, Dr. Van Dusen a făcut mărturisirea care a dat totul peste cap și m-a făcut să mă hotărâsc definitiv să caut și să aflu tot ce se poate afla despre penticostali.

Era timpul să plecăm. Tib era în picioare, dar el a rămas pe scaun; era limpede că mai avea ceva de spus.

- Am ajuns să cred - spuse el alegându-și cu grijă cuvintele - că mișcarea penticostală, cu accentul pe care-l pune pe Duhul Sfânt, este mai mult decât oricare altă trezire. Este o revoluție a zilelor noastre. Este o revoluție comparabilă ca importanță cu înființarea Bisericii Apostolice originale și cu Reforma protestantă.

Mi-a trebuit un timp până am înțeles semnificația acestor cuvinte. Dr. Van Dusen spunea că această trezire - da, chiar reprezentată parțial de mâini care se leagănă pe sus, vorbire în limbi, bătăi din palme, în biserici mici ca cea pe care am vizitat-o împreună cu Tib în acea marți după-amiază - nu trebuia să fie comparată nici măcar cu fondarea unui cult protestant major cum ar fi presbiterianismul sau metodismul; era în schimb comparabilă cu înseși protestantismul și catolicismul.

Tib și cu mine ne-am întors acasă năuci. Cum a fost posibil ca Dr. Van Dusen să compare penticostalismul cu fondarea Bisericii primare! A ajuns chiar singur la această încredințare?

Săptămânile care au urmat am citit cu aviditate despre acest subiect. Și chiar în această frunzăreală am descoperit două chei vitale.

Prima dată, am învățat că mișcarea penticostală era mult mai răspândită decât îmi imaginasem eu. Ea nu include numai cei 8.000.000 membri ai "Bisericilor Penticostale; și mai semnificativ, ea cuprinde un nebănuț de mare număr de oameni din bisericile cu mare tradiție, atât catolice cât și protestante, care au experimentat aceleași manifestări de putere supranaturală și inexplicabilă în mijlocul lor.

În al doilea rând am descoperit că Dr. Van Dusen nu era în nici un caz singurul care evaluase astfel acest fenomen. Persoane foarte sus puse din biserica protestantă cât și din cea catolică își exprimaseră același interes. Am întocmit o listă și am pus-o într-un dosar nou cu eticheta ***Relatări despre vorbirea în limbi***, și mi-am făgăduit că într-o zi îi voi întâlni pe acești oameni.

Necazul era că aceste cercetări amenințau să-mi ia mai mult timp decât puteam eu să le acord. Subiectul m-a fascinat, dar în același timp existența noastră era asigurată de munca la revistă. Simțeam o frustrare crescândă din această cauză, pentru că îmi dădeam seama că nimerisem peste acea "bombă" care apare unui scriitor doar o dată în viață. Dar nu puteam face nimic mai mult.

Atunci s-a petrecut ceva ce a schimbat complet situația. Într-o seară, la un dineu, am istorisit întâmplarea cu Harald Bredesen vorbind poloneza. Am considerat că poate fi spusă cu o astfel de ocazie, oricâtă nedumerire sau indignare ar inspira; se pare că întotdeauna interesează pe câte cineva. În acea seară era la petrecere și un bărbat pe care nu-l mai văzusem niciodată: Sam Peters. Îndată ce ne-am ridicat de la masă Peters m-a tras deoparte.

- Știi, mă interesează această poveste. Aș vrea să aud mai mult. Ai putea să vii la mine la birou?

A reieșit că Peters lucra pentru o editură. M-am dus să-l vizitez la biroul său din Manhattan și câteva săptămâni mai târziu mă găseam semnând un contract pentru o carte despre întreg fenomenul vorbirii în limbi și ceea ce ar putea el să însemne, editorul urmând să suporte toate investigațiile.

- Mai e un lucru care trebuie lămurit - i-am spus lui Peters la sfârșitul discuției noastre. Să nu mai spui "*limbile alea ale tale*". Nu sunt limbile mele, Peters, și nici nu vor fi. Sunt interesat, sunt nedumerit, dar nu sunt negustor de limbi. Sunt un episcopalian, știi și tu, și cred că suntem și un pic ursuzi.

Peters zâmbi.

- Știu. Nu zice nimeni să te implici. Fă doar un reportaj bun. Asta e tot ce îți cerem.

- Bine. Atunci ne-am înțeles. Am spus întotdeauna că cel mai bun reporter este - în orice caz - cel care rămâne imparțial.

Capitolul 4

TRĂSNAIA LUI STONE

Începusem să cred că a păstra distanța față de acești oameni era un lucru foarte simplu de făcut.

Am luat un loc în sala principală de lectură a Bibliotecii Publice din New York cu un teanc de cărți epuizate pe masă, în fața mea, și lumea în care mă purtau ele îmi părea cum nu se poate mai îndepărtată. Încercasem să dau de urma primului moment când cineva din timpurile moderne a vorbit în limbi. Unul din candidații de pe timpuri era un fermier de la munte. Altul fusese predicator ambulant, un negru. Unul, conducătorul unei școli unde nu se percepea nici o taxă. Mai erau indieni din Chile, băștinași din Africa, surghiuniți din India. Tib a socotit diferența care ne despărțea:

- Nici unul dintre ei - a spus ea când i-am relatat rodul căutărilor mele - nu s-a îngrijorat vreodată din cauza ploșnițelor de câmp.

Avea dreptate. Nu erau mulți care să aibă grijile muncitorilor pământului, pentru că nu aveau. Iar unul care a avut o pajiște a pus o vacă să o pască:

Era în Statele Unite, în anul 1900, când un tânăr pastor metodist, Charles F. Parham a hotărât că trebuie făcut ceva cu viața sa religioasă. El citise "*Faptele Apostolilor*" și epistolele lui Pavel și a comparat ariditatea și lipsa de putere din lucrarea sa, cu puterea pe care o întâlnise acolo. Unde erau noii lui convertiți? Unde erau minunile în lucrarea lui? Vindecările? Cu siguranță, și-a spus el, creștinii din primul secol au avut un secret pe care el și biserica lui nu-l aveau.

În octombrie 1900, Parham a hotărât să încerce să găsească acel secret. A tras concluzia că acest lucru îi va cere un studiu mult mai aprofundat al Bibliei decât ar putea să facă el singur. Și așa s-a decis să deschidă o școală biblică, unde ar fi putut să fie atât director cât și cursant. Nu ar fi pretins nici o taxă, fiecare cursant urmând să suporte numai cheltuielile pe care le-ar fi necesitat întreținerea școlii.

Prima problemă a fost găsirea unei clădiri potrivite, cu o chirie mică sau chiar fără. Și Parham găsi o astfel de clădire în Topeka, statul Kansas. Era nu numai încăpătoare, ci și pitorească. Un cetățean din Topeka, pe nume Stone, a vrut să construiască un bloc numai pentru el. Pe la jumătatea lucrării a rămas fără bani. Parterul era splendid: scări sculptate, șemineuri masive, lambriuri scumpe. Dar etajul a fost finisat cu cel mai ieftin lemn de pin. În împrejurimi clădirea avea o poreclă. I se spunea **Trăsnaia lui Stone**.

Charles Parham s-a mutat în *Trăsnaia lui Stone* și a anunțat că oricine vrea să i se alăture pentru un studiu al Noului Testament era binevenit. Patruzeci de cursanți au și apărut. Probabil că ei le-au dat celor din Topeka mai mult de vorbit decât reușise Stone. Au venit în trăsură și căruțe, pe jos, aducând cu ei soții și copii. Aduseseră tot ce le trebuia pentru o gospodărie și curând splendida casă a lui Stone avea scutece atârinate pe frânghie în curtea din spate și o vacă ce păștea pe pajiștea din față.

Charles Parham știa în ce direcție trebuiau să se îndrepte studiile lor. De cincizeci de ani mulți protestanți dădeau din ce în ce mai multă atenție experiențelor religioase care apăreau uneori, și de regulă **după** convertire. Experiențele de acest fel erau databile și erau numite de către unii "*o a doua lucrare a harului*", de alții "*a doua binecuvântare*", de alții "*sfințire*". Dar esența experienței a fost întotdeauna întâlnirea cu Duhul Sfânt.

Promisiunea unui nou fel de relație cu Duhul Sfânt se împletește ca un fir pe tot parcursul Noului Testament. Promisiunea aceasta apare chiar din primele capitole ale Evangheliilor. Evreii au crezut o vreme că Ioan Botezătorul ar putea fi Mesia cel făgăduit. Dar Ioan le-a spus: "*După mine vine Unul mai mare decât mine, căruia eu nu sunt vrednic să mă plec să-I dezleg curelele încălțămintelor. Eu v-am botezat cu apă, dar El vă va boteza cu Duhul Sfânt*" (Marcu 1:7,8). Botezul cu Duhul Sfânt, spusesese Ioan, va fi semnul de recunoaștere al lui Mesia.

Către sfârșitul vieții sale, Isus a început să pună un accent din ce în ce mai pronunțat pe Duhul Sfânt. El va fi Mângâietorul ucenicilor, stând lângă ei în necaz, călăuzindu-i în adevăr, luând locul Lui când El va fi plecat. După răstignirea Sa, Isus se arată discipolilor Săi și le spune să rămână negreșit în Ierusalim.

"*Trebuie să așteptați - a zis El - promisiunea Tatălui, pe care ați auzit-o de la Mine: căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt*" (Fapte 1:4,5). Ucenicii au așteptat așa cum li se spusesese. Și atunci:

"*În ziua Cincizecimii erau toți împreună, în același loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească*" (Fapte 2:1-4).

De la această umplere cu Duhul Sfânt încep datele despre Biserică. Era nouă, mică, înconjurată de dușmani, și totuși această tânără Biserică avea putere: să vindece, să convingă, să se extindă. Bisericile care au evoluat apoi în scurgerea vremii au păstrat în tradiția lor o urmă a acestei dependențe inițiale de o umplere specială cu Duhul Sfânt ca sursă a puterii lor. Romano-catolici, luterani, episcopali, au păstrat cu toții în ritualurile lor de Confirmare ideea că în acest moment cel confirmat primește darul unei puteri aparte pentru a fi un adevărat creștin.

Dar grupuri ca "*Metodiștii lui Wesley*" și "*Oamenii Sfințeniei*" au întrevăzut faptul că această ceremonie a Confirmării era mai degrabă un simplu ritual, de cele mai multe ori nereușind să investească cu putere pe cineva. Ei scoteau în evidență Botezul cu Duhul Sfânt ca o experiență ce nu are loc în mod automat, dar care trebuie căutată cu insistență, dacă e posibil până când creștinul ajunge să fie sigur că a fost umplut cu Duhul Sfânt.

Dar cum poate fi sigur cineva? Unii au spus că nu există o dovadă imediată, așa că trebuie să accepți prin credință faptul că ai fost botezat în acest fel. Alții sunt de părere că poți ști că ai primit Duhul Sfânt când viața ta de rugăciune devine plină de putere.

Numai că acestea erau criteriile oarecum incerte. Tema pe care Charles Parham și colegii săi și-au stabilit-o singuri a fost să descopere un criteriu pe care să te poți baza.

La "Trăsnaia lui Stone", Parham și prietenii săi își petreceau timpul citind Biblia, spălând vasele, mulgând vaca, rugându-se pentru găsirea unei dovezi sigure a prezenței Duhului Sfânt.

În decembrie Parham a fost silit să plece într-o călătorie de vreo trei zile. Înainte de a părăsi Topeka le-a dat studenților săi o însărcinare.

- Cât timp voi fi plecat aș vrea să citiți cartea Faptelor Apostolilor. Studiați fiecare pasaj unde se primește Botezul cu Duhul Sfânt pentru prima oară. Uitați-vă și vedeți dacă se poate găsi un factor constant sau vreun numitor comun.

La întoarcere găsi școala fremătând de agitație. Cursanții, cercetând independent, au ajuns cu toții la aceeași concluzie. Din cele cinci descrieri diferite din Faptele Apostolilor în legătură cu primirea Botezului cu Duhul Sfânt, li s-a părut că fenomenul curios numit "vorbirea în alte limbi" a fost: fie menționat clar că s-a produs, fie că poate fi dedus din relatările înregistrate.

Prima dată a fost la Rusalii.

"Și toți s-au umplut de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească" (Fapte 2:4).

A doua oară s-a petrecut în Samaria:

*"Apostolii care erau în Ierusalim, când au auzit că Samaria a primit Cuvântul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru și pe Ioan. Aceștia au venit la Samariteni și s-au rugat pentru ei ca să primească Duhul Sfânt. Căci nu Se pogorâse încă peste nici unul din ei, ci fuseseră numai botezați pentru Numele Domnului Isus. Atunci Petru și Ioan au pus mâinile peste ei și aceia au primit Duhul Sfânt. Când a văzut Simon că Duhul Sfânt era dat prin punerea mâinilor apostolilor, le-a dat bani și a zis: **Dați-mi și mie puterea aceasta, pentru ca, peste oricine-mi voi pune mâinile, să primească Duhul Sfânt**" (Fapte 8:14-19).*

A treia oară a fost la Damasc, când Pavel a primit botezul.

*"Anania a plecat, și, după ce a intrat în casă, a pus mâinile peste Saul și a zis: **Frate Saule, Domnul Isus, care ți S-a arătat pe drumul pe care veneai, m-a trimis ca să capeți vederea și să te umpli de Duhul Sfânt.** Chiar în clipa aceea au căzut de pe ochii lui un fel de solzi și el și-a căpătat iarăși vederea. Apoi s-a sculat și a fost Botezat" (Fapte 9:17-18).*

A patra oară a fost în Cezareea, când toată casa lui Corneliu a primit botezul.

"Pe când rostea Petru cuvintele acestea, s-a pogorât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul. Toți credincioșii tăiați împrejur, care veniseră cu Petru, au rămas uimiți când au văzut că darul Duhului Sfânt s-a revărsat și peste Neamuri. Căci îi auzeau vorbind în limbi... " (Fapte 10:44-46).

Iar al cincilea moment înregistrat s-a petrecut în Efes.

*"Pe când era Apollo în Corint, Pavel, după ce a trecut prin ținuturile de sus ale Asiei, a ajuns la Efes. Aici a întâlnit pe câțiva ucenici și le-a zis: **Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?** Ei i-au răspuns: **Nici n-am auzit măcar că ar fi Duhul Sfânt. Dar cu ce botez ați fost botezați?** - le-a zis el. Și ei au răspuns: **Cu botezul lui Ioan.** Atunci Pavel a zis: **Ioan a botezat cu botezul pocăinței și spunea norodului să creadă în Cel ce venea după el, adică în Isus.** Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele Domnului Isus. Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt S-a pogorât peste ei și vorbeau în alte limbi și prooroceau" (Fapte 19:1-6).*

Parham a fost intrigat, dar nu convins.

- Văd vorbirea în limbi în trei dintre Botezuri - a spus el - dar nu în Samaria. Nici în cazul lui Pavel.

- Așa e - au răspuns cursanții - dar noi știm că Pavel a avut darul vorbirii în limbi ulterior, în lucrarea sa: *"Îți mulțumesc lui Dumnezeu că eu vorbesc în limbi mai mult decât voi toți"*, le-a spus el corintenilor (1Cor.14:18). Când a primit el acest dar? S-ar putea să-l fi primit la Botezul său cu Duhul Sfânt?

Parham s-a gândit în tăcere.

- Dar despre Samaria ce aveți de zis? - a spus el într-un târziu.

- În Samaria, Simon vrăjitorul a fost atât de impresionat de ceea ce văzuse atunci când oamenii erau umpluți cu Duhul Sfânt, încât a oferit bani ca să capete această putere. Ce ar fi putut el să vadă atât de neobișnuit? Nici minuni, sau vindecări, pentru că el văzuse deja creștini făcând aceste lucruri. El mersese după Filip timp de câteva săptămâni tocmai din cauza unor astfel de semne. Nu, când Petru și Ioan au venit și samaritenii convertiți au primit Duhul Sfânt, Simon a văzut ceva nou, ceva diferit. Să fi fost vorbirea în limbi?

Agitația l-a cuprins și pe Parham. Ar putea fi aceasta adevărata dovadă pe care ei o căutaseră? Era noaptea târziu.

- Mă întreb ce-ar fi - zise el - dacă ne-am strânge cu toții să ne rugăm să primim Botezul în același fel cum este descris în Biblie: cu vorbire în limbi?

A doua zi dimineața, fiecare din Stone's Folly (Trăsnaia lui Stone) s-a alăturat în această rugăciune. S-au rugat de dimineața până după-amiază. Atmosfera în jurul clădirii era încărcată de expectativă. Dar soarele apuse și nimic neobișnuit nu s-a petrecut.

Apoi, cam pe la ora șapte seara (era seara de revelion a anului 1900) o tânără pe nume Agnes N.Ozman și-a reamintit ceva: nu-i așa că multe dintre Botezurile descrise în Faptele Apostolilor au fost însoțite nu numai de rugăciune, ci și de un gest: cel care se ruga își punea deseori mâinile peste cel ce dorea să primească Botezul? În Biblie ea găsi ceea ce își adusese aminte. Iată: în Samaria, la Damasc, în Efes, peste tot cuvântul *"mâini"*. *"Punându-și mâinile peste el..."*. *"Apoi și-au pus mâinile peste ei..."*.

Domnișoara Ozman s-a dus să-l caute pe Charles Parham. I-a spus noul ei gând.

- Vreți să vă rugați pentru mine în acest fel?

Parham a ezitat destul de mult până să rostească o scurtă rugăciune în legătură cu justetea gestului lor. Apoi, încet, și-a așezat amândouă mâinile pe capul domnișoarei Ozman. Imediat, în liniște, a venit de pe buzele ei un râu de silabe pe care nici unul din ei nu le înțelegea.

Penticostalii privesc înapoi la această oră: 7.00 p.m., în noaptea de Revelion a anului 1900, ca la una din datele cheie din istoria lor. Ei subliniază că de la început, pe timpul Bisericii primare, când se urmărea Botezul cu Duhul Sfânt vorbirea în limbi era proba inițială pe care ei o așteptau.

La Stone's Folly fiecare se ruga acum cu o ardoare crescândă pentru venirea Duhului Sfânt. Una dintre camerele mari, neterminată de la etajul casei s-a transformat în cameră de rugăciune, într-un efort conștient de a reface cadrul Camerei de Sus din Ierusalim, la Rusalii. Următoarele trei zile au fost multe Botezuri, fiecare semnalat de limbi enigmatice. Pe 3 ianuarie Parham însuși și o duzină de alți pastori de la diferite culte, prezenți cu el în acea cameră, au primit Botezul și au vorbit în limbi. În exaltarea lor au făcut planuri pentru un mare tur misionar care să poarte noul mesaj, de la Topeka în toată țara și în Canada.

Au ajuns doar până la Kansas City. Erau primiți cu o ostilitate nemască. Nimeni nu voia să asculte mesajul de care Parham era atât de sigur. El și prietenii lui pastori au fost izolați de către clerul local și de ziare. Micul grup s-a destrămat. Parham era fără sprijinitori și fără resurse. Era fără amvon. În cele din urmă a rămas și fără să aibă ce mânca. În câteva săptămâni Parham era înapoi la Topeka și acolo primi o altă lovitură. Trăsnaia lui Stone era de vânzare. Vechea monstruoșitate care a însemnat atât de mult pentru mica școală trebuia abandonată, și cu pierderea locului lor de întâlnire școala însăși s-a desființat.

Charles Parham a început să predice la colțurile străzilor. El numea slujba sa mesajul "**Evangeliei Totale**": adică acela care crede Evangelia trebuie s-o predice în întregimea ei, fără să lase de-o parte vorbirea în limbi, sau vindecările, sau oricare dintre darurile promise prin Duhul Sfânt. Trecură trei ani și nimeni nu-l asculta încă. Apoi, în vara lui 1903, Parham sosește în stațiunea de odihnă El Dorado, statul Missouri. Și aici s-a petrecut o schimbare dramatică în lucrarea lui.

Se spunea că la El Dorado apele erau bune pentru orice fel de dureri și suferințe, și Parham a profitat de atmosfera de suferință predicând de la începutul primăverii. După fiecare predică el invita pe oricine era bolnav sau avea dureri să vină pentru alte rugăciuni în micuța casă pe care el și soția sa o închiriaseră în apropiere. Mulți au venit. Și de la început, mulți au mărturisit că situația lor s-a îmbunătățit. S-a dus vorba că era acolo un om înzestrat cu puteri neobișnuite. Și era limpede că nu era pornit pe câștig personal: niciodată n-a cerut vreun onorariu, niciodată n-a făcut o colectă.

Unul din oamenii care au venit la serviciile gratuite pentru vindecare a fost o femeie numită Mary Arthur. D-na Arthur își pierduse vederea. Ea

suferise deja două operații, și cu fiecare din ele starea i se înrăutățise. În ziua când a vizitat casa lui Parham, a putut în cele din urmă să vadă cu un ochi, dar cu dureri.

În timpul serviciului, Parham și-a pus mâinile pe ochii ei și s-a rugat ca Duhul să curgă prin ea și s-o vindece. D-na Arthur s-a sculat de pe genunchi tremurând și nevenindu-i să creadă. În timp ce cu numai câteva minute înainte trebuia să-și țină ochii închiși pentru a evita durerea, acum putea să privească direct în lumină, fără nici cea mai mică jenă.

D-na Arthur s-a întors acasă în Galena, Kansas și a început să spună tuturor despre această nouă și minunată lucrare. Câteva săptămâni mai târziu ea l-a invitat pe Parham și soția lui să vină la Galena și să țină servicii religioase în casa ei. Hotărârea lor de a accepta invitația a marcat punctul de cotitură al carierei lor, pentru că în Galena mesajul penticostal s-a aprins.

Pe parcursul a numai câteva zile sufrageria casei familiei Arthur era înțesată până la refuz. Prietenii au înălțat un cort pe locul viran învecinat. Acesta a devenit aproape imediat neîncăpător, căci lumea venea cu grămada de pe o rază de mai multe mile. Parham și prietenii lui au închiriat un depozit vechi de la marginea orașului. Iarna se apropia: pentru încălzire ei au așezat sobe mari de-a lungul laturilor acelei mari încăperi; au fost improvizate bănci din scânduri așezate peste niște butoiașe. Și acolo, în biserica-depoziț, Charles Parham a predicat mesajul lui Hristos întregit cu Botezul cu Duhul Sfânt.

Seară după seară oamenii năvăleau în biserica improvizată, pentru ca apoi, câteva ore mai târziu să o părăsească ducând cu ei relatări despre vindecări și experiențe mistice neobișnuite. Revista "*Cincinnati Inquirer*" a trimis un om în Galena să relateze de la fața locului despre această trezire.

"Este îndoielnic - scria corespondentul revistei - ca ceva, în ultimii ani, să fi produs o asemenea redeșteptare a interesului, comentarii mai aprinse sau să farmece într-atât pe oamenii din această regiune, așa cum a reușit să o facă adunările religioase ținute aici de reverendul C.F.Parham.

Au trecut aproape trei luni de când acest om a venit în Galena, și în acest timp el a vindecat peste o mie de oameni și a întors la Dumnezeu peste opt sute... Oameni care nu mergeau de ani de zile fără ajutorul cârjelor, s-au ridicat de la platformă cu picioarele atât de întărite încât au fost în stare să renunțe la cârje... Aici, adepții primesc ceea ce ei numesc "the Pentecost" (Rusaliile) și devin capabili să vorbească în limbi străine, limbi care le sunt cu totul nefamiliare atunci când nu au această putere. Acesta este considerat unul dintre cele mai remarcabile lucruri ale

adunărilor lui. Săptămâna trecută o femeie s-a ridicat în timpul serviciului și a vorbit vreme de zece minute și se părea că nimeni din asistență nu înțelegea ce spunea. Un indian venit din Rezervația Pawnee în acea zi pentru a participa la aceste adunări a declarat că femeia vorbea în limba tribului său și că el a putut să înțeleagă fiecare cuvânt al mărturisirii ei... "

("Cincinnati Inquirer", 27 ian.1904, Galena, Kansas)

Parham a stat în Galena mai mult de trei luni, învățând, predicând și vindecând. Când în cele din urmă a plecat, s-a împlinit un vis pe care l-a purtat cu sine de la închiderea lui Stone's Folly: el dorea să înființeze o altă școală. Cinci ani după deschiderea școlii din Topeka, (aproape în aceeași zi) el anunță înființarea celei de a doua școli, de data aceasta în Houston, Texas.

La această școală a venit un student ce era destinat să devină o altă figură cheie în istoria pentecostalilor: W.J.Seymour, un pastor negru confirmat. Seymour a fost acela care a dus mesajul pentecostal în California, la una dintre cele mai faimoase adrese din istoria mișcării pentecostale: *Anzusa Street, nr.312, Los Angeles*.

Seymour a sosit în Los Angeles cu servieta în mână, fără să bănuiască măcar explozia de frenezie pe care urma să o declanșeze. Fusesse invitat să predice într-o mică biserică a negrilor de acolo. Fiind proaspătă experiența sa din școala lui Parham, Seymour a deschis ceea ce urma să fie o serie de predici pe tema Duhului Sfânt și a fenomenului vorbirii în limbi. Însă aceasta era prea mult pentru bătrânii din mica biserică. În ziua următoare, când Seymour a venit ca să vorbească, a găsit ușile bisericii încuiate.

Una dintre membrele bisericii nu a fost totuși de acord cu această atitudine. Ea i-a spus d-lui Seymour că dacă dorește, este binevenit să predice în casa ei. Casa era cam veche - a recunoscut ea - dar era mai bună decât nimic.

Trei zile a predicat Seymour acolo, prezentând pe îndelete și în liniște fundamentul biblic al poziției sale. Dar în seara de 9 aprilie 1906, în timp ce vorbea, oamenii care ascultau au început să primească Botezul. Vorbeau în limbi, râdeau, strigau și cântau până când scena trebuie că a devenit asemănătoare cu cea de la Rusalii, când Petru și ceilalți au fost acuzați că se îmbătaseră cu vin nou.

Știrea s-a răspândit. Dimineața următoare, foarte devreme, o mare mulțime se înghesuia în casa veche și dărâpanată, iar alții, mult mai numeroși stăteau afară așteptând ocazia prielnică de a putea pătrunde înăuntru. Strigătele de "*Aleluia*" și "*Slavă Domnului*", cântările, răsunau

din clădirea de lemn. Au început bătăile din palme și din picioare. Vechea construcție începu să tremure. Nimeni nu observă. Apoi, cu un "*Slavă Domnului*" foarte puternic, temelia cedă: dușumeaua s-a prăbușit, pereții căzură împreună cu acoperișul.

Nimeni nu a fost rănit. Dar era limpede că adunările acestea care creșteau rapid aveau nevoie de un local mai mare (și mai zdravăn). După ce au căutat puțin, au pus ochii pe un loc: Str.Azusa 312. Localul din Strada Azusa era într-o suburbie modestă a orașului. Se învecina cu un depozit de lemne, un grajd și o fabrică de pietre funerare. Și la urma urmei nimeni nu urma să fie deranjat de exuberanța "vinului nou" al enoriașilor. Clădirea însăși fusese odată un grajd de unde se puteau închiria cai și trăsură, dar a fost parțial distrusă de flăcări, iar acum zăcea abandonată. Un acoperiș plat îl înlocui pe cel ars dând structurii aspectul a ceva rețezat. Credincioșii au vărui exteriorul clădirii, au adus înăuntru butoiașe pentru cuie în loc de scaune. Seymour însuși stătea liniștit la un capăt al mării încăperi de la parter, rugându-se mereu și predicând cu putere. El era conducătorul, dar conducea mai mult sugerând decât îndrumând.

Trezirea din Strada Azusa a durat trei ani. Bogați și săraci veneau să vadă ce se petrece. Veneau oameni din orașele învecinate, din Vestul Mijlociu, din New England, Canada, Marea Britanie. Erau albi și de alte culori, bătrâni și tineri, educați și analfabeți. Reporterii din toată țara au venit să investigheze, și deși au întocmit reportaje favorabile sau nefavorabile, aveau întotdeauna ceva interesant de relatat.

În timpul cercetărilor mele eram în corespondență cu unul dintre puținii martori oculari ai trezirii din Strada Azusa care mai erau în viață. Fratele meu, Robert E.McAlister, acum decedat, era în Los Angeles când a avut loc incidentul următor și el a fost cel care mi l-a povestit. Fata, pe care eu o cunoșteam personal (și de fapt am auzit întâmplarea și de la părinții ei) se numea Kathleen Scott.

S-a petrecut în ceea ce este cunoscut sub numele de Misiunea din Vechea Stradă Azusa. Lumea venea din toate părțile lumii ca să cerceteze cele ce se petreceau acolo. Jos era o sală spațioasă, iar deasupra "Camera de Sus". Locul a fost deschis zi și noapte timp de mai mulți ani, cu servicii de predică de două sau trei ori pe zi, iar alții se rugau în "Camera de Sus" oricând, zi și noapte. La încheierea predicii mulțimea se retrăgea în "Camera de Sus" ca să se roage. Când venea timpul predicii, cineva suna dintr-un clopoțel și toți coborau pentru serviciul religios.

Kathleen, o adolescentă, era în "Camera de Sus" chiar într-un astfel de moment. Un bărbat intră în clădire tocmai când trebuia să înceapă predica, și auzind oamenii care încă se mai rugau se aventură sus, în camera de rugăciune. În clipa când a ajuns sus, Kathleen, sub ungherea

Duhului se ridică și arată către omul care stătea în capul scărilor și vorbi într-o altă limbă decât cea pe care o vorbise cu câteva minute înainte.

Clinchetul clopoțelului chemând lumea la predică, a întrerupt-o. Toți s-au sculat și își făceau loc către scări. Când Kathleen s-a apropiat de scări, bărbatul a luat-o de braț și a dus-o jos spre amvon și a așteptat până când s-a făcut liniște în sală. Apoi spuse:

- Eu sunt evreu și am venit în acest oraș ca să cercetez această vorbire în limbi. Nici o persoană din acest oraș nu cunoaște numele și prenumele meu, căci sunt aici sub un nume fals. Nimeni din acest oraș nu cunoaște ocupația mea, sau orice altceva despre mine. Mă duc să ascult predicatori cu scopul de a lua predicile lor și a le folosi în prelegeri împotriva religiei creștine.

Această fată, de cum am intrat în cameră a început să vorbească în limba ebraică. Mi-a spus numele și prenumele și mi-a arătat pentru ce am venit în acest oraș, ce ocupație aveam și apoi m-a chemat să mă pocăiesc. Mi-a spus lucruri din viața mea pe care cineva din acest oraș era cu neputință să le fi știut.

Atunci (încheie McAlister în scrisoarea sa) omul căzu în genunchi și plânse și se rugă lui Dumnezeu de ziceai că i se va rupe inima.

Aceasta a fost trezirea din Strada Azusa. Fără fanfară, fără reclame sau coruri și orchestre sau orice alte acompaniamente ale trezirii, mișcarea care s-a născut într-un grajd vechi mergea înainte. Toată ziua, toată noaptea, pentru mai bine de 1000 de zile.

Capitolul 5

O CALE NEOBIȘNUITĂ DE A CREȘTE

Primăvara lui 1960 a sosit și o dată cu ea pomii din curtea garajului nostru au înfrunzit. Lopețile pentru zăpadă au fost luate din locurile unde fuseseră agățate, au fost puse la păstrare, iar stropitorile și coasele au fost scoase afară. O foaie volantă a apărut în cutia de scrisori: "*Vreți să fiți MÂNDRU când prietenii se vor uita vara aceasta la pajiștea dumneavoastră?*", și m-am trezit gândindu-mă la vaca de pe pajiștea de la Stone's Folly.

Sosise primăvara și călătoria mea în lumea stranie a penticostalilor era încă neprimejdioasă și îndepărtată, implicându-mă tot atât de puțin ca și o excursie într-o altă țară în care prin fereastra trenului aș fi putut vedea bărbați și femei la munca lor.

Un lucru eram gata să-l recunosc: ceva neobișnuit și misterios a fost la mijloc în timpul anilor de început ai trezirii penticostale. În toată lumea, aproape în același timp, bisericile penticostale au început să apară marcând în numai câțiva ani schimbarea secolului. Partea mai ciudată a acestui lucru era că de cele mai multe ori nu exista vreo legătură sesizabilă între diferitele grupuri și nici chiar o relație de așa natură încât un istoric s-o poată scoate în evidență și să spună: *Biserica B s-a dezvoltat din biserică A.*

Între cei dintâi vizitatori ai lucrării din Strada Azusa a fost, de exemplu, un grup de imigranți armeni care n-au găsit nimic nou în manifestările penticostale. Cu douăzeci de ani înainte, o mișcare similară cu vorbire în limbi a apărut printre presbiterienii din Armenia. Când acești presbiterieni penticostali au emigrat în California au adus cu ei modul lor de închinare și au rămas singuri și izolați până când au descoperit, spre surprinderea lor, că o mișcare paralelă se desfășura și în Strada Azusa.

În inima Munților Unicois din Carolina de Nord, membrii micii biserici baptiste Camp Creek au început complet independent să vorbească în limbi: ei nu avuseseră înainte nici un contact cu cei care vorbeau în limbi și de fapt nu aveau nici o cunoștință despre existența unui astfel de fenomen.

În India, membrii liniștitei Societăți a Bisericii Misionare din Marea Britanie au rămas surprinși când o indiană de șaisprezece ani a ajuns ca ori de câte ori se ruga, să vorbească o limbă pe care nimeni nu putea s-o identifice. A fost consultat preotul catedralei din Bombay; el a invitat niște prieteni să se roage cu fata, în speranța că se va găsi cineva care ar înțelege limba. În cele din urmă unul a reușit: limba, a declarat el, era araba, iar rugăciunile pe care le făcea erau pentru ocrotirea Bisericii din

Libia, o țară despre care - așa după cum știau toți - fata nu auzise niciodată. Apoi alți creștini indieni au început să facă cunoștință cu acest fenomen al vorbirii unor limbi neînvățate și curând se derulă o trezire în toată regula. Relatarea a fost publicată într-o foaie scoasă de Misiune, în septembrie 1906. A fost tipărită și distribuită o circulară când au ajuns în India primele știri despre evenimente similare petrecute în Statele Unite!

Am fost intrigat de descoperirea acestor relatări despre vorbiri în limbi care, după câte se pare, erau spontane și necorelate între ele și avuseseră loc în zone foarte diferite ale lumii. Ce să însemne aceasta?

Chiar când dorința unuia pentru a avea o experiență de acest fel era evidentă, mi se părea totuși neobișnuită promptitudinea cu care prindea acest mesaj la el. Era ca și când tărâmul emoțional și spiritual ar fi fost astfel pregătit, încât o singură broșură care ar fi apărut la momentul potrivit în mijlocul unor anumiți oameni, ar fi putut declanșa o întreagă mișcare. Domnișoara Minnie Abrams, una din membrele Societății Bisericii Misionare din India a scris o mică broșură despre experiențele ei și a trimis-o la diverși prieteni de pe tot întinsul lumii. Una a ajuns la casa parohială a Bisericii Metodiste Episcopale din Valparaiso, Chile. Pastorul, W.C.Hoover a citit-o cu un mare interes. Iată descrierea a ceea ce s-a întâmplat:

"Timp de un an și mai bine, cât trecuse de când primisem broșura, împărtășisem cu oamenii noștri aceste vești minunate și în același timp ciudate. Acum... ne-am propus din toată inima să avem o trezire. Chiar în prima seară... fiind strânși pentru rugăciune, s-a petrecut cel mai uluitor lucru: întreaga adunare de aproximativ 150 de oameni a izbucnit ca un singur om într-o rugăciune cu voce tare. Manifestări neobișnuite și vedenii s-au produs la unii și la alții, iar ...acestea au culminat la un mare număr dintre noi cu experiențe de felul celor ce au fost descrise cel mai bine și cu lux de amănunte în Faptele Apostolilor, capitolul 2. Mulțimi veneau să vadă... astfel încât numărul participanților a crescut brusc. Asistența s-a ridicat duminică seara la mai mult de 900 de persoane."

(**World Dominion**, aprilie 1932, citat de Donald Gee în *The Pentecostal Movement* - Elim Publishing Co.Ltd, London, 1941)

Uneori trezirea se declanșa într-un loc numai ca rezultat al unei relatări apărute într-un ziar despre trezirea dintr-un alt loc. Mișcarea a ajuns în acest fel în China de Sud. Misionarii de la Școala Wuchow au citit în ziar despre ciudatele întâmplări din Strada Azusa. Într-o sâmbătă seara, ceva mai târziu, în mijlocul unei adunări liniștite pentru rugăciune, unul din

bărbații corpului profesoral de la Wuchow începu să vorbească într-o limbă pe care nu o înțelegea. Era începutul unei mari treziri din China.

Bărbații și femeile care au făcut pionierat în mișcarea pentecostală modernă erau în principal oameni liniștiți și fără înclinații către așa ceva. Nu erau printre ei nici un Luther, nici un Knox sau Calvin, nici Fox, nici Wesley, nici un personaj ieșit din comun care să atragă aderenți prin forța personalității lor. Oamenii care veneau în Strada Azusa erau de genul cel mai obișnuit, adesea săraci și de multe ori neinstruiți. Dar oriunde se întorceau de acolo, ceva din ceea ce aveau de spus declanșa un foc. Curând, acolo unde trăiau acești oameni au început să apară mici grupuri de pentecostali. În Chicago, în Winnipeg, New York și Little Rock. Și apoi mai departe: în Londra și Sunderland, Amsterdam și Oslo, în Calcutta, Allagahad și Mukti - pentru că în Strada Azusa veniseră oameni din toată lumea.

Pretutindeni povestea era aceeași. Oameni obișnuiți întorși acasă cu un mesaj, descoperă că mesajul este primit imediat. Deseori aveai impresia că ascultătorii așteptaseră multă vreme aceste lucruri; apoi urma o străfulgerare a recunoașterii lucrurilor așteptate și din acest motiv nu mai era nevoie pe putere de convingere.

Dar pe lângă focul dezlănțuit al mesajului pentecostal răspândit aparent fără eforturi, a existat o reacție opusă, la fel de puternică, la fel de spontană: împotrivirea înversunată.

Și eu am putut recunoaște acest fenomen, acest sentiment. L-am simțit în mine însumi, într-o formă mai blândă, a doua zi după vizita la biserica "Rock Church" când m-am scârbit brusc de tot acest subiect și nu voiam să mai aud nimic despre el. Dar această reacție a mea nu a fost decât ca o ploaie de vară în comparație cu uraganul împotrivirii pe care pentecostalii l-au avut de înfruntat în anumite regiuni.

Decorul: clădirea școlii cu o singură încăpere din Camp Creek, în munții din Carolina de Nord. Acolo trezirea era în plină desfășurare. Veneau oameni de la o depărtare de aproape cincizeci de kilometri, pe jos sau în căruțe trase de boi. Ziua oamenii se adunau pe o pantă de lângă școală, iar seara în clasă, la lumina lămpii. În fiecare zi când se strâneau se instala un sentiment de așteptare.

"În clipele de rugăciune înflăcărată, - scria Charles W.Conn în relatarea sa nu tocmai binevoitoare despre această trezire - unul sau doi dintre membri erau atât de extaziați de Acela căruia I se rugau, încât erau chinuți în mod curios de Duhul Sfânt... vorbeau în limbi necunoscute celor ce-i auzeau. Ce se întâmplase, creștinul simplu și modest nu putea înțelege pentru că în amintirea membrilor mai bătrâni asemenea lucruri nu erau

cunoscute. Totala necunoaștere a istoriei Bisericii i-a împiedicat să afle despre manifestări asemănătoare în alte perioade de redeșteptare. Curând, alții au început să aibă experiențe similare și indiferent de loc, timp sau de împrejurările în care aveau loc, o manifestare era comună tuturor: vorbeau în limbi necunoscute aceluia care ascultau plini de mirare și speranță...

Știri despre marea revărsare spirituală se răspândeau ca un foc de preerie în toate direcțiile, așa încât până la urmă chiar și curiozitatea și necredința au depus împreună mărturie despre acest lucru ciudat. În comitate îndepărtate aratul a fost întrerupt în miezul zilei, untul din putinei a fost lăsat să se acrească, vacile au ajuns să fie mulse când soarele era sus, boilor li se da nutrețul la repezeală, iar căruțele se îndreptau peste dealuri, spre Camp Creek."

(din articolul: "**Ca o puternică armată**", de Charles Conn - Church of God Publishing House, Cleveland, Tenn., 1955)

La început de tot, primirea făcută trezirii de către bisericile locale a fost excelentă. Oamenii se duceau acasă și spuneau în comunitățile lor despre viețile schimbate și despre o nouă legătură cu Isus. Preoții anglicani cu greu dacă puteau să creadă urechilor; ei îndemneau oamenii să fie cu băgare de seamă.

Și apoi reacția s-a dezlănțuit. S-a manifestat repede și surprinzător, la fel ca și trezirea adevărată. Peste noapte, conducători de biserică au devenit ostili. Bătrânii dintr-o biserică baptistă au demascat treizeci și trei de membri la o conferință; vina lor: vorbiseră în limbi. Un grup de pastori s-au dus la oficialitățile districtului pentru a le convinge să le retragă permisiunea de a folosi școala. Când adepții acestei treziri s-au strâns într-o seară, au găsit ușile și ferestrele bine încuiate. Fără să își piardă cumpătul și-au construit singuri, din bușteni, o mică biserică.

Opoziția luă măsuri și mai aspre. Într-o noapte ploioasă, un grup de fermieri s-au urcat târâș până la noua biserică și i-au dat foc. Ploaia a stins focul, astfel că după câteva nopți au distrus biserica cu dinamită. Credincioșii au reconstruit-o. Atunci, într-o dimineață (de data asta, cum s-ar spune "ziua în amiaza mare") peste o sută de oameni s-au îndreptat spre clădirea micii biserici. Printre ei se găseau pastori confirmați, diaconi, presbiteri, un judecător și un șerif. În timp ce membrii bisericii stăteau de-o parte neajutorați, acest grup *vigilent* a desfăcut biserica bârnă cu bârnă, au îngrămădit lemnele lângă drum și le-au dat foc. Dezmembrând mai întâi biserica, au vrut să scoată în evidență că ei nu dădeau foc unui locaș sfânt, ci doar aprindeau o grămadă de lemne.

Adeptii trezirii n-au mai încercat să o reconstruiască pentru a doua oară, dar au început în schimb să se întâlnească în casele lor. Așa că acel comitet *vigilent* a trecut la folosirea unor tactici având ca țintă individul. În timpul nopții, îi târau pe membrii noii adunări din paturile lor și-i biciuiau. În fiecare dimineață, curțile caselor unde avuseseră loc serviciile religioase erau devastate cu pietre și cioburi de sticlă. Se trăgea cu puștile de la ferestrele caselor. Păraiele erau murdărite, casele arse până la temelii. Aceste acte de violență au continuat mai mulți ani, dar în cele din urmă au fost potolite de vocea unei femei.

Numele ei a fost Emiline Allen și era soția unuia dintre conducătorii noii mișcări. Într-o zi, un grup se strânsese în casa lor când, douăzeci și cinci sau treizeci de bărbați au intrat în curte agitând ciomege, cuțite și arme și cerând ca adunarea să se împrăștie sau le vor da foc la casă chiar deasupra capetelor lor.

“Emiline, curajoasa soție a lui Allen, cu o autoritate fermecătoare și dezarmantă - relatează Conn - a înfruntat oamenii din curte și i-a invitat să intre în casă, lucru pe care ei l-au refuzat murmurând în surdină și amenințând prostește... Ea le zise: "Nu aveți nici un motiv să vă ascundeți în spatele unor măști când știți că vă cunosc pe fiecare. Sunteți vecinii noștri, așa că nu aveți de ce să vă ascundeți când veniți în vizită la noi. Mai bine lăsați astea la o parte și am să vă pregătesc o masă grozavă. Dar să știți că noi nu vom înceta să slujim Domnului."

În zadar au încercat oamenii să revină la răutatea lor căci bunătatea creștină a acestei femei curajoase îi dezarmase. Gloata s-a împrăștiat în grupuri de câte doi sau trei, care au plecat încercând să-și ascundă rușinea amenințând. Ei nu și-au dus la capăt amenințările și nici nu au mai necăjit vreodată pe credincioși”.

(Idem)

Persecuții similare au fost întâmpinate de aproape toate adunările pentecostale. W.C.Hoover a făcut cunoștință cu ea în Chile. Reporterii de la mai multe ziare au început să vină la serviciile sale în căutarea unor povești senzaționale, astfel că Hoover s-a trezit în centrul unei publicități scandaloase. Un ziar i-a intentat un proces pentru acțiune criminală, acuzându-l că administra oamenilor *"o băutură periculoasă numită Sângele Mielului, care producea o stare de letargie și oamenii cădeau la podea"*.

Hoover s-a trezit imediat în conflict cu superiorii săi. Episcopul său a încercat să-l îndepărteze; Hoover a refuzat însă să plece. În cele din urmă

a fost forțat să se retragă din Biserica Metodistă și și-a condus adunarea ca independent.

Lucrul interesant este că această persecuție, departe de a distruge mișcarea pentecostală, a întărit grupările mici și le-a atribuit o unitate pe care altfel nu ar fi putut să o dobândească niciodată. Trezirea de la Camp Creek a continuat, urmând să devină Church of God (Biserica lui Dumnezeu), una dintre cele mai mari grupări pentecostale. Trezirea din Chile a devenit în cele din urmă Biserica Metodistă Pentecostală care numără astăzi peste 600.000 de membri.*)

Dar în ciuda evidentei sale inutilități, persecuția împotriva pentecostalilor a continuat. Căutând un motiv pentru dușmănia lor nepotolită, oamenii acuzau de obicei "manifestările fizice". Vorbirea în limbi, strigătele, plânsetele, rostogolirea pe podea, toate par pentru mulți ca un soi de sentimentalism distrugător pentru credință. Dar în timp ce aceste lucruri ar putea provoca dezgust, ele cu greu ar putea explica adevărata mânie pe care au stârnit-o pentecostalii. Dr. Van Dusen a fost probabil mai aproape de miezul problemei când a întrebat pe episcopul anglican de unde provin prozelitii pentecostali. Mulți vin din rândurile păgânilor. Dar dincolo de orice îndoială, mulți provin din rândurile altor biserici.

Romano-catolicii au fost loviți în mod deosebit. Zeci de adunări pentecostale de limbă spaniolă au apărut în New York. Printre catolici s-a răspândit regretabilul zvon că pentecostalii au o nouă traducere a Bibliei. În Biblia catolică, porunca lui Isus către Petru a fost "*Paște (hrănește) oile mele!*". Dar în versiunea pentecostală ar figura altfel: "*Smulge (de la alții) oile mele!*". Și astfel ei ar fi devenit meșteri în furatul oilor.

Bisericile protestante n-au fost nici ele scutite. Rapoartele guvernamentale despre creșterea comparativă a bisericilor între 1926 și 1936 arată că în această perioadă bisericile tradiționale au pierdut 2.000.000 de membri, adică 8% din totalul lor. În aceeași perioadă, situația creșterii numărului pentecostalilor arăta astfel:

- Adunări pentecostale:	264,7 %	(Pentecostal assemblies)
- Adunările lui Dumnezeu:	208,7 %	(Assemblies of God)
- Biserica lui Dumnezeu:	92,8 %	(Church of God)

De unde vine acest număr de membri, și ce legătură există între ei și cele 2 milioane lipsă de la ceilalți? - Întrebă adesea lumea.

Ei se întrebă unde pleacă adepții lor, dar nu întrebă de ce pleacă. Ce ar putea să le spună pentecostalii încât să-i atragă într-atât? Nimeni nu-și bate capul să întrebe, iar când pentecostalii le oferă informația de care au nevoie, o fac în așa fel încât stârnesc adversitatea. Broșuri bătăioase au

*) Amintim că prima ediție a acestei cărți a apărut în 1964. - *Nota traducătorului* .

fost lansate între penticostali și alte denominațiuni care voiau să le răspundă.

Ofensivi, evanghelici, cu o loialitate de martir față de credința lor, penticostalii și-au câștigat reputația de a fi foarte rigizi: "*dacă nu faci ca mine, ai greșit total*". Mult mai greșiți decât ei au fost *liberalii*, care au pierdut timpul construind biserici frumoase și au făcut Evanghelia inofensivă.

Între penticostali și restul creștinătății s-au ridicat ziduri. Bisericile tradiționale i-au alungat pe acești vorbitori în limbi ca pe niște fanatici ai unui capriciu trecător. Penticostalii au respins bisericile de orientare tradițională pe motiv că au pierdut contactul cu puterea dinamică a primei Biserici.

Ascunse cu totul de zidul care le despărțea, cele două tabere au mers pe drumuri diferite. Nu s-a făcut nici un efort din partea vreunei părți de a căuta valori la cealaltă, și nici nu se bănuia măcar, că ar fi existat asemenea valori. Timp de cincizeci de ani a fost ca și cum nu s-au văzut, nu s-au cunoscut. Și apoi, brusc, a venit schimbarea.

ZIDURILE SE PRĂBUȘESC

-Cum merge cartea? - m-a întrebat Tib. Ea așeza farfuriile de pe rafturile din bucătărie în containerele puse la dispoziția noastră de către compania de mutări de domiciliu.

- Nu știu... Mă uitam pe fereastra bucătăriei la strălucirea după-amiezei de iunie. M-am săturat de ciondănelile bisericii - am continuat. Ultimele trei cărți pe care le-am luat de la bibliotecă nu au făcut altceva decât să-mi arate cât de greșită este poziția fiecărei biserici.

Fapt este că în timp ce urmăream de la fereastra mansardei pe lucrătorii ce se grăbeau să pună gazonul, întregul subiect despre religie și experiența actuală cu Dumnezeu, cât și vedeniile de la spital, mi se păreau extrem de străine. Sperasem pentru o clipă că incursiunile în istoria mișcării pentecostale ar fi putut să-mi ofere o soluție pentru mine, răspunsuri la uscăciunea pe care o simțeam în viața spirituală, dar care la prima vedere nu se observa.

Începuse să devină limpede că ei nu aveau nici un răspuns, ci numai probleme noi, iar cartea ajunsese mai degrabă o corvoadă decât o aventură. Penticostalii nu erau decât niște ființe derutate ca și mine.

Un camion al circuitului "*Good Humor*" se oprise în susul străzii, de unde se auzeau mai multe voci. Ca într-o scamatorie, capetele celor trei copii au apărut în cadrul ușii:

- Ne dai voie... - Începu Donn.

- Nu - le răspunse Tib din fundul unui dulap. În seara asta mâncăm înghețată, altceva n-avem.

Fetele dispărură.

Ne mutam, și în acest fel fiecare din familie urma să aibă un dormitor decent. Tib este și ea scriitoare și birourile noastre ocupau mansarda unei case mici în care locuisem până atunci. La parter erau două dormitoare. Scott și Donn stăteau într-unul, Elizabeth și mașina de spălat în celălalt, iar Tib și cu mine dormeam pe o canapea extensibilă din sufragerie. Recent am găsit o casă mai mare și mutarea s-a făcut în două din zilele noastre libere.

Ar fi trebuit să-i spun soției că invitasem la masă pe cineva pentru a-i lua un interviu deosebit de important pentru cartea la care lucram.

- Pentru că vorbeai de cină... - am început eu, dar Tib își făcu apariția din dulap gândindu-se încă la cercetările mele.

- Cred că știu care este necazul tău. Ai pierdut prea mult timp în bibliotecă și prea puțin cu oamenii.

S-a făcut gaură în cer.

- Ai dreptate - am zis din toată inima. Sunt cu totul de acord. De fapt am invitat în seara aceasta pe cineva.

Fâșâitul hârtiei încetă brusc.

- Ce-ai făcut!?

- Am invitat un predicator.

Ochii ei se plimbară de la rumegușul de pe podeaua bucătăriei până la cutiile îngrămădite în sufragerie.

- Îl cheamă David du Plessis - am continuat eu repede. E un sud-african. Este unul dintre cei mai influenți penticostali din lume și are de gând să rămână în oraș peste noapte, și...

Acum se uita la mine măsurându-mă din cap până în picioare.

- ...și i-am reținut o cameră la **The King House**.

Am profitat de privirea ei ușurată ca să adaug:

- El știe că noi ne mutăm și zice că e obișnuit să mănânce fasole rece chiar din cutia de conservă.

- Chiar așa o să și fie - spuse Tib.

Din toate părțile auzisem numele lui David du Plessis. După câte am putut observa, era un om provenit dintr-un mediu retras și pașnic ca oricare altul care, în mijlocul vieții s-a schimbat într-o personalitate rafinată și comunicativă, vorbind cu dragoste și fără acuzații la adresa oamenilor de alte credințe.

"Are loc o schimbare între penticostali" - mi se spusese. *"Dacă vrei să afli despre ce este vorba, trebuie neapărat să-l întâlnești pe David du Plessis"...* Când am auzit că va sosi la New York l-am invitat la noi fără să mă mai gândesc la mutare.

David du Plessis s-a arătat a fi acel fel de om căruia îi poți spune simplu - *David*. Puteai vedea de la distanță vioiciunea din ochii lui. După zece minute de când intrase în casa noastră era fără haină, împachetând porțelanuri.

- Să știți că acum sunteți ajutați de un expert - zise el cu accentul moale, sud-african ce pare englezesc pentru un american. Soția mea și cu mine ne-am mutat atât de des, încât am ajuns să împachetez farfuriile așa cum unii leagă muștele pentru păstrăvi.

Astfel ne-am petrecut restul după-amiezei, aplecați peste pachete și discutând. Tib avusese dreptate: nu petrecusem destul timp cu oamenii. De la David du Plessis am dobândit o altă imagine a lumii penticostale, diferită de cea a zilelor de început despre care citisem. Schimbarea s-a petrecut în timpul unei vieți, iar povestea personală a lui David era semnificativă în acest caz.

David du Plessis a jucat un rol aparte în mișcarea pentecostală aproape de la început. În 1908 (la numai doi ani după cele întâmplate în Strada Azusa) doi americani care fuseseră martorii acelei treziri, sosesc la Johannesburg, închiriază localul unei biserici presbiteriene demult abandonată și încep să predice. Mesajul lor despre Botezul cu Duhul Sfânt manifestat prin vorbire în limbi era nou în Africa de Sud și de la început, mari mulțimi se adunau să asculte.

Tatăl lui David a fost unul din cei ce au intrat în biserică din curiozitate. David avea pe atunci vreo nouă ani, dar își amintește efectul pe care l-a avut acea predică asupra tatălui său.

- Se purta de parcă luase foc - își reamintește David. Voia să lase baltă imediat toate afacerile și să facă ceva pentru Domnul.

Tatăl lui era dulgher de meserie. Chiar cu puțin timp înainte ei fuseseră în zonele de tufișuri ale Africii, unde tatăl său a construit tabere misionare pentru pentecostalii care duceau mesajul în ținuturile lor natale.

Familia lui David, și mai târziu el însuși, au intrat în mișcarea pentecostală în timpul când aceasta era ignorată cu severitate de bisericile mai vechi. Când tânărul bărbat s-a hotărât să intre în lucrarea pentecostală, știa de acum care sunt dușmanii: păcatul, diavolul și teologii liberali.

David s-a ridicat continuu în mișcarea pentecostală. Timp de douăzeci de ani după numirea sa ca pastor, el a rămas în Africa predicând în biserica proprie, lucrând ca redactor la un ziar pentecostal, apoi activând ca secretar executiv al Asociației Pentecostale din Africa de Sud. Cu timpul, s-a ivit prilejul de a lucra în mișcarea pentecostală internațională și astfel îl găsim la Geneva, Paris, Londra, Stockholm. Din 1949 a fost secretar general al Confederației Mondiale a Asociațiilor Pentecostale. Și în fiecare din funcții, el împreună cu alții au contribuit la adâncirea neînțelegerilor ce despărteau pe pentecostali de bisericile tradiționale.

Apoi David a suferit un accident de automobil. Accidentul a avut un efect profund asupra lui, asupra lucrării lui și în ultimă instanță asupra întregii mișcări pentecostale.

La vremea accidentului David era în Statele Unite făcând pregătiri pentru *A II-a Conferință Mondială Pentecostală* care trebuia să se țină la Paris în vara anului 1949. David, ca secretar executiv, avea responsabilitatea organizării conferinței: de la cele mai importante chestiuni și până la cele mai mici amănunte.

- Dar eu nu conduceam bine treaba - își reamintește el. Nu aveam răbdare când ideile altora difereau de ale mele. Eram tentat să văd lucrurile în alb sau negru și să gândesc despre oameni că sunt eroi sau ticăloși. Am ajuns la părerile mele de acum pe drumul cel greu - prin experiență - și refuzam chiar să ascult pe altcineva atunci când experiența lui indica o altă direcție. Pe scurt, eu repetam la scară redusă aceeași

greșeală pe care întreaga mișcare penticostală a făcut-o la scară mare. Apoi, într-o clipă, totul s-a schimbat.

Era seara târziu și David se grăbea să ajungă de la o întâlnire la alta, într-o regiune deluroasă din statul Tennessee. Un prieten, Paul Walker, s-a oferit să-l conducă cu mașina pentru a câștiga timp. Noaptea era întunecoasă și ploioasă, iar ceața acoperea șoseaua. Conversația a încetat aproape cu desăvârșire din cauză că era foarte târziu și se conducea greu. Deodată Walker străpunse parbrizul cu privirea și zise:

- Am impresia că e un pod alb...

Dar n-a mai terminat propoziția. Din ceață se ivi brusc o matahală de locomotivă, fără lumini, oprită chiar de-a latul șoselei. Walker a încercat să frâneze, dar drumul era alunecos și automobilul a intrat derapând în tren.

Paul Walker a fost doar ușor rănit. Dar capul lui David s-a sfărâmat de parbriz. Fiind smucit înainte și înapoi s-a tăiat în sticlă; piciorul stâng i s-a rupt de la genunchi. Spatele i-a fost torsionat și umărul tăiat.

Douăsprezece ore mai târziu David și-a redobândit cunoștința. Piciorul era agățat și ținut întins. Fața lui, reconstituită cu treizeci și șapte de cusături, era bandajată atât de strâns, că nu putea să vadă. Și încă ceva ciudat se petrecea.

- Când mi-am revenit - îmi reamintește David - mă simțeam ca după un somn bun. Doctorul m-a întrebat:

- *Cum vă simțiți, domnule predicator?*

- *Foarte bine* - i-am spus.

Doctorul a râs, dar era adevărat ce-i spusese.

După o săptămână petrecută în spital au venit alți doctori să-i pună întrebări. Erau dezorientați pentru că David n-avea temperatură, mânca normal, dormea normal. Dormea bine, și fără somnifere.

- *Ar fi trebuit de-acum să se manifeste niște reacții* - a spus un doctor. *Măcar o febră ar fi trebuit să apară. Dumneata ești un om foarte bolnav.*

- O, doctore - a replicat David - dar tocmai aici te înșeli dumneata. Eu nu sunt bolnav. Sunt zdrobit numai.

Totuși, din alte motive, David era la fel de nedumerit de starea sa ca și doctorii. Începu să se întrebe dacă nu cumva în spatele accidentului se ascundea vreun plan al lui Dumnezeu. Pagubele și vătămrile suferite erau suspect de mici. Paul Walker nu a fost rănit rău; mașina era asigurată, cheltuielile spitalizării erau suportate de Căile Ferate. Și nu exista nici cea mai mică durere.

Singurul efect real al accidentului - spune David - a fost diminuarea încăpățânării și o smerire înaintea conferinței de la Paris. Pe neașteptate, a

trebuit să renunț la a mai perfecta singur unele aranjamente. Am fost obligat să cer ajutorul altor oameni, cât și pe al lui Dumnezeu.

După câteva săptămâni, stând în patul său din spital, David a scris pur și simplu mii de scrisori dictându-le unei mașini. Fără eforturi deliberate, el a observat o ușoară schimbare în tonul scrisorilor sale, trecând de la felul său de a apăra cu îndărătnicie o poziție, la a căuta să întuiască poziția lui Dumnezeu chiar și atunci când aceasta însemna să asculte de oamenii care-i stăteau împotriva.

Conferința care a urmat consider că a fost un succes - spune David. Dar nu cred că acesta a fost principalul rezultat al accidentului. Am descoperit că am trecut printr-un proces de temperare. Pur și simplu, nu mai eram același om. Acum eram răbdător, amabil, vorbeam cu blândețe, pe când la prima Conferință Mondială eram pripit, gălăgios și categoric. Accidentul părea să mă fi modelat astfel încât să devin omul de care avea nevoie Dumnezeu într-o situație specială.

David credea că, în primul rând Conferința însăși era o situație specială. Și Conferința a avut cu adevărat un alt spirit. Dar ceea ce l-a intrigat pe David a fost ceea ce s-a petrecut după aceea. Cu cât treceau anii, el începu să se gândească din ce în ce mai mult la grupul de oameni pa care odată îl alungase cu atâta ușurință: erau acei teologi liberali care, după lumina pe care o avea el, stingeau viața Evangheliei. Dar de ce îi veneau mereu în minte? Cu siguranță că Dumnezeu nu intenționa să-l împingă spre liberali. *"Atunci de ce? Totdeauna ei m-au ținut la distanță - susținea el. Întotdeauna m-au tratat numai cu răceală și nu vreau să am de-a face cu ei."*

David avea obiceiul să se roage cu glas tare. În cel mai bun caz el aborda un fel de dialog cu Dumnezeu, iar călăuzirea îi venea sub forma unei voci interioare. Învățase de-a lungul anilor să acorde o mare atenție acestei voci. Acum o pricepea clar, folosind cuvintele unui cântec vechi. "Încrede-te și supune-te". Acestea păreau să fie ordinele pentru el.

Lucrul ciudat era că încrederea părea întrucâtva că se referă la acele ziduri pe care el și prietenii lui penticostali le ridicaseră în încercarea de a apăra integritatea Evangheliei. *"Încrede-te în Mine!"*, părea să spună Dumnezeu. *"Dă jos zidurile. Întinde o mână prietenească oricui o va primi"*. Impresia aceasta era atât de clară, încât David nu putu s-o ignore. Făcu în cele din urmă încercarea. Trebu să meargă la sediul central al teologilor cei mai moderniști, mai liberali și mai intelectuali. Nu i-a fost greu să aleagă acest grup: va fi Consiliul Mondial al Bisericilor.

- Bine Doamne, dacă așa vrei Tu... , spuse David ridicând receptorul pentru a-și rezerva un bilet pentru New York. El era în Dallas, iar sediul

Consiliului Mondial era în New York. "Voi merge la Consiliul Mondial luni dimineața și am să văd ce va fi."

Imediat vocea interioară îi vorbi. "Nu, nu te duci luni. Cere un bilet pentru joi, astfel încât să poți ajunge la Consiliu vineri."

David se gândi un pic, apoi lăsă receptorul în furcă. "Stai puțin, ceva nu e în regulă". Chibzui îndelung. "De ce aș merge acolo la sfârșitul săptămânii în loc să mă duc luni când tot omul este odihnit și proaspăt?"

"Luni nu vei găsi pe nimeni."

David era încă nedumerit dar nu dădu înapoi, ci reținu totuși un bilet pentru avionul de joi seara. Vineri dimineața păși în birourile Consiliului, în New York. Nu stabilise nici un fel de întrevvedere. Cu greu dacă-și mai amintea numele celor de acolo și nu știa ce ar fi trebuit să le spună când va da ochii cu ei.

Dar s-a dus.

Domnișoara de la *Informații* îl privi. David îi explică cine era și apoi se aventură:

- Aș putea vorbi cu, ăă... Dr.Carpenter, dacă e liber? - încercă el unul din numele pe care le știa.

- Nu, îmi pare rău, dar nu e liber.

- Atunci, Dr.Barnes? - spuse David.

- Regret.

- Este totuși cineva la birou cu care aș putea vorbi?

- Nu domnule, nu este nimeni.

Așa a fost să fie. Aceasta era răceala cu care se aștepta să fie întâmpinat. Cum de i se năzărise că ar fi putut să fie altfel? Cuvântul *pentecostal* a făcut întotdeauna să se trântescă ușile anumitor cercuri.

- Toți sunt într-o ședință chiar acum - continuă fata. Dar cred că vor termina cât se poate de repede și veți putea sta de vorbă cu oricine doriți.

Ea aruncă o privire spre calendarul de pe birou și râse.

- Astăzi este prima zi din această săptămână când sunt toți aici. Oamenii care au venit până acum ca dumneata, au făcut cale întoarsă. Dar în dimineața aceasta au venit la ședință, așa că aveți noroc.

David se așeză. Se simțea mai bine după aceste lămuriri. În acea vineri s-a întâlnit la Consiliul Mondial cu mai multe persoane care nu numai că l-au ascultat, dar au făcut și unele însemnări în timp ce el vorbea, au telefonat altora citindu-le însemnările lor, i-au dat atenția cuvenită.

Era începutul. În final, procesul de temperare cauzat de accident l-a împins pe David să bată la multe uși noi. S-a trezit în postura de a fi prezentat chiar acelui om pe care-l evitase o viață întreagă. Un teolog chema pe altul pentru a i-l prezenta pe David. Mergea când la colegiu, când la universitate, când la seminar.

- La care? - l-am întrebat.

- Păi, să vedem.

Scoase din buzunar un carnet uzat în care-și nota întâlnirile.

- Uite aici câteva date din toamna trecută. Pe 27 octombrie am fost la seminarul congregaționiștilor din Myerstown, Pennsylvania. A doua zi, pe 28 octombrie am fost invitat să vorbesc la Școala Teologică a Universității Yale. Iar pe 30 și 31 am fost cu profesori de la Harvard, Yale, Union, Drew și Chicago într-un loc liniștit din Greenwich, Connecticut. Apoi, pe 2 noiembrie am fost la Seminarul Teologic de la Princeton. Pe 5 noiembrie am mers la Seminarul Union din New York...

David își băgă în buzunar carnețelul.

- Știi ceva - zise el - s-a întâmplat un lucru foarte ciudat. Aceste întâlniri cu profesori, elevi și oameni ai bisericii m-au bucurat într-adevăr. Pe mine, care nici măcar n-am terminat liceul. Mă gândeam că în preajma unor astfel de oameni mă voi simți stânjenit: mă temeam ca nu cumva ignoranța mea să iasă la suprafață. Dar spre surprinderea mea, am fost relaxat și liniștit. Niciodată nu mi-am scris prelegerile. N-am folosit nici măcar notițe. M-am făcut pur și simplu un instrument la dispoziția Duhului Sfânt. Și lucrul interesant a fost că mi s-a dat o putere de exprimare pe care în mod normal eu nu o am.

La Seabury House, sediul central al Bisericii Episcopale, i s-a pus cea mai provocatoare întrebare, cea care în trecut a stârnit ostilitatea împotriva pentecostalilor mai mult ca oricare alta. David vorbea de mai bine de treizeci de minute unui grup de preoți despre experiența pentecostală, când unul dintre ei s-a ridicat deodată și spuse cu o oarecare asprime:

- Domnule du Plessis, vreți să spuneți că dumneavoastră, pentecostalii aveți adevărul și că noi, celelalte biserici, nu-l avem?

- David își dădu seama că fusese prea categoric.

- Nu. Nu aceasta am vrut să spun.

În ochi i se putea vedea încercarea de a găsi o cale de a exprima diferența pe care un pentecostal o percepe că există între biserica lui și cea a altora - o percepere de multe ori greșit înțeleasă - și deodată se trezi cu gândul la un lucru pe care el și soția sa l-au cumpărat când s-au mutat la Dallas.

- Fiecare dintre noi avem dreptate - zise el. Știți, când eu și soția ne-am mutat în America am cumpărat un aparat minunat numit congelator, în care păstrăm carne de vită. Acum, soția mea poate să scoată o bucată înghețată tun și să o pună pe masă. Bineînțeles, este fără nici o îndoială o bucată de carne. Dumneata și cu mine putem să ne așezăm lângă ea și să o analizăm: putem discuta originea ei, vârsta, din ce parte a vitei provine. O putem cântări și-i putem enumera calitățile nutritive.

Dar dacă soția pune carnea pe grătar, se petrece ceva nou. Băiețelul meu care este departe, în curte, simte mirosul și vine repede strigând:

- *Tii, mămico, ce frumos miroase! Dă-mi și mie să mănânc!*

- Domnilor - zise David - asta este diferența între felurile noastre de a vedea adevărul. Al dumneavoastră este înghețat, al nostru, în flăcări.

David a stat cu noi douăzeci și patru de ore, dar mi-a dat de lucru pentru șase luni de-atunci înainte: umplusem carnetul meu de însemnări pagină după pagină cu numele și adresele unor oameni, nu numai din bisericile pentecostale, ci și din alte denominațiuni - metodiști, baptiști, luterani, presbiterieni - care primiseră Botezul cu Duhul Sfânt.

Mi-am dat seama că va fi o muncă uriașă în încercarea de a contacta toți acești oameni. Numai ca să-i scriu pe fiecare din ei, de exemplu, mi-a luat trei săptămâni. Apoi a apărut problema aranjării interviurilor. Pentru unii a trebuit să călătoresc pentru a-i vedea, alții aveau de gând să vină la New York în cursul anului, cu treburi. Pe unii i-am interviuat prin telefon, pe alții a trebuit să-i cunosc prin corespondență. Iar cu unii dintre ei am experimentat o tehnică nouă: o conversație prin intermediul magnetofonului, în care, pe o parte a benzii eu explicam despre ce fel de carte aveam de gând să scriu și puneam întrebări, iar pe cealaltă parte ei îmi răspundeau.

Doi dintre cei pe care a trebuit să-i cunosc prin telefon au fost Charles și Helen Maurice din Richmond, Virginia. Îndată ce a primit scrisoarea mea, Charles m-a sunat prin rețeaua interurbană, și în timp ce eu mă întrebam cu un sentiment de vinovăție cât îi va costa convorbirea, mi-a răspuns la întreaga listă de întrebări pe care i-o trimisesem. A fost foarte plăcut să fac cunoștință cu acești oameni, poate și pentru că făceam parte din familii ce trăiau în mediul suburban și aveau aceleași probleme ca și noi, iar pe de altă parte erau foarte entuziaști în legătură cu Botezul cu Duhul Sfânt.

- Sunt niște scumpi - i-am spus soției.

Atât Charles cât și soția sa îmi telefonau frecvent după aceea și cu o neglijență fină la adresa costului conversațiilor, se interesau cum mergea cartea mea și îmi ofereau îndrumări suplimentare asupra unor oameni care aveau darul vorbirii în limbi și al căror nume bănuiau că nu le am.

Charles mi-a spus că avea în Richmond un birou juridic și era adjunctul procurorului districtual al orașului. Atât el cât și Helen erau atât de plini de o decentă bună dispoziție și bucurie de a trăi, încât am dorit să-i întâlnesc în persoană, și le-am spus-o.

Charles se gândi o clipă.

- Ai auzit vreodată de Asociația Internațională a Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Totale? - zise el.

- Mai spune o dată, și mai rar.

- A.I.O.A.E.T., pe scurt. Este un grup de oameni de afaceri și de diverse profesii, din toate denomițiile care au primit sau doresc să primească Botezul cu Duhul Sfânt și care se reunesc de câteva ori pe an pentru a-și împărtăși experiențele.

A.I.O.A.E.T. avea congresul său anual în Atlantic City la sfârșitul lui noiembrie, după cum mi-a spus Charles, iar el și Helen urmau să participe. Dacă Tib și cu mine am putea veni, ar fi o ocazie de a ne întâlni.

- Acolo pulsează viața - m-a avertizat el. Și dacă vei veni cu o minte deschisă, te vei schimba pentru totdeauna.

- Sigur că da - am spus, mirat puțin de consimțământul meu. Trece-ne pe listă și ne vom vedea acolo.

În felul acesta întâlnirea fusese stabilită: 30 noiembrie 1960.

Ceea ce făcea dificilă această investigație asupra vorbirii în limbi printre membrii bisericilor tradiționale era elementul de mister care o înconjura. Existau excepții, ca în cazul soților Maurice, dar pentru cea mai mare parte dintre nepenticostalii care vorbeau în limbi acest lucru era păzit ca o formulă atomică. Răspunsul tipic la scrisorile mele în primii ani după 1960 era ca acesta, al unui pastor dintr-un orașel din vestul mijlociu:

"Aș fi foarte fericit să vă împărtășesc oricare din experiențele mele care ar face să înaintez lucrarea Împărăției, așa cum ne învață Duhul Sfânt. Deoarece în momentul de față, nefiind în comuniune de idei decât cu o singură familie de pastori în ce privește Duhul Sfânt și manifestările Sale, mă văd nevoit să vă cer ca numele meu să nu fie folosit."

De nu știu câte ori în primele luni ale aceluia an ajunsesem să aud la sfârșitul interviului luat unui presbiterian, baptist sau metodist care primise Botezul: *"Acum dumneavoastră să înțelegeți că acestea nu fac parte din interviu, rămân doar între noi doi."*

Ici-colo apărea câte un articol despre acest subiect, dar niciodată foarte personal, niciodată nu dădea nume. Ziarul episcopal *"Living Church"*, de exemplu, a publicat un editorial care menționa printre altele:

"Vorbirea în limbi nu mai este un fenomen al vreunei secte oarecare de peste drum. Este în mijlocul nostru, fiind practică de oameni ai bisericii și de credincioși proeminenți, cu o bună reputație în Biserică. Răspândirea sa largă ar putea veni în contradicție cu simțul nostru estetic și cu unele dintre ideile noastre preconcepte, puternic înrădăcinate. Dar

noi știm că suntem membrii unei biserici care are nevoie în mod sigur să fie scuturată, și dacă Dumnezeu a hotărât de data aceasta să arunce în aer ceea ce Sfântul Episcop de Montana numea "sobrietatea episcopaliană", atunci nici că s-ar fi putut găsi un exploziv mai teribil."

(Fragment dintr-un editorial publicat în cotidianul "Living Church" (Biserica Vie) din 17 iulie 1960)

Apoi totul a sărit în aer. A avut loc o întâmplare care a proiectat dintr-o dată vorbirea în limbi pe primele pagini ale ziarelor și a smuls cortina ce ascundea secretul cu care era înconjurată. Totul s-a petrecut într-o mare biserică episcopală din Van Nuys, California.

Părintele Dennis Bennett era un om al succesului. Născut la Londra, educat la Universitatea din Chicago și la Seminarul Teologic din Chicago, părintele Dennis Bennett a preluat conducerea bisericii episcopale "Sfântul Marcu" din Van Nuys în 1953. Sub călăuzirea sa a crescut neîncetat până a atins un număr de 2600 de membri și un consiliu de conducere format din patru preoți.

Dar părintele Bennett a simțit că ceva lipsea din viața sa religioasă. Pe când avea unsprezece ani a trăit experiența întoarcerii la Dumnezeu, experiență care i-a lăsat o amintire de căldură și dragoste pe care rareori a mai fost în stare să o retrăiască.

Apoi, într-o zi a anilor 60, părintele Bennett primi un telefon de la un preot prieten care observase că se petrecea ceva misterios în biserica sa. Doi dintre enoriașii săi se schimbaseră cu totul. El îi considerase întotdeauna niște creștini normali, dar dintr-odată aceștia începuseră să vină la toate slujbele posibile, să se ofere ca voluntari la orice lucrare, aduceau cu ei prieteni la biserică, iar dărnicia lor se triplase. Interesându-se mai îndeaproape, prietenul părintelui Bennett află că acel cuplu primise ceea ce ei numeau "Botezul cu Duhul Sfânt" și că odată cu acest Botez le fusese dat și darul vorbirii într-o limbă pe care ei nu o înțelegeau. Alți câțiva oameni din biserică avuseseră de-acum și ei această experiență și cu toții făceau dovada unei vieți noi, pline de entuziasm.

Părintele Bennet a fost invitat să vină și să vadă el însuși. El luă parte la o adunare pentru rugăciune a credincioșilor plini de Duhul și fu atât de impresionat încât ceru celorlalți să se roage pentru el astfel încât și el să poată primi Botezul.

"Ar mai fi un lucru - a spus părintele Bennett. Aș dori să primesc Botezul fără vorbirea în limbi."

"Ne pare rău părinte - i s-a spus. Dar vorbirea vine odată cu totul. La urma urmei în Biblie acesta este un lucru normal."

S-au rugat pentru părintele Bennett și el a primit Botezul cu vorbirea în limbi și începând din acel moment, în viața lui nimic n-a mai fost ca înainte.

Cum cei din biserica sa l-au întrebat despre schimbarea pe care o observaseră la el, le-a istorisit ce i se întâmplase. Într-o perioadă de câteva săptămâni, aproape șaptezeci de membri din parohia sa au cerut și au primit Botezul. În biserică ei erau oameni de încredere: un paznic, președinta asociației femeilor, un diacon. Iar cei ce primiseră acest Botez erau plini de râvnă pentru această experiență.

Totuși, alții erau de altă părere. Din cei patru preoți ai parohiei, doi au primit Botezul, iar doi nu. Cei doi care nu l-au primit erau profund împotriviți acestei idei și curând li s-au alăturat și alții. În biserică s-a produs o ruptură serioasă și părintele Bennett își dădu seama că trebuia făcut ceva. Pe 3 aprilie 1960 ținu o predică despre experiența sa. Pentru ca nici o parte din biserică să nu fie în necunoștință de cauză, el povesti întreaga întâmplare, inclusiv faptul că vorbise într-o limbă pe care n-o putea înțelege. Pentru mulți asta era prea de tot. Unul dintre preoții asociației și-a scos veșmintele în mijlocul serviciului și a anunțat că, în acele împrejurări, el nu are altă alternativă decât demisia. După serviciu, casierul bisericii i-a sugerat părintelui Bennett că ar fi mai bine pentru el dacă ar demisiona. Și așa a făcut.

Ziarele au anunțat știrea chiar a doua zi. Telefonoanele zbârnâiau. Peste noapte vestea a făcut înconjurul țării: vorbirea în limbi a apărut într-o biserică obișnuită și decentă, cauzând certuri, dezbinări și neînțelegeri. Știrea a apărut și în *Time*, la fel în *Newsweek*.

Prima mea reacție a fost că aceasta confirma, în 1960, ceea ce istoria pentecostalilor mă făcuse să bănuiesc. Limbile îi fac pe oameni să se certe. Episcopul Francis Eric Bloy din Los Angeles a publicat o scrisoare pastorală interzicând folosirea limbilor în interiorul bisericilor. Părintele Bennett a fost mutat la Seattle unde i s-a dat în grijă o mică bisericuță. Mi s-a părut o încercare clară de a scăpa de un om care făcea borboațe. I-am scris părintelui Bennett la noua sa adresă spunându-i despre cartea pe care o scriam și l-am rugat să-mi relateze personal cele petrecute la Van Nuys.

Mi-a venit un răspuns scris fără ajutorul vreunei secretare. "*Te rog să-mi ierți greșelile de dactilografare, - începea el - am făcut singur acest lucru și sunt foarte neîndemânatic!*". Am parcurs repede scrisoarea așteptându-mă să rezolv enigma personalității celui care stârnise certuri, sciziuni și neînțelegeri în Van Nuys. N-am găsit nici o rezolvare. Părintele Bennett făcea numai unele referiri marginale la cele petrecute în Van

Nuys, întreaga sa atenție fiind îndreptată asupra însărcinării pe care o avea de onorat în Seattle.

Răspunsul bisericii episcopale din aceste locuri la mărturisirea mea asupra Duhului Sfânt și a vorbirii în limbi a fost de-a dreptul formidabil, astfel că am avut de lucru zi și noapte. Nu mai puțin mișcătoare a fost întoarcerea la viață a micii biserici Sf.Luca pe care am preluat-o în iulie trecut. Cincizeci de credincioși au de-acum Botezul cu Duhul Sfânt în această mică biserică. Circa paisprezece preoți din această dioceză au primit deja darul vorbirii în limbi. Așa că, Domnul să fie lăudat!

Nicăieri, niciodată în îndelungata corespondență pe care am întreținut-o cu părintele Bennett, nu s-a plâns de nici un tratament rău pe care-l suferise și nici de criticile înveninate ale celor ce nu-i împărtășeau ideile. L-am întâlnit mult mai târziu în New York și m-am convins cu ochii mei de valoarea acestui om. Era calm și liniștit, în ciuda unei aureole de om cu o imensă energie, un om atât de conștient de semnificația prezentului, încât nu avea timp să se delecteze cu evenimentele trecutului.

Odată, în singura sa referire la întâmplările din trecut, a spus:

Am căutat, bineînțeles, să-mi explic de ce am fost scoși noi în evidență atât de mult la Van Nuys de această publicitate exagerată, când în sute de alte biserici de-a lungul și de-a latul țării Botezul cu Duhul Sfânt este ceva obișnuit în mijlocul oamenilor, fără a exista nici un necaz.

Singura concluzie la care am ajuns este că Dumnezeu a vrut ca oamenii să vorbească deschis despre experiența lor cu Duhul Sfânt, iar noi fusesem din cale afară de tăcuți la Van Nuys. Acum, cred că oamenii vor începe să împărtășească și altora experiențele lor.

Era adevărat. La un moment dat de-abia am mai putut face față potopului de scrisori de la oameni care doreau să-mi comunice experiențele lor și-și dădeau chiar numele. Scriau de pretutindeni. Întreaga conducere a unei biserici presbiteriene respectabile, dintr-o suburbie a orașului New Jersey a primit Botezul. Optzeci și cinci la sută din membrii unei biserici baptiste din același stat au fost botezați cu Duhul Sfânt. În Wheaton, statul Illinois, membrii din biserica episcopală *Trinitatea* au primit Botezul.

Studenti de la Princeton, Yale, Harvard, U.C.L.A., Stanford, Wheaton au început să țină adunări de rugăciune în care cereau și primeau Botezul. La Yale, de exemplu, douăzeci de bărbați inclusiv un membru al facultății, cinci diaconi de la Capela Universității, un student care absolvise facultatea cu **Phi Beta Kappa** și **Summa Cum Lauda** au primit Botezul și au început să practice rugăciunea prin Duhul.

Cercetările mele au indicat că în zilele de început mișcarea penticostală tindea să atragă mai ales oameni semi-educați sau fără nici o pregătire. Acum, aruncând numai o privire peste o parte din arhiva de corespondențe am observat această diversitate interesantă de ocupații:

- matematician	- agent F.B.I.	- funcționar la Depart. de
- psihiatru	- infirmieră	Stat(Ministerul de Externe)
- doctor	- proprietar ag.auto	- magnat al petrolului
- căpitan de poliție	- psiholog	- rabin evreu
- stomatolog	- fotograf la Hollywood	- proprietar de restaurant
- agent proprietăți imobiliare	- actor	- topograf
- casnică	- soție de fabricant de avioane	- biolog
- preot	- avocat	- profesor
- lăptar	- inginer de rachete	- director de școală
- fabricant de scule și vopsele	- balistice intercontinentale	- vânzător
	- comisionar	

Din ce în ce mai mulți conducători de biserici dau declarații despre mișcarea penticostală din interiorul denominațiunilor lor.

- **Reverend Samuel M.Shoemaker:** *Orice semnificație ar avea acest fenomen al vorbirii în limbi, este uluitoare proliferarea lui nu numai în grupările penticostale, ci și în rândurile episcopalilor, luteranilor și a presbiterienilor. Eu însumi nu am avut această experiență. Am văzut oameni care au avut-o și erau binecuvântați și primiseră o putere pe care nu o avuseseră înainte. Nu susțin că înțeleg acest fenomen, dar sunt sincer când afirm că acesta indică prezența Duhului Sfânt într-o viață, tot așa cum fumul ce iese pe coș arată că dedesubt există un foc. Știu că aceasta înseamnă că Dumnezeu încearcă să pătrundă în Biserica inertă, îmbâcsită și egocentrată așa cum este ea de cele mai multe ori, cu o putere care o va face radioasă, plină de freamăt și de autodăruire. Noi ar trebui să căutăm să înțelegem și să fim recunoscători acestui fenomen, mai degrabă decât să-l ignorăm sau să-l disprețuim.*

(din revista *The Episcopalian* - 15 mai 1963)

- **Dr.James I.McCord,** președintele Seminarului Teologic din Princeton: *Epoca noastră trebuie să devină epoca Duhului Sfânt, a Dumnezeului care lucrează în lume scuturând și sfărâmând toate formele și structurile omenești, aducând cu sine răspunsuri în concordanță cu Evanghelia și cu nevoile lumii.*

(cu ocazia deschiderii anului seminaristic 1961-62 la Princeton)

- **Dr. Ernest Wright** de la Harvard: ...desăvârșirea Împărăției lui Dumnezeu va fi marcată de o mare înmulțire a manifestărilor charismatice. Atât cei din fruntea poporului lui Dumnezeu cât și credincioșii de rând vor fi atunci umpluți cu Duhul Sfânt și plini de puterea Duhului într-o măsură necunoscută până acum.

(Din *The Rule of God* de G. Ernest Wright - editura Doubleday & Co., Inc., New York, 1960)

- **Billy Graham:** Noi cei din principalele culte am privit un pic disprețuitor la frații noștri din bisericile pentecostale din pricina accentului pus pe învățătura despre Duhul Sfânt, dar cred că a sosit timpul să dăm Duhului Sfânt locul de cinste în bisericile noastre. Avem nevoie să învățăm din nou ce înseamnă să fii botezat cu Duhul Sfânt.

(Dintr-un mesaj către conducerea bisericilor din Sacramento, California, apărut în numărul din ianuarie 1961 al publicației

Full Gospel Men's Voice [Vocea oamenilor Evangheliei totale])

Dincolo de ocean Biserica Angliei a luat și ea aminte:

- **Episcopul Leslie Newbiggin**, în cartea sa **Familia lui Dumnezeu** evidențiază trei curente principale de viață din Biserica creștină. Primul este cel Catolic. Al doilea, cel Protestant. Și al treilea, cel Penticostal.
- **Dr. Philip Edgecumbe Hughes**, redactor la publicația trimestrială de teologie anglicană *The Churchman*, a vizitat California unde auzise că episcopalii vorbeau în limbi. Înainte de a părăsi Anglia, el a atribuit acest lucru "cochetării cu extravaganțele penticostalismului, sub soarele fierbinte al Californiei". Dar s-a întors cu o părere contrară. "Suflarea Dumnezeului Cel Viu - scrie el - face să freacă oasele uscate ale principalelor culte, respectabile și cu o veche tradiție, și în mod deosebit în biserica episcopală".

(Dintr-un editorial din *The Churchman*, septembrie 1962)

Odată cu alegerea Papei Ioan, a început să devină evident un nou accent asupra Rusaliilor în biserica romano-catolică. Papa Ioan s-a referit mereu în Consiliul Vaticanului la noile Rusalii. Și prin acest termen a vrut să spună Rusalii cu aceleași manifestări charismatice ale Duhului Sfânt care sunt larg afișate în bisericile pentecostale, inclusiv vorbirea în limbi. Publicația *Catholic Messenger* luând în discuție noile hotărâri ale Consiliului,

a definit acest cuvânt *charism* care răsună din ce în ce mai frecvent în cercurile catolice:

Se pare că va trebui să adăugăm în vocabularul nostru cuvântul charism, deoarece știrile de ultimă oră de la Roma arată că este una dintre chestiunile cele mai importante ale Consiliului.

Charism vine de la un cuvânt grecesc (articolul a dispărut) care înseamnă literal: un dar al dragostei. În felul în care este folosit de teologi el descrie o însușire deosebită acordată gratuit unui individ, de către Duhul Sfânt, mai degrabă spre folosul altora decât în al său personal.

...În acest sens, Cardinalul Suenens al Belgiei a spus prietenilor săi preoți că astăzi trebuie să recunoaștem existența manifestărilor charismatice pentru a avea o vedere realistă a Bisericii, fără le privi ca pe niște adăugiri întâmplătoare, ci ca o parte a naturii ei.

(Catholic Messenger, Davenport, Iowa, 7 noiembrie 1963)

Părintele Daniel J.O'Hanlon, profesor de teologie la Facultatea Alma din Los Gatos, California a scris un articol în săptămânalul catolic național *America*, în care afirmă:

Puțini sunt catolicii care-i privesc pe penticostali altfel decât ca pe un amuzament, și asta numai dacă îi iau în seamă ca existență. Chiar cei mai mulți protestanți păstrează distanța față de acești oameni neobișnuiți și găsesc că este greu să spună ceva bun despre ei. Totuși creșterea rapidă a mișcării penticostale în toată lumea și ecoul extraordinar pe care-l are în rândul acelor oameni cărora însuși Domnul nostru li s-a adresat în mod special: cei săraci și lipsiți, ne avertizează să dăm la o parte prejudecățile noastre de burghezi mofturoși și să o privim cu multă atenție și în profunzime.

Mai exact, cum ar trebui catolicii să privească? Părintele O'Hanlon dă o sugestie neobișnuită în biserica lui.

Cel mai bun mijloc, dacă nu singurul, de a ajunge să cunoști cine sunt penticostalii este să le faci o vizită la serviciile lor, chiar dacă pentru cei mai mulți dintre catolici aceasta înseamnă totuși să calci într-o lume ciudată. Cei ce ajung să-i cunoască, în primul rând vor găsi multe de admirat și poate chiar unele lucruri de imitat.

(Citat reprodus cu permisiunea Revistei Catolice Naționale *America*, cu adresa: 920 Broadway, New York, N.Y., 10010 [*America*, the National Catholic Weekly Review])

Relatările se îngrămădeau pe biroul meu.

Am primit vești că un episcop al bisericii episcopale, și anume Rt.Rev.Chandler W.Sterling, a primit Botezul. Studentii de la Universitatea

statului Oregon țin adunări de rugăciune prin Duhul. La fel se întâmplă cu Parohia Sfinților Inocenți din Corte Madera, California. Ivan S.Gamble, pastorul Primei Biserici Presbiteriene a Prințului Rupert, B.C., Canada, a spus comunității sale că a primit Duhul Sfânt și că viața lui s-a schimbat. David du Plessis acceptă o invitație de a predica de la amvonul Catedralei Episcopale din Detroit.

Dr.John Peters, predicator metodist și președinte al organizației **World Neighbors** primește Botezul când un predicator baptist se roagă pentru el. În fiecare sâmbătă, un grup de rugăciune prin Duhul se întâlnește într-o cameră a hotelului **Benjamin Franklin** în Philadelphia. Experiența pentecostală a ajuns în biserica luterană **Sion** din Glendive, Montana și în biserica luterană **Trinitatea** din San Pedro, California. Redactorul publicației *Frontier* al Convenției Baptiste Americane este plin de Duhul Sfânt. Publicațiile bisericilor luterane și metodiste *Lutheran Standard* și *Christian Advocate* relatează știri despre mișcarea pentecostală din cultele lor; tonul articolelor este precaut, dar nu ostil. Experiența a ajuns și în biserica metodistă **Casa Linda** din marele oraș Dallas, Texas și în biserica episcopală a **Nașterii Domnului** din micul Alice, Texas. La fel s-a petrecut cu presbiterienii din orașele situate într-o regiune carboniferă printre care Alpine, statul Tennessee și în inima orașelor, ca în cazul bisericii presbiteriene jamaicane **Hillside** din Long Island, New York.

Și așa mai departe. Tendința este în creștere. După aproximativ șaiszeci și cinci de ani (*cartea a apărut în 1964 - n.t.*), revoluția pentecostală este la ușa noastră.

VIZITA LYDIEI

Dar deși trăim în mijlocul unei revoluții, este greu să găsești calea ca aceasta să influențeze în fiecare zi viața noastră.

Noua noastră pajiste era plină de dâmburi, așa că m-am dus la târgul organizat la sfârșitul de sezon, ca să-mi vând mașina de tuns iarbă. Tib scoase de la păstrare hainele de iarnă ale puștilor și trecu prin criza anuală de deznădejde descoperind că nu se mai potrivea nimic.

Sosi o scrisoare de la Asociația Internațională a Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Totale. Fuseseră rezervate două locuri pe numele noastre pentru congresul ce urma să aibă loc peste două luni și eram rugați să achităm contravaloarea. Charles Maurice nu uitase. Entuziasmul său în convorbirea telefonică din primăvara trecută mă făcuse să privesc cu interes acest congres, dar acum întreaga chestiune mi se părea extrem de nesuferită și regretam faptul că mă amestecasem în ea. Am pus scrisoarea în dosarul cu probleme **DE REZOLVAT**, alături de o reclamă pentru un abonament cu preț redus la o revistă care nu mă interesa prea mult. Ambele reprezentau intenții cărora urma să le dau curs. Vreodată.

Aproape în fiecare zi luam trenul spre oraș. Mă hotărâsem să fac niște înregistrări pe bandă celor ce vorbeau în limbi, în ideea de a le reproduce în fața unor experți în lingvistică pentru a afla părerea lor. Casa noastră din Chappaqua era prea îndepărtată pentru a le cere oamenilor să vină până la noi, astfel încât înregistrările s-au desfășurat în birourile redacției revistei *Guideposts* din New York City.

Conducerea de la *Guideposts* aproape că se obișnuise cu personalitățile penticostale proeminente ce erau invitate să vorbească în fața magnetofonului. Prima dată când doamna de la *Informații* a fost salutată cu răsunătorul "*Bună dimineața, soră! Fratele Sherrill e aici?*" - răspunsul ei a fost puțin mai glacial. Dar cu timpul, tot *sorindu-se* și *frățindu-se* cu cei mai mulți dintre ei, a ajuns să nu mai bage de seamă aceste mici abateri de la rutina zilnică.

Pentru aceste înregistrări trebuia să-mi conduc musafirul într-un birou izolat unde era pregătit magnetofonul și să închid ușa după noi. Dacă prin aceasta sperasem să izolez celelalte birouri de zgomotele ce puteau sustrage atenția, atunci mă înșelasem. Penticostalii sunt deosebit de dezinvolti când e vorba de vorbire în limbi. Ce dacă volumul sunetelor creștea și ritmul silabelor ar fi putut străbate dincolo de încăperea în care ne aflam? După săsăiturile de afară puteam să-mi dau seama că toate activitățile încetaseră și că fiecare ureche era îndreptată spre ușa închisă.

La cafeaua din pauze limbile deveniră subiectul de conversație favorit întrecând în însuflețire chiar și campionatele anuale de base-ball ale S.U.A. Reacțiile numeroșilor redactori și dactilografe variau între amuzament și hohote de râs.

De ziua mea de naștere, când ne-am strâns în jurul cake-ului tradițional cu care instituția ne onora în asemenea ocazii, am găsit un pachetel. Înăuntru era un vas grecesc în miniatură având pe margine o inscripție lungă, cu caractere grecești. Pe cartonașul agățat de gâtul lui se putea citi: **"E pe grecește, John^{*)}, dar dă-i înainte cu înregistrările. La mulți ani!"**

Era mare haz pe tema asta întotdeauna. Dar în același timp am înțeles că în acest fel erau exprimate îndoielile serioase pe care mulți de la birou le aveau în legătură cu acest fenomen și pe care chiar și eu le împărtășeam. Dina Donohue, care era redactorul nostru șef, pe când ne aflam la o gustare, a pus punctul pe "i". Așa cum stăteam în jurul mesei din biroul mare, Dina făcu următorul anunț:

- Și eu pot să vorbesc în limbi. Ascultați!

Și a început: mormăituri ciudate, plescăituri și silabe fără nici un sens, rostite cu multă expresivitate și semănând aidoma unui limbaj real. A fost un ropot de aplauze pentru cursivitatea exprimării, dar în tăcerea care a urmat secretara mea mi-a spus:

- Chiar vreți să spuneți că ați putea face o diferențiere între ce a făcut adineaori Dina și acele *limbi* pe care oamenii aceia pretind că le vorbesc?

A trebuit să recunosc că eu personal nu puteam.

Totul era clar ca *bună ziua*. Nu că cei care vorbeau în limbi ar fi vrut să înșele pe cineva, ci ei înșiși se înșelau cumplit. Sub tensiunea emoției religioase și influențați de o puternică tradiție ce îi determina să se aștepte la anumite manifestări, nu se înșelau ei oare asupra lucrărilor lui Dumnezeu cu această bolboroseală banală pe care oricine era în stare s-o ticluiască?

Când aceste gânduri mă frământau cel mai tare, m-a vizitat Lydia.

Auzisem de Lydia Maxam de la mai multe persoane. Noblețe, era cuvântul folosit cel mai adesea pentru a o descrie. Lucra la căile ferate, la principala linie a statului Philadelphia, făcea parte din biserica episcopală și era una dintre puținii ne-penticostali care au acceptat să vorbească în limbi în fața magnetofonului.

Mi-a plăcut de ea din clipa când a pășit în birou: înaltă, demnă, surâzătoare.

^{*)} în sensul: "nu pricepem o iotă din ce faci tu" - n.t.

- Există o condiție ca să accept să vorbesc în fața acestui aparat - zise ea când am rămas singuri în acea cămăruță, explicându-i modul de funcționare al magnetofonului. Pentru mine, vorbirea în limbi înseamnă întotdeauna rugăciune. De fapt, un anumit fel de rugăciune pe care-l folosesc atunci când mă rog pentru o problemă pentru care nu există nici o soluție în mintea mea - de obicei când mă rog pentru altcineva și nu am posibilitatea să cunosc toți factorii și implicațiile lor. Așa că, dacă vrei să vorbesc în limbi, trebuie să mă rog pentru o problemă reală - de preferință una care vă privește pe dumneavoastră sau pe cineva care vă este apropiat.

Am stat o clipă pe gânduri. Nu era nimic presant, dar imediat mi-am amintit de manuscrisul soției. Era vorba de un reportaj pentru o revistă la care Tib lucra de câteva săptămâni. O versiune după alta sfârșiseră la coșul de gunoi, și în acea dimineață mi-a spus aproape cu lacrimi în ochi (așa cum o vedeam mereu când era vorba de munca ei) că termenul final era mâine și rezolvarea era tot atât de îndepărtată ca și în ziua când acceptase această însărcinare.

I-am arătat Lydiei cum stăteau lucrurile.

- Ar putea fi acesta un motiv pentru care poți să te rogi?

- Bineînțeles. Dacă soția dumneavoastră ar fi aici, aș fi rugat-o să stea pe acest scaun. Mi-aș pune, pur și simplu, mâinile pe capul ei și aș fi rugat pe Duhul Sfânt să mă folosească în chip de canal prin care să acționeze în această problemă. L-aș ruga să înlăture orice tulburare sau orice problemă personală care o împiedică să gândească limpede, ceea ce reprezintă unul dintre darurile Sale. L-aș cere să ia asupra-l întreaga problemă spre slava Sa. Limbile ar fi doar un semn al supunerii voinței și gândirii mele înaintea Lui.

În absența persoanei pentru care se făcea rugăciunea, spunea Lydia, altcineva trebuia să stea în locul ei. Acceptam eu să stau pe scaun în locul soției mele Tib și să primesc rugăciunea în numele ei?

Am acceptat, dar imediat mi-a părut rău. Nu eram eu destul de conștient că dincolo de ușă ascultau o mulțime de urechi? Cum aș fi putut să mă amestec într-o situație despre care aveam simțăminte atât de confuze?

Dar era prea târziu ca să mai dau înapoi. Am dat drumul magnetofonului, am așezat scaunul lângă fereastră, cât mai departe de ușă și m-am așezat. Și imediat m-am trezit într-o postură mai neplăcută decât dacă cineva ar fi ascultat la ușă. Dacă priveai drept înainte pe fereastra biroului, ai fi putut vedea mansarda clădirii unei fabrici de îmbrăcăminte, unde vreo cincisprezece fete stăteau la mașinile de cusut. Și dintr-o dată am remarcat că erau cu totul neatente la lucrul pe care îl

făceau. De ani de zile ne uitam când unii, când alții către fereastra celorlalți, dar acum era pentru prima dată când acest lucru mă deranja.

Lydia părea totuși să nu ia în seamă ce era în jurul ei. Ea veni în spatele scaunului meu, îmi puse ușor ambele mâini pe cap și începu să se roage în engleză pentru înlăturarea oricărui motiv ce bloca creativitatea soției mele. Una din fetele de la mansardă își aruncă privirile spre noi. Îi zise ceva fetei de lângă ea și acum se uitau amândouă la noi. Am închis ochii ca să alung orice influență perturbatoare, dar a fost mai rău pentru că în imaginația mea vedeam cum toată fabrica se adunase la ferestre ca să privească doamna elegantă care se ruga pentru un tip cu chelie.

Umorul situației m-a depășit. M-a bufnit râsul, dar m-am stăpânit căci Lydia se ruga cu multă sinceritate. Și în momentul acela când eu mă luptam încă cu râsul, s-a petrecut un lucru extraordinar.

Fără vreo schimbare a tonului vocii sale, Lydia începu să se roage în limbi. Și în aceeași clipă **am simțit** - efectiv, am simțit - un val de căldură trecând de la mâinile ei spre capul meu și apoi coborând cu repeziciune spre piept și brațe. Senzația a fost de căldură, dar fără să aibă efectul căldurii: nu m-am îmbujorat sau înfierbântat. Era ca și cum m-aș fi apropiat de o sursă puternică de căldură, un cuptor încins sau un soare ce nu avea totuși proprietatea de a arde pe cineva.

Acest lucru a durat tot timpul cât Lydia s-a rugat în limbi, deși senzația nu mai era la fel de intensă ca în primul moment. Și dintr-o dată am descoperit că plângeam. Lacrimi de crocodil curgeau pe fața mea, picurând pe cravată. Dar după cum căldura pe care o simțeam nu avea legătură cu nici un calorifer din perete, tot astfel lacrimile n-aveau nici o legătură cu emoțiile mele. Eram foarte conștient de prezența fetelor din clădirea alăturată și nu îndrăzneam să deschid ochii de frică să nu întâlnesc privirile lor. Cu cât Lydia continua să se roage, cu atât mă jenam mai mult. Când, în sfârșit, a terminat și și-a luat mâinile de pe capul meu, m-am întors cu scaunul pivotant ca să nu mai fiu cu fața spre fereastră și mi-am făcut de lucru la magnetofon. În biroul de afară mașinile de scris au început să țacăne ca la un semnal.

Lydia plecă la scurt timp după aceasta, atât de calmă și stăpână pe sine de parcă am fi discutat despre deschiderea stagiunii de balet. Eu în schimb, am rămas mai toată ziua în micul meu birou.

Mă simțeam ca un om care se apleacă să mângâie o pisicuță și se trezește cu mâna pe un tigru. Ce era acea putere sesizabilă care a umplut camera când Lydia se ruga în limbi? Era cu puțință să mă fi înșelat în felul cum priveam acest fenomen care de fapt putea să fie legat de cu totul altceva? Avea el, într-un fel sau altul, vreo putere tainică?

M-am întâlnit cu Tib în acea seară, în gară. Avea pe față o expresie de încântare ca o pisică ce a mâncat canarul din colivie.

- Ce se aude cu manuscrisul? - am întrebat.

- L-am și expedit - zise ea apropiindu-se. L-am pus la cutie chiar când veneam încoace. Nu știu de ce m-am frământat atâta pentru acest reportaj. Când în cele din urmă l-am scris, a fost atât de simplu! M-am chinuit să-l complic inutil. Pe la prânz când m-am așezat să-l scriu, parcă îl aveam în vârful stiloului. Aproape că s-a așternut singur pe hârtie.

Nu i-am spus nimic despre rugăciunea Lydiei. Nu știam cum să încep. Era clar că înainte de a mai începe vreo discuție trebuia să mă gândesc mai mult, să răscolesc și să cercetez.

După masa de seară am pus pe hârtie trei întrebări la care voiam răspuns:

1. Spunea ceva Biblia despre faptul că vorbirea în limbi ar avea o putere neobișnuită?
2. Dacă da, de ce a dispărut din uz timp de atâtea secole?
3. Oamenii care folosesc astăzi vorbirea în limbi relatează ceva despre această putere?

Am început cu Biblia. În dimineața următoare, folosind *Concordanța biblică* am descoperit că Noul Testament conține vreo treizeci de referințe despre vorbirea în limbi. Dar chiar și cea mai sumară enumerare a lor îmi indica faptul că Biblia vorbea de două scopuri foarte distincte ale acestui fenomen.

Primul scop era acela cu care mă familiarizasem deja: limbile sunt considerate un semn că Duhul Sfânt intrase într-un credincios anume. În acest caz ele par să nu aibă mare importanță; au valoare numai prin aceea că pun în evidență un alt lucru.

Acest scop al limbilor este primul despre care se vorbește - cel puțin după ordinea în care apar în Biblie - în Evanghelia lui Marcu. Isus fusese crucificat, înviase din morți și acum se arăta ucenicilor poruncindu-le să predice Evanghelia în toată lumea: "*Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: ...vor vorbi în limbi noi...*" (Marcu 16:17). Fiind vorba chiar de cuvintele Domnului Isus, acest fragment are, bineînțeles, o mare autoritate și pentecostalii pun mare preț pe el. Totuși, am descoperit curând că nu toți îl acceptă în egală măsură ca autentic. Traducerea King James a Bibliei s-a făcut după un manuscris numit Codex Alexandrinus, datând din al cincilea secol și conține acest verset. Manuscrise mai vechi, datând din secolul al patrulea, nu conțin acest verset. Bineînțeles că în secolul patru cuvintele Domnului Isus puteau face parte din tradiția orală, neașternută încă pe hârtie. Poate că experiența repetată a unui mare număr de creștini

i-a determinat să creadă că această tradiție face parte din moștenirea scrisă a Bisericii.^{*)}

*) **Nota traducătorului:** Deoarece Codex Alexandrinus din sec.V diferă de alte manuscrise ale Noului Testament din sec.IV (Codex Sirciacus) prin pasajul ce menționează vorbirea în limbi ca semn al celor credincioși, atunci înseamnă ori că el a fost adăugat (rezultând o variantă de tipul Codex Alexandrinus), ori că a fost omis (rezultând celelalte). Cu sau fără intenție.

Am putea face un raționament asupra autenticității pasajului amintit luând în considerație următoarele ipoteze:

1. Textul original al Evangheliei după Marcu să nu fi conținut pasajul referitor la vorbirea în limbi.

Atunci înseamnă că în manuscrisul Codex Alexandrinus au fost adăugate câteva cuvinte. Dar cum ar fi fost posibil acest lucru?

a) - Involuntar.

Greu însă de crezut ca cineva, copiind Evanghelia după Marcu, să adauge fără să-și dea seama niște cuvinte care pe deasupra să aibă și un sens foarte concret. Ipoteza aceasta pare cu totul imposibilă.

b) - Intentionat.

De ce? Ce ar fi urmărit copistul? Afară de cazul când ar fi avut interesul ca acest fenomen să apară în Evanghelie cu scopul de a obține o justificare a unor învățături însușite sau experiențe personale. "Un fel de penticostal ca cei de azi" - ar putea spune cineva. Dar acest lucru nu ar avea nici un rost deoarece referiri mult mai numeroase asupra acestui fenomen se găsesc în *Faptele Apostolilor* și în *Prima Epistolă către Corinteni*, scrise de evanghelistul Luca și apostolul Pavel a căror autoritate și inspirație nu le-a contestat nici un creștin. Cât despre autenticitatea acestor cărți nimeni nu a ridicat nici o obiecție, iar în manuscrisele găsite nu sunt menționate nici un fel de neconcordanțe în privința acestor chestiuni. Deci, ce ar fi câștigat copistul prin această adăugire? Nimic.

Și această ipoteză pare neverosimilă, neexistând nici o motivație sesizabilă a falsului.

2. Textul original al Evangheliei după Marcu ar fi conținut pasajul în discuție.

Aceasta înseamnă că la un moment dat (însă înainte de secolul IV sau chiar la începutul lui), cineva ar fi omis la copiere acele câteva cuvinte ale Domnului Isus din Codex Sirciacus. Ar fi existat vreun motiv?

a) - Nu. Doar din neatenție.

Se poate, într-adevăr, ca în cursul copierii, datorită vreunui fapt care i-a sustras atenția, copistul să fi "sărit" câteva cuvinte fără să-și dea seama. Această greșeală ar fi putut fi transmisă mai departe, altor copii.

Cum se face că un secol mai târziu apare Codex Alexandrinus considerat ca fiind o copie corectă?

Cartea Faptelor, scrisă către sfârșitul primului secol, și pe care nimeni nu o bănuiește că ar fi suportat adăugiri ulterioare, se referă de mai multe ori la vorbirea în limbi ca la un semn al prezenței Duhului Sfânt. Trei lucruri am considerat că merită să fie reținute în legătură cu aceste referiri:

1. Limbile erau privite ca o dovadă incontestabilă a revărsării Duhului Sfânt peste o anumită persoană sau grup de oameni. *"Toți credincioșii tăiați împrejur, care veniseră cu Petru, au rămas uimiți când au văzut că darul Duhului Sfânt s-a revărsat și peste Neamuri. Căci îi auzeau vorbind în limbi..." (Fapte 10:45,46).*
2. Indiscutabil în aceeași măsură era și faptul că limbile erau rezultatul Duhului Însuși, care vorbea prin oameni. *"Și toți s-au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi după cum le da Duhul să vorbească."* (Fapte 2:4)
3. Limbile, prin ele însele, nu stârneau prea mare interes. Când în fața bisericii din Ierusalim, Petru se referă la ce i s-a întâmplat în Cesareea, el nici nu menționează limbile, deși ele au reprezentat un fapt izbitor în cele petrecute acolo. *"Și, cum am început să vorbesc, Duhul Sfânt s-a pogorât peste ei ca și peste noi la început."* (Fapte 11:15)

După originalul Evangheliei lui Marcu s-au făcut mai multe copii în cele patru sute de ani și mai bine, care s-au scurs până la Codex Alexandrinus. Și de la ele s-au făcut alte copii, ș.a.m.d. Manuscrisele ce omiteau pasajul nostru au reprezentat un accident și au circulat în paralel cu manuscrisele corecte. Nu există nici un motiv care să ne facă să credem că Codex Alexandrinus provine din celelalte manuscrise, la care s-ar fi adăugat acel verset (vezi punctul 1), mai ales că ele au fost găsite în regiuni diferite.

b) - Intentionat.

Dar, de ce? Numai dacă acest semn al vorbirii în limbi i s-ar fi părut copistului ceva prea fantezist. Dar atunci el ar fi trebuit să facă același lucru și când a copiat **Faptele Apostolilor și 1 Corinteni**. Ori așa ceva nu s-a întâmplat.

Deci și această ipoteză cade.

Ar rezulta în mod logic că singura explicație plauzibilă este că Evanghelia după Marcu ar fi conținut referirea la vorbirea în limbi (cu explicația de la punctul 2a). Fără a avea pretenția de a fi găsit explicația **reală** a acestei neconcordanțe, mi s-a părut mai ușor de admis ca cineva să fi omis, probabil din neatenție, câteva cuvinte când a copiat Evanghelia după Marcu, decât că ar fi adăugat intenționat acele cuvinte, acțiune căreia îi lipsește o motivație logică și morală.

Până în acest punct, limbile au fost tratate ca un semn al coborârii Duhului Sfânt. Dar când am ajuns la epistolele lui Pavel, era evident că el le privea cu totul altfel. Pavel vorbea despre limbi nu ca despre o revărsare care are loc o singură dată, ci ca despre o experiență permanentă. Ele prezentau importanță nu numai pentru că dovedeau prezența lui Dumnezeu, ci și pentru că aduceau anumite foloase în Biserică. Erau un dar al Duhului în folosul credincioșilor, care alături de celelalte opt daruri contribuiau la zidirea aleșilor lui Dumnezeu. În concepția lui Pavel se pare că limbile erau importante în trei direcții principale:

1. În rugăciunea personală, limbile îl ajutau pe cel ce le vorbea să-L laude pe Dumnezeu.
2. Ele îl făceau să se roage chiar și atunci când nu știa bine ce să ceară.
3. La închinarea în comun, când erau însoțite de încă unul din cele nouă daruri, *tălmăcirea limbilor*, ele asigurau un mod direct de comunicare între Dumnezeu și om.

Această primă epistolă către Corinteni a fost scrisă aproximativ pe la anul 54 d.H. Pavel se găsea în Efes când a ajuns la el vorba că în biserica din Corint erau frământări. Printre neregulile și abuzurile ce se strecuraseră în practica creștină era și o dezordine la serviciile de închinăciune, ca urmare a folosirii greșite a darurilor Duhului, în special vorbirea în limbi. Capitolele doisprezece, treisprezece și paisprezece din scrisoarea sa sunt rezervate discutării acestor daruri, dându-se o atenție considerabilă vorbirii în limbi. Dar din această atenționare a creștinilor de a nu folosi în mod greșit darurile spirituale, Pavel ne lasă o imagine foarte limpede a felului în care ele trebuie a fi întrebuințate. Parcurgând cele trei capitole, am făcut următoarele observații:

- Mai întâi de toate am remarcat atitudinea lui Pavel față de cele petrecute în Corint. Nu există nici o urmă de surpriză, nici altceva care să sugereze un *"ce faceți voi acolo!"*. Apare limpede că era obișnuit cu diversele fenomene a căror manifestare îi fusese semnalată. El le consideră fără discuție ca parte autentică a experienței creștine și este preocupat numai în a o încadra într-o conjunctură demnă.
- Pavel consideră că izvorul limbilor este Duhul Sfânt. *"Și fiecareia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora. De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune ...altuia să*

- vorbească în alte limbi, și altuia, tălmăcirea limbilor.*" (1Cor.12:7, 8, 10)
- El este încredințat că vorbirea în limbi este hotărâtă de Dumnezeu. *"Și Dumnezeu a rânduit în Biserică ...pe cei ce au darul ...vorbirii în felurite limbi."* (1Cor.12:28)
 - Dar vede în limbi numai unul din multele daruri sub care se manifestă Duhul. El enumeră nouă dintre ele:
 - cuvântul înțelepciunii¹⁾
 - cuvântul cunoștinței²⁾
 - credința
 - darul vindecărilor
 - facerea de minuni
 - proorocia (profeția)
 - deosebirea duhurilor
 - felurite limbi
 - tălmăcirea (interpretarea) limbilor (1Cor.12:8-10)
 - Pavel consideră că toate darurile, inclusiv limbile, sunt date cu un scop. *"Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora."* (1 Cor.12:7)
 - În cazul limbilor, scopul este ca cel care le folosește să crească în putere. *"Cine vorbește în altă limbă se zidește pe sine însuși."* (1Cor.14:4)
 - Iar când sunt însoțite de tălmăcire, ele devin folositoare în ridicarea întregii Biserici. *"Când vă adunați laolaltă, dacă unul din voi are ... o vorbă în altă limbă, altul o tălmăcire, toate să se facă spre zidirea sufletească."* (1 Cor.14:26)
 - Dar limbile nu se situează printre cele mai înalte și mai importante daruri. Pavel le așează la sfârșitul listei: *"...Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, prooroci; al treilea, învățători; apoi pe cei ce au darul minunilor, apoi pe cei ce au darul ...vorbirii în felurite limbi."* (1 Cor.12:28)
 - Pavel privește limbile ca pe o formă de rugăciune. *"Fiindcă, dacă mă rog în altă limbă..."* (1 Cor.14:14)

¹⁾ după exprimarea din lb. engleză - **n.t.**

²⁾ Idem. Pentru cele două daruri, s-ar putea ca o traducere mai apropiată de spiritul Scripturii să fie:

- cuvântul care reflectă (este plin de) înțelepciune ;

- cuvântul care dezvăluie (aduce) cunoștință - **n.t.**

- El asociază această formă de rugăciune mai ales cu lauda și mulțumirea. *"Altminterea, dacă aduci mulțumiri cu duhul..."* (1Cor.14:16)
- De asemenea, vede în vorbirea în limbi un mod de a ruga atunci când mintea noastră este în încurcătură. *"Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Și Cel ce cercetează inimile, știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu."* (Rom.8:26, 27)
- Pavel nu vorbește teoretic, ci din experiența proprie. El însuși folosește foarte mult vorbirea în limbi. *"Mulțumesc lui Dumnezeu că eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toți."* (1 Cor.14:18)
- El nu numai că se roagă în limbi, ci și cântă în limbi: *"Voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea."* (1 Cor.14:15)
- Și nu se așteaptă ca limba vorbită să fie înțeleasă de ascultători. (Spre deosebire de Rusalii când fiecare ascultător și-a recunoscut propria limbă). *"Cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu; căci nimeni nu-l înțelege..."* (1 Cor.14:2)
- Apostolul nu crede că darul vorbirii în limbi este dat tuturor. *"Toți vorbesc în alte limbi?"* (1 Cor.12:30). Contextul în care apare această întrebare așteaptă un răspuns negativ. Nu, nu toți vorbesc în limbi. Penticostalii subliniază faptul că în aceste trei capitole Pavel vorbește despre limbi numai ca dar, nu ca semn inițial al Botezului cu Duhul Sfânt. Ei cred că fiecare vorbește în limbi, oricât de puțin, în momentul Botezului său, indiferent dacă ulterior îi va fi dat sau nu darul limbilor spre a fi folosit în viața creștină de fiecare zi.
- Deși îi avertizează vehement cu privire la abuzurile lor, Pavel le cere corintenilor să vorbească în limbi. *"Aș dori ca toți să vorbești în alte limbi..."*. Și *"să nu împiedicați vorbirea în alte limbi."* (1 Cor.14:5, 39)

Atunci, dacă cele două manifestări ale vorbirii în limbi (atât ca semn, cât și ca dar) erau cunoscute autorilor Noului Testament, și dacă de ele erau legate atâtea avantaje clare, de ce au dispărut totuși limbile din Biserică?

La această a doua întrebare am găsit un răspuns prompt: n-au dispărut.

Limbile au continuat să joace rolul lor în experiența creștină de-a lungul secolelor, dar importanța lor a fost minimalizată - probabil, ca

rezultat al unor avertismente de felul celor pe care le-a făcut Pavel. Oamenii care au cunoscut acest fenomen au păstrat atâta tăcere, încât e ușor să scapi din vedere toate referirile la el. Iar în clipa când am început să le caut, au și apărut.

Pe vremuri, în a doua jumătate a secolului al II-lea, unii creștini se plâneau că Biserica și-a pierdut înflăcărarea. O trezire condusă de Montanus îndemna pe creștini să caute o nouă zi a Rusaliilor și să aștepte aceleași manifestări ce au însoțit-o pe prima. La început montanismul a fost bine primit. Doi dintre cei mai respectați și mai influenți părinți ai Bisericii timpurii, Tertullian și Ireneu, au văzut în această mișcare multe lucruri bune și necesare și i-au oferit sprijinul. Dar când vorbirea în limbi și alte fenomene charismatice s-au înmulțit, Roma a început să se teamă de excese. Montanismul a fost etichetat ca erezie și nici chiar influența lui Tertullian și Ireneu n-a putut să îmblânzească acuzațiile.

Totuși au existat alte manifestări charismatice care n-au fost etichetate în același mod.

Sfântul Augustin care a trăit în cel de al IV-lea secol, a scris: *"Încă mai facem ceea ce au făcut apostolii când și-au pus mâinile peste samariteni și s-au rugat ca să se coboare Duhul Sfânt peste ei, prin punerea mâinilor. Se așteaptă ca noii convertiți să vorbească în limbi noi."*

La fel, în secolul V, Sfântul Pachomius, fondatorul primei mănăstiri creștine, se spune că era în stare să vorbească atât în greacă cât și în latină, limbi pe care nu le învățase. Această abilitate ciudată de a vorbi într-o limbă neînvățată a încolțit din nou în secolele XIV și XVI în viața Sf.Vincent Ferrer și a Sf.Francis Xavier. Vorbirea în limbi apare la începutul multor treziri de proporții. Waldensii din vechime vorbeau în limbi necunoscute. La fel și janseniștii, quakerii și metodiștii. *"În timp ce slujeam Domnului - scrie W.C.Braithwaite într-o relatare despre adunările de început ale quakerilor - am primit deseori revărsarea Duhului peste noi și ...am vorbit în limbi noi."*

Începând cu secolul al XIX-lea, am găsit la bibliotecă mai multe materiale provenind din surse originale și referiri mai numeroase la vorbirea în limbi:

- *Scoția, 1830*: Mary Campbell, o domnișoară din Fernicarry, plănuiește să se facă misionară. Într-o seară, în timp ce se ruga împreună cu un grup de prieteni, d-ra Campbell începe să vorbească într-o limbă necunoscută pentru ea. A presupus, la început, că este o limbă care o va ajuta în lucrarea misionară, dar niciodată după aceea nu a fost în stare să o identifice.

- *Anglia, 1834*: Un tânăr și distins preot londonez din biserica presbiteriană, Edward Irving, constată și încurajează vorbirea în limbi în biserica sa.
- *Statele Unite, 1854*: Un anume V.P.Simmons relatează despre vorbirea în limbi în New England. În același an, Elder F.G.Mathewson vorbea în limbi, iar Elder Edward Burnham le tălmăcea.
- *Statele Unite, circa 1855*: Mormonii vorbesc în limbi în colonia lor din Nauvoo, Illinois. Al șaptelea Articol de Credință al Sfinților din Ultimele Zile stipulează că ei "*cred în darul vorbirii în limbi, proorocire, descoperire, vedenii, vindecare, tălmăcire.*"
- *Rusia, circa 1855*: În străfundurile Rusiei țariste se relatează apariția unor manifestări pentecostale în biserica greco-ortodoxă.
- *Anglia, 1873*: Vorbirea în limbi apare în urma campaniilor de evanghelizare ținute de Dwight L.Moody. "*Când am intrat în încăperile sediului Y.M.C.A., - scrie Robert Boyd după ce Moody vizitase Sunderland, Anglia - am găsit adunarea 'în flăcări'. Tinerii vorbeau în limbi și prooroceau. Oare ce să însemne toate acestea? Nimic altceva decât că Moody li se adresase în acea după-amiază.*"
- *Statele Unite, 1875*: R.B.Swan, un pastor din Providence, R.I., scrie: "*În anul 1875, Domnul nostru a început să reverse peste noi Duhul Sfânt: soția mea împreună cu mine și cu alți câțiva, am început a rosti câteva cuvinte într-o limbă necunoscută.*"
- *Statele Unite, 1879*: În Arkansas, W.Jethro Walthall vorbește în limbi. "*Nu știam nimic despre învățătura Bibliei în legătură cu Botezul cu Duhul Sfânt sau vorbirea în limbi*", - scrie el.
- *Armenia, 1880*: În mijlocul presbiterienilor armeni din Kara Kala există o puternică mișcare pentecostală, cu vorbire în limbi.
- *Elveția, 1880*: Maria Gerber relatează că într-un moment de bucurie deosebită - despre care ea spune că "*i-a călăuzit inima-i răzvrătită să se predea Duhului Sfânt*" - a cântat cântări duhovnicești într-o limbă pe care nu o învățase niciodată. Mai târziu Maria a venit în America, neștiind să vorbească engleza. Într-o zi, în timp ce se ruga pentru o prietenă bolnavă, cuvintele sale izvorău într-o engleză perfectă, spre uimirea amândouă.

Diferența dintre aceste evenimente disparate de vorbire în limbi și mișcarea pentecostală care a început odată cu secolul al XX-lea, pare să vină de la faptul că înainte de Charles Parham și școala sa biblică de la

Stone's Folly, nimeni nu a dat vreo importanță limbilor. Nu a existat nici o încercare de a-i determina și pe alții să meargă pe același drum și nici vreun avânt evanghelic în urma evenimentului. Vorbirea în limbi a continuat izolată, sporadică, neluată în seamă. Dar a continuat.

Capitolul 8

DE CE ESTE BINE CA ORICE CREȘTIN SĂ DOREASCĂ A VORBI ÎN ALTE LIMBI?

Al treilea lucru pe care mi-am propus să-l fac după vizita Lydiei a fost să stau de vorbă cu fiecare cunoștință care vorbea în limbi, pentru a afla dacă această practică aduce o trăsătură nouă în viața sa, pe care rugăciunea obișnuită nu o realizează. Îmi aduceam aminte de acel misterios flux de căldură din mâinile Lydiei și de faptul că atunci când am ajuns acasă, rugăciunea pe care o rostise ea pentru Tib primise răspunsul. Ce legătură exista între aceste lucruri? Să fi fost rodul imaginației mele, sau și alți oameni au experiențe similare?

Bineînțeles că atunci când i-am întrebat pe penticostali ce înseamnă vorbirea în limbi pentru ei, primul răspuns a fost întotdeauna: *"Îmi dă certitudinea că am fost botezat cu Duhul Sfânt."* Aceasta era certitudinea pe care o căutau Parham și discipolii săi când au început îndelungatul lor studiu biblic, și fără îndoială că în viața unui credincios ar fi o comoară să știe cu certitudine că Însuși Duhul lui Dumnezeu se manifestă prin el. Penticostalii cred că limbile oferă această garanție; este într-adevăr o problemă de dogmă a lor, și anume că Botezul în Duhul Sfânt este însoțit totdeauna de vorbire în limbi.

"Botezul credincioșilor cu Duhul Sfânt - spune statutul Adunărilor lui Dumnezeu (Assemblies of God) - este dovedit de semnul fizic inițial al vorbirii în alte limbi, după cum le dă Duhul lui Dumnezeu să vorbească." Declarația de Credință a Bisericii lui Dumnezeu (Church of God) spune în esență același lucru: *"Noi credem în vorbirea în alte limbi după cum vrea Duhul să se exprime și aceasta este dovada inițială a Botezului în Duhul Sfânt."*

Totuși, în afara grupărilor penticostale am descoperit că oamenii nu sunt chiar atât de siguri - nici măcar aceia care au vorbit în limbi în momentul propriului lor Botez.

Un cleric luteran, Larry Christenson, pastor al bisericii **Trinity** din San Pedro, California, a exprimat ceea ce este, probabil, punctul de vedere al celor mai mulți nepenticostali care vorbesc în limbi. Trecând în revistă relatările despre Botez din cartea Faptelor Apostolilor, el a pus întrebarea:

"Înseamnă aceasta, că oricine om care primește Duhul Sfânt va vorbi în limbi - și că dacă n-ai vorbit în limbi, n-ai primit cu adevărat Duhul"

Sfânt? Eu nu cred că se poate extrage o astfel de părere din Scriptură. Totuși, cred că Faptele Apostolilor ne indică un model folositor:

1. Primirea Duhului Sfânt este un eveniment clar și concret care se petrece într-un moment distinct.
2. Un mod simplu și rânduit ca atare de Dumnezeu pentru ca darul Duhului Sfânt din tine să se manifeste vizibil, este să ridici vocea cu credință și să vorbești într-o limbă nouă așa cum te îndeamnă Duhul Sfânt."

(Revista *Trinity*, vol.III, nr.1)

La extrema opusă pentecostalilor se găsesc cei care sunt convinși că au primit Botezul în Duhul Sfânt, dar neagă faptul că limbile reprezintă o regulă a acestui eveniment. Unul dintre ei este Dr.E.Stanley Jones. Tib și cu mine am vorbit cu acest veteran al misionarilor din India despre impresiile dumnealui asupra acestui subiect, și mai târziu am primit de la el o scrisoare în care ne povestește o întâmplare petrecută pe când urma la Colegiul Asbury din Wilmore, Kentucky.

"Eram la o adunare pentru rugăciune în camera unuia dintre studenții cu care eram prieten, - scria Dr.Jones - împreună cu încă trei sau patru, fără vreo emoție deosebită și fără să așteptăm ceva, când deodată - și cu toată puterea - toți au fost umpluți cu Duhul Sfânt. Pur și simplu ni s-au tăiat picioarele. N-am mai dormit toată noaptea; nu puteam decât să colind camera și să-L laud pe Dumnezeu. Trei zile nu s-au mai ținut cursuri căci totul s-a transformat în adunări de rugăciune. Oamenii care veneau din provincie se converteau înainte de a ajunge în sală. Cădeau în genunchi în curtea universității și se întorceau la Dumnezeu. Nu s-a ținut nici-o predică, nu erau decât rugăciuni și mărturisiri de eliberare și biruință. Fiecare student din universitate a fost transformat.

Mă întrebam ce înseamnă toate acestea. Curând după aceea am descoperit. Această cercetare m-a pregătit pentru munca mea de-o viață. M-am trezit spunând **Da** chemării mele ca misionar.

Semnele Duhului Sfânt? Duhul Sfânt Însuși a fost dovada. Nici un alt semn nu era necesar sau dorit. A cere un semn ar fi ca și cum ai cere o dovadă că soarele există la amiază. Nici unul n-a vorbit în limbi, pentru că nu fusese învățat că așa trebuie."

Iată, deci, gama de opinii asupra importanței vorbirii în limbi, pentru determinarea prezenței Duhului Sfânt: de la *esențială*, la *folositoare* și apoi la *inutilă*.

Dar limbile au faima de a avea și alte foloase în afară de a reprezenta un semn al Botezului. Când Sf.Pavel vorbea despre limbi ca dar, el le punea în legătură cu capacitatea de a Îl lăuda pe Dumnezeu.^{*)}

Am avut interesanta ocazie de a compara această funcție a limbilor în experiența de azi atunci când am stat de vorbă cu un tânăr absolvent de la Yale. Robert V.Morris fusese membru în Yale Christian Fellowship (Asociația Creștină a Universității Yale) și își considerase viața sa religioasă ca fiind relativ completă, cu excepția acestei laturi a laudei. El își amintește că într-o seară, la o adunare a Y.C.F., când era rândul său să conducă rugăciunile, s-a oprit singur. Folosea o formulă obișnuită de rugăciune cu cuvintele *"Te lăudăm Doamne, Te adorăm..."*, când se opri brusc.

"Da' de unde!" - zise el cu sinceritatea pe care întregul grup o dobândise de când erau împreună. *"Eu nu știu ce înseamnă să-L ador pe Dumnezeu."*

Știa, bineînțeles, ce înseamnă să-l mulțumești pentru anumite lucruri. Și trăise adesea sentimentul de înălțare sufletească atunci când ascultase frumoasa muzică de orgă, în timpul serviciului religios sau când privise un vitraliu de toată frumusețea. Dar slăvirea în sine a lui Dumnezeu pentru că era Dumnezeu - fără vreo legătură cu ce făcuse El și nici prin mijlocirea minții omenești - aceasta, el a recunoscut în fața prietenilor săi, era ceva la care nu ajunsese încă.

Nu mult după aceasta s-au petrecut la Yale niște evenimente care au fost relatate pe larg în ziarele și revistele din toată țara. Mulți din Y.C.F. și alții din Universitatea Yale au primit Botezul cu Duhul Sfânt cu manifestări charismatice, inclusiv vorbirea în limbi. Deși presa a profitat de fenomenul vorbirii în limbi pentru a fabrica reportaje de senzație, Bob Morris și ceilalți n-au pus prea mare accent pe ea în gândirea lor, considerând că darurile de proorocie, de vindecare și mai presus de toate manifestarea dragostei pe care Duhul o revărsase peste grup erau cu mult mai importante. Dar în viața religioasă intimă a lui Bob, limbile au umplut o prăpastie cu totul aparte.

"Pentru mine - ne-a spus Bob - darul vorbirii în limbi a ajuns să fie darul laudei. Când folosesc limba necunoscută pe care mi-a dat-o Dumnezeu, simt cum se înalță în mine dragostea, smerenia, admirația pură și necondiționată la care nu a fost cu puțință să ajung prin rugăciunea mintală. Lauda și adorarea sunt lucruri profund neraționale, iar vorbirea în limbi este rugăciune nerațională. Ea ne eliberează de dependența noastră față de gândirea concretă și meticuloasă, dându-ne posibilitatea

^{*)} Notă: Sublinierile din acest capitol aparțin traducătorului.

contemplării directe a lui Dumnezeu, tot așa cum suntem conștienți de impactul cu o personalitate umană fără enumerarea trăsăturilor care o caracterizează."

Această nouă trăsătură a rugăciunii s-a confirmat nu numai când Bob se ruga în limbi. El a observat imediat o nouă înclinație spre a-L lăuda și preamări pe Dumnezeu în engleză. Adesea își începe rugăciunile în limbi și simțind cum crește în el această capacitate, continuă apoi în engleză, astfel că viața lui de rugăciune a fost transformată complet.

"Am observat o nouă abilitate de a-L lăuda pe Dumnezeu care s-a descoperit în Hristos", scria el în revista *Trinity* când freamătul datorat evenimentelor petrecute la Yale cuprinsese toată țara. "Și nu numai cu mulțumiri ale cugetului, ci cu laude ce par să izvorască din adâncimi necunoscute, într-un mod nu emoțional, ci cu un simțământ de plinătate." Și apoi a mai adăugat ceva: "Am sesizat de asemenea foarte clar, o adevărată întărire și rezistență a fizicului pentru a face față problemelor zilnice." (Revista *Trinity*, vol II, nr.2)

Această putere și rezistență fizică reprezintă un alt scop al limbilor remarcat de Sf.Pavel. Omul care vorbește în limbi, scrie Pavel, se întărește singur, sau se zidește pe sine. (1 Cor.14:4)

Noi avem un prieten care făcea naveta cu feribotul între Staten Island și Manhattan, în New York City. Această călătorie dura aproape o jumătate de oră, iar într-o zi aglomerată era o nenorocire. Dar acest bărbat, David Wilkerson, folosea acest timp rugându-se în limbi. El începea să se gândească la toate lucrurile pentru care ar fi trebuit să fie recunoscător. Ca un revers la secvența cu Bob Morris, el revedea în minte aceste lucruri unul câte unul, slăvindu-L pe Dumnezeu pentru fiecare din ele.

Încetul cu încetul, simțea cum crește înăuntrul său un simțământ de bucurie. Era conștient că e iubit, ocrotit. Apoi începea să întrezărească planul după care se petrecuseră toate lucrurile. Și la un moment dat, încercând să-și exprime recunoștința, ajungea la bariera vorbirii în limbi. Engleza nu mai reușea să exprime ceea ce simțea. Era pur și simplu nepotrivită față de Ființa pe care el o simțea. În acest punct intra într-o comunicare ce nu era limitată de vocabular. Duhul său, ca și mintea, începea să-L laude pe Dumnezeu.

În clipa când David atingea docul Manhattan-ului, se producea inevitabil o transformare. El era întărit trupește și duhovnicește. Se simțea încurajat, gata să abordeze probleme imposibile, înviorat și înprospătat, gata de a înfrunta orice i-ar fi oferit acea zi. Și de multe ori acest lucru era prețios, întrucât David Wilkerson este un tânăr ce lucrează printre bandele de derbedei de pe străzile mahalalelor New Yorkeze - o funcție care îl pune

În contact cu adolescenți căzuți în patima drogurilor, copii prostituți, tineri ucigași și cu cele mai dificile și deprimante probleme din lumea de azi.

Iată acum și alte răspunsuri asemănătoare pe care le-am primit la întrebarea mea referitoare la însemnătatea vorbirii în limbi:

- *"Care este folosul vorbirii în limbi? Este ca și cum ai spune: La ce folosește apusul soarelui? Este cu adevărat o înălțare pură și delicată, o bucurie care nu poate fi exprimată în cuvinte, și odată cu ea: sănătate, pace, odihnă și detașare de griji și încordare."* - Marianne Brown, casnică din Parkesburg, Pennsylvania.
- *"Adesea - foarte des, de fapt - sunt silit să-mi fac somnul de noapte într-un fotoliu al companiei Greyhound (Ogarul Cenușiu) sau al unui avion. Nu vă recomand să schimbați o saltea bună pe așa ceva. Dar am un secret: în clipa când închid ochii încep să mă rog în Duhul. Mă rog toată noaptea în felul acesta, trezindu-mă și ațipind din nou, dar rugându-mă întruna. Nu apuc să dorm prea mult, dar am parte de odihnă din belșug. A doua zi dimineața sunt proaspăt, mă simt în putere și gata pentru o întreagă zi de lucru."* - David du Plessis, pastor pentecostal, Oakland, California.
- *"Când am început să vorbesc în limbi, m-am simțit (și unii mi-au spus că și arătam) cu douăzeci de ani mai tânăr. Mintea mea care este lucidă nu știe ce spun, dar inconștientul și subconștientul meu fără îndoială că știu, căci ceea ce se întâmplă este tocmai ce a spus Sf.Pavel: "acela care se roagă în altă limbă, se zidește pe sine însuși." Sunt întărit, mi s-au dat bucurie, îndrăzneală, pace, simțul Prezenței lui Dumnezeu. Și s-a întâmplat ca eu să fiu un om firav, care aveam nevoie de acestea."* - William T.Sherwood, preot episcopal în vârstă de șaptezeci și cinci de ani, din St.Petersburg, Florida. Când a venit timpul ca dl. reverend Sherwood să se retragă, acum zece ani, el scria cu bucurie că de ani de zile nu se simțea bine, era tot timpul obosit, secătuit de putere, dar de când a primit Botezul cu Duhul Sfânt au urmat cei mai productivi ani de muncă din viața sa.

Un alt scop al limbilor sugerat în Biblie este că ne oferă posibilitatea să ne rugăm chiar și atunci când, fiind într-o anumită situație, n-avem nici o idee despre ce anume ar fi de folos să cerem. (Romani 8:26, 27)

Era limpede că Lydia Maxam se bizuia extrem de mult pe acest fel de rugăciune în limbi când intervenea pentru o altă persoană, pentru că își

dădea seama cât de puțin putea ea să cunoască situația acelei persoane. Folosesc și alți oameni vorbirea în limbi în acest fel?

Iată aici un fragment dintr-o scrisoare pe care am primit-o de la un psihiatru:

"În fiecare dimineață, înainte de a începe ziua de consultații, - scrie doctorul - soția și cu mine avem rezervat un timp de rugăciune împreună. Ne rugăm pentru nevoile noastre și apoi pentru fiecare pacient pe care urmează să-l văd în acea zi... Menționăm mai întâi propria noastră părere asupra cazului lui, folosind însemnările pe care le-am făcut în timpul ședințelor cu el, și ceea ce cunoaștem noi în materie de medicină și psihiatrie. Iar apoi, fiind conștienți că multe dintre bolile mintale sfidează încă cunoașterea, includem pentru el și o rugăciune în limbi. De multe ori sunt uimit de puterea de vindecare prezentă la consultațiile care urmează după aceste rugăciuni."

Unul dintre exemplele cele mai uimitoare pe care le cunosc, când fiind vorba de o situație urgentă mintea refuza pur și simplu să se roage, mi-a fost relatată de William C.Nelson. Dl. reverend Nelson este acum redactor la publicația *Frontiers* a Convenției Baptiste Americane, dar la vremea când a avut loc acest incident el era pastor la Prima Biserică Baptistă din Whitman, Massachusetts.

În toiul nopții, în toamna anului 1959, sună telefonul de lângă patul lui Bill. Bâjbâind cu mâna după receptor, Bill era încă buimac când o voce de femeie s-a prezentat ca fiind o infirmieră de la spitalul din apropiere. Avusese loc un accident de automobil, spunea vocea.

- Carol Vinall este internată la noi. Mama ei ne-a dat numele dumneavoastră, ca pastor. Dacă vreți să veniți, ar fi bine să veniți imediat. Doctorul crede că nu va mai trăi nici măcar o oră.

- Voi fi acolo.

Bill și-a aruncat hainele pe el și a pornit cu toată viteza până la spital. Paza fusese avertizată că va veni, așa că a fost îndrumat spre etajul al treilea. Ceasul din fața liftului arăta 3:15 a.m.

- Pe aici, zise o asistentă.

Carol, o fetiță de treisprezece ani, era întinsă pe un pat al cărui capăt fusese ridicat și nu mai dădea semne de viață. Mama stătea lângă instalația de oxigen.

- A fost o coliziune frontală, spuse ea către Bill. De când am ajuns aici n-a mișcat.

Se părea că micuța Carol fusese proiectată prin parbriz. Un doctor explicase că în urma accidentului se produsese leziuni ale creierului.

- Dacă va mai trăi, - zise doamna Vinall - au spus că s-ar putea să nu mai fie... normală.

Bill știa că el are datoria să se roage. Era pastorul lor. D-na Vinall avea dreptul să aștepte de la el sprijin și consolare. Dar ce trebuia el să se roage?

S-a uitat la Carol și a simțit că aprecierea că va mai trăi o oră era prea mult. Fata avea încă hainele pe ea; puloverul negru era sfâșiat și pătat. Părul, tras la o parte de pe fața tăiată și zgâriată, era năclăit de sânge. Cusăturile făcute la repezeală ca să-i închidă tăieturile erau umflate și dureroase.

Și știa că cea mai rea dintre răni era ascunsă de ochii lui. În profunzimea cutiei craniene, osul care susținea creierul fetei era fracturat. Oare ce distrugerii va fi suferit creierul în sine? Avea el dreptul să se roage pentru o vindecare trupească atunci când existau toate șansele pentru Carol ca să devină o creatură asemănătoare mai degrabă cu o plantă, decât cu o ființă omenească? Și bineînțeles, că nu se putea ruga ca ea să moară.

Bill s-a apropiat de fată și și-a pus mâinile pe acea parte a corpului care părea nevătămată, brațul drept.

Om fiind, gânduri sumbre i se furișaseră în minte.

- Doamne, ajută-mă să știu ce trebuie să mă rog.

Și chiar atunci, un verset din Scriptură își făcu loc în mintea lui Bill.

"...Căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Și Cel ce ne cercetează inimile, știe care este năzuința Duhului..." (Rom.8:26, 27)

Cât de bine se potriveau aceste cuvinte! Bill trase aer în piept și începu să se roage, dar nu cu mintea, ci numai cu buzele și cu limba, trecând peste îndoilele și ezitățile firii sale și folosindu-se de sunetele pe care i le dădea Dumnezeu. A lăsat întreaga rugăciune în seama Duhului Sfânt, știind că El o iubea pe Carol mai mult decât orice om. În acea situație Bill întrezări un paradox: în măsura în care el putea să se lase în voia Duhului Sfânt, liniștit și supus, exact în aceeași măsură putea să devină un adevărat canal pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Bill s-a rugat molcom cu Duhul timp de cincisprezece sau douăzeci de minute. De-abia dacă avea habar de ce era în cameră în jurul lui: lampa cu picior ce lumina peretele, sticlele cu soluții de săruri, instalația de oxigen, flacoanele cu plasmă așezate lângă pat, celălalt pacient din încăperea care privea cu ochi mari, în tăcere. Își dădea seama că d-na Vinall veghea nemișcată. Dar mai presus de orice era conștient de cele două lucruri ce se petreceau în el însuși. A simțit cum un val de căldură s-a scurs prin el către fetița a cărei mână o ținea cu gingășie în timp ce se ruga pentru ea. Și a sesizat în el o încredere radioasă, nemaiîntâlnită, care creștea puternic cu fiecare clipă care trecea: încredințarea certă că fata se va însănătoși.

Și atunci Carol a mișcat.

Asta a fost totul. Doar o ușoară mișcare. Un susur de viață ce i-a atins trupul ei micuț și apoi a dispărut, dar care i-a dat lui Bill Nelson curajul să rostească acel lucru care cânta în inima lui. Lucrul de care el era sigur. Lucrul pe care el îl știa!

- Doamnă Vinall, Carol se va face bine.

Odată rostite, aceste cuvinte au sunat ridicol. Cum de-a îndrăznit?! O infirmieră s-a aplecat deasupra patului făcând controlul de rutină al respirației și administrării de plasmă.

Ceasul de pe peretele din hol arăta 3:45. Bill fusese acolo numai pentru o jumătate de oră, și ce mult i se păruse că a trecut. D-na Vinall pășea împreună cu el spre lift, căci dorea să fie aproape de singura voce care-i dăduse speranțe. La lift i-a spus din nou ceea ce el nu înțelegea: Carol se va face bine.

Și Bill a avut dreptate.

Douăsprezece săptămâni mai târziu, Carol s-a reîntors la școală. Astăzi, la atâția ani de la accident, singurele urmări sunt câteva cicatrice subțiri cât firul de păr pe față și pe brațe. Bill Nelson crede că astăzi, ca și atunci când Pavel a scris romanilor, este la fel de adevărat că atunci când noi nu știm cum să ne rugăm, "*Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră.*"

Al patrulea și ultimul atribut pe care Biblia îl pune pe seama vorbirii în limbi este că - împreună cu darul complementar al tălmăcirii - asigură o cale directă de comunicare a lui Dumnezeu cu un grup de creștini adunați la un loc, în rugăciune.

Voi fi sincer spunând că, în felul în care a ajuns să se folosească în zilele noastre acest dar, întrebuițarea vorbirii în limbi în rugăciunea făcută în public mă pune pe gânduri. Am participat în acest timp la extrem de multe servicii pentecostale și am făcut unele observații asupra lor.

"Mă deranjează - scrisesem eu după un astfel de serviciu - că acești oameni țin să vorbească atât de tare și pe un ton atât de plicticos când vorbesc în limbi sau fac o tălmăcire. Arată de parcă ar intra în transă, ceea ce ar putea să însemne ori că ar fi cu adevărat sub puterea Duhului, ori că încearcă să arate astfel." Într-o altă seară am scris doar: "*Foarte teatral.*"

Am remarcat că deseori nu era nici-o corelare între lungimea mesajului în limbi și lungimea tălmăcirii. Am avut în mod frecvent impresia că o tălmăcire (de multe ori oferită de pastor) avea loc numai pentru că Pavel o cerea, și nu ca răspuns al unui îndemn lăuntric sincer. Eram dezamăgit de obicei în ce privește conținutul tălmăcirii: mai mereu erau îndemnuri stereotip de genul: "*...să rămâneți în picioare în ziua de apoi...*"

, " ...mergeți pe cale ...mergeți pe calea Domnului... ". Mă sâcăia de asemenea faptul că limbajul folosit era aproape exclusiv engleza în care fusese scrisă versiunea King James a Bibliei. Dacă cu adevărat Dumnezeu ar fi ales aceste căi pentru a comunica cu oamenii de acum, atunci de ce n-ar folosi El limbajul din timpul nostru?

Apoi, într-o după-amiază, am avut o experiență personală cu acest fel de "mesaj de la Dumnezeu" care de atunci încolo a trebuit să intre în atenția mea ori de câte ori era vorba de așa ceva. Eu și Tib ne-am dus la Philadelphia la o întrunire a *Grupului de Sâmbătă* - o adunare deschisă și voit neorganizată, de creștini cu vorbire în limbi care de cele mai multe ori făceau parte din bisericile unor denominațiuni și care într-o sâmbătă din fiecare lună închiriau o cameră la hotelul Benjamin Franklin cu scopul de a ține toată ziua aceea o adunare de rugăciune în Duhul.

Cu o săptămână înainte de a ne duce am luat o hotărâre care de atunci înainte mi-a dat multă bătaie de cap. Era în legătură cu un tânăr pe care îl întâlnisem cu câțiva ani înainte cu ocazia unui reportaj făcut pentru o revistă. În timp ce adunam date pentru un articol asupra delicvenței juvenile, s-a întâmplat să am un oarecare rol în obținerea suspendării pedepsei pronunțate împotriva acestui tânăr și a altor câțiva, învinuiți de furt. De atunci am ținut sporadic legătura cu familia lui, l-am ajutat să obțină un post, și pentru a doua oară am fost chemat pentru o confruntare când a fost acuzat că a furat de la serviciu. Acum era din nou în închisoare existând o probă indiscutabilă, iar eu a trebuit să ajung la concluzia jenantă că încercările de a-l scoate de acolo, de a interveni pentru el, de a mă așeza între el și consecințele faptelor sale, nu fuseseră de fapt niciodată în folosul lui.

Era o afacere lungă și încâlcită în care intervenise un grup din biserică precum și alte persoane, dar de fapt decizia atârna de mine, iar eu oscilam între o convingere deplină asupra justeții părerii mele și o profundă îndoială. Cei din familia băiatului îmi scriseseră acuzându-mă că sunt "prieten numai la bine", și alte calificative de acest fel.

La Philadelphia am fost la sfârșitul acelei săptămâni. Timp de mai bine de o oră după ce ne-am alăturat grupului de la etajul unsprezece, întâlnirea n-a fost cu nimic mai deosebită decât celelalte la care mai participasem. Au fost multe rugăciuni în limbi, dar făcute individual: fiecare se închina singur, în liniște, sau câte trei, patru în grup.

Totuși, la un moment dat, o femeie cu o anumită slujbă în biserica metodistă, a pășit în mijlocul camerei exprimându-se în limbi în așa fel încât era evidentă intenția de a se face auzită de întregul grup. Imediat s-a făcut liniște. Apoi a tălmăcit o voce de bărbat. Nu-l puteam vedea din locul în care stăteam, dar în tonul său nu era nici o urmă de transă. Limba folosită era simplă, engleza modernă vorbită calm:

- Nu te îngrijora. Mă bucură atitudinea pe care ai adoptat-o. Este dificilă pentru tine, dar va aduce multă binecuvântare celui alt.

Aceste cuvinte m-au izbit cu o putere surprinzătoare. Mi-am dat seama că ele mi se adresau mie, numai mie, chiar în acea clipă. Mi-au dat cu adevărat curajul să rămân la hotărârea pe care o luasem și să fac față unor mari presiuni în timpul săptămânilor care au urmat. Evenimentele care au avut loc au dovedit că aceasta era într-adevăr calea cea mai bună de urmat. Dar ceea ce avea legătură cu nedumerirea mea despre vorbirea în limbi era emoția unei certitudini absolute, ca reacție interioară la acel mesaj și la interpretarea lui. Nu m-am îndoit atunci că acelea au fost cuvintele lui Dumnezeu pentru mine, așa cum nu mă îndoiesc în această clipă că stau în fața unei mașini de scris.

Bineînțeles că mai târziu mi-au trecut prin minte tot felul de alte înțelesuri pe care le-ar fi putut avea acele cuvinte. Dar n-am putut să tăgăduiesc realitatea a ce simțisem atunci. Era ceva ce nu citisem în scrierile lui Pavel și nu aș fi putut să intuiesc: aceea că Dumnezeu ar fi putut să însoțească mesajele cu o confirmare convingătoare în inima ascultătorului.

Nici nu mi-am dat toată silința să tăgăduiesc acest fapt, deoarece un mesaj de la Dumnezeu pentru tine este un lucru minunat, care în plus aduce și o mângâiere tainică. Când m-am hotărât să descopăr care este valoarea practică a vorbirii în limbi m-am gândit, desigur, la valoarea ei pentru ceilalți.

Capitolul 9

POVESTIRE POLIȚISTĂ

Unul dintre cei mai încântători oameni pe care-i cunosc este un evreu jovial și extrem de voinic, pe nume Jacob Rabinowitz. Tib și cu mine serveam niște delicatese împreună cu el, la o masă mai retrasă dintr-un magazin de specialități culinare din New York, când acesta spuse deodată:

- Ați auzit vreodată de un iudeu ortodox? Sau de iudeu reformat?

Noi dădurăm din cap afirmativ.

- Dar ați auzit vreodată de un iudeu desăvârșit?

Când am răspuns că nu, Jacob ne-a spus povestea lui. El a fost rabin, tatăl său fusese rabin, bunicul său la fel, și tot așa înapoi până la cea de a șaptesprezecea generație: de sute de ani, cei din familia Rabinowitz fuseseră rabini ai credinței lor. Cu câțiva ani mai înainte, când Jacob a început să se convingă de adevărul creștinismului, a avut sentimentul că este un trădător față de îndelungata sa moștenire.

- Eram gata-gata să ajung un evreu convertit. Cât de teribil sună ca cineva să întoarcă spatele iudaismului său. Și eram mândru că sunt iudeu. Dar azi știu că nu există nici-o contradicție. Eu nu sunt un iudeu convertit, eu sunt un iudeu împlinit, ca Petru și ca Pavel.

Și apoi Jacob ne-a relatat evenimentul care i-a întipărit în cele din urmă sentimentul împlinirii. Jacob fusese, după cum spunea el, un creștin prin convingere, dar unul vinovat - conștient de un profund dezacord lăuntric. Atunci, într-o seară înăbușitoare de iulie din 1960, a fost invitat de un prieten să facă o vizită la *The First Assembly of God Church* (Prima Adunare a Bisericii lui Dumnezeu) din Pasadena, Texas, unde era o mare trezire. Un pic scârbit deoarece îi era silă de sentimentalisme, Jacob a acceptat să meargă,

Serviciul religios a fost tipic pentecostal. Cu cântări, revelații, bătăi din palme și în final o predică. La sfârșitul predicii sale, vorbitorul înflăcărat a invitat pe oricine din cei prezenți în sală și aveau o problemă personală, să vină în fața balustradei amvonului pentru ca adunarea să se roage pentru ei.

Deodată Jacob fu cuprins de un dor nespus de mare de a scăpa de povara vieții sale duble pe care o dusesese atâta timp, de a rezolva odată pentru totdeauna lupta din sine. A mers în față îngenunchind alături de alții, lângă platformă. Dar când predicatorul l-a întrebat care era problema lui cea mare, Jacob a rămas mut.

- Foarte bine, a spus conducătorul acelei treziri spirituale. Dumnezeu știe care-ți sunt trebuințele mai bine chiar decât tine însuși.

Și întorcându-se către adunare a cerut să se facă o rugăciune în *Duhul* pentru Jacob. Imediat, câțiva bărbați și-au părăsit locurile și au venit să se așeze în jurul rabinului îngenunchiat. Unii stăteau lângă el, alții în spatele lui; câțiva și-au pus mâinile pe capul și umerii lui, alții și-au plecat doar capetele. Apoi au început să se roage vorbind în același timp, unii în engleză, alții în limbi.

La un moment dat, Jacob își înalță capul și se întoarse să privească în spatele lui. Obrajii îi erau îmbujorați și plini de lacrimi.

- Foarte frumos, spuse el. Cine dintre dumneavoastră este evreu?

Nimeni nu răspuse.

- Cine dintre d-voastră mă cunoaște? Să mă ierte că eu nu l-am recunoscut.

Nici un răspuns.

Acum întreaga biserică a amuțit.

- Am auzit chiar din partea asta, din spatele meu, zise Jacob. Chiar de acolo de unde stai, zise el unuia dintre oameni. Ești evreu?

Eu?! Omul zâmbi. Mă numesc John Gruver. Sunt irlandez.

- Asta-i vocea! Asta-i vocea! - spuse rabinul, de data asta cuprins de agitație. Dar dumneata... dumneata vorbești ebraică?

- Nici un cuvânt, a răspuns Gruver.

Jacob se ridică în picioare:

- Aici te înșeli. Pentru că adineaori chiar, vorbeai în ebraică...

Pe când ne povestea acestea, vocea i se umpluse de emoție.

- Vi-l puteți imagina pe acel irlandez voinic din spatele meu vorbind cea mai frumoasă ebraică pe care am auzit-o vreodată? De altfel, vă puteți imagina un irlandez vorbind limba ebraică? Și cum de știa el numele tatălui meu? Nimeni din statul Texas nu-mi cunoștea familia. Dar iată ce a spus:

"Am văzut o vedenie - a spus în ebraică, într-o ebraică perfectă - am văzut o vedenie, cum că tu vei merge în mijlocul unei mari mulțimi de oameni și acolo vei predica. Aceia care nu auziseră până atunci, te vor înțelege pentru că tu, Jacob, fiul lui Rabbi Ezekiel, vei veni în toată plinătatea binecuvântării Evangheliei lui Isus Hristos."

Rabinul ne privi.

- Ce ziceți de asta?

Își scoase șervetul de la gât și împinse scaunul înapoi.

- Dumnezeu îmi vorbea ca unui iudeu și ca unui creștin în același timp. Nu era nici-o diferență. În Isus Hristos orice diferență dispăre.

Asta m-a lămurit cu totul.

De luni de zile încercam să evit o contradicție evidentă în relatările despre vorbirea în limbi. Într-un gen de descrieri, limba nu este

recunoscută niciodată, nici de vorbitor și nici de ascultători, ci rămâne în cele din urmă o înșiruire de sunete fără înțeles. E clar că acesta este felul de limbă cu care se familiarizase apostolul Pavel. "*În adevăr, cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor... căci nimeni nu-l înțelege.*" (1Cor.14:2). "Limbi neînțelese" este numele dat deseori în Biblie acestui fenomen, care astăzi este încă genul cel mai des întâlnit.*)

Pe de altă parte, au fost cazuri - atât în timpurile biblice, cât și de atunci încolo - când o limbă care era de neînțeles pentru cel ce o vorbește, a fost recunoscută de altcineva, iar recunoașterea ei era esențială în ce privește utilitatea ei. Însăși ziua Cincizecimii, așa cum se relatează în cartea Faptelor Apostolilor, este un exemplu. Mulțimile adunate pe străzile Ierusalimului au fost șocate de adepții lui Isus pentru că îi auzeau vorbind în limbi omenești pe care în mod normal ei nu aveau de unde să le cunoască. Pentru Pachomius, un cunoscut mistic grec, trebuie să fi fost de mare importanță în relațiile cu străinii, căci cu ei singurul limbaj comun era acesta. Evreul care a rămas uluit în adunarea din Azusa Street s-a convertit tocmai deoarece Kathleen Scott i-a vorbit în ebraică.

Știam că nu mai puteam trece cu vederea aceste relatări. Ele apăreau prea des în rândul celor pe care îi cunoșteam personal. Harald Bredesen spunea că el vorbise în poloneză și arabă, Jacob Rabinowitz a auzit un irlandez vorbind în ebraică, și exact în acea săptămână am primit de la Dennis Bennett o scrisoare - scrisă din Seattle, cu o dactilografie excelentă, din care am dedus că mica biserică misionară are acum și o secretară - și în care îmi spunea că un șofer de camion din parohia lui primise Botezul cu Duhul Sfânt și că limba în care se ruga fusese recunoscută de un chinez ca fiind chineza vorbită de oamenii foarte culti.

- Tu crezi poveștile astea? - am întrebat-o pe Tib pe când conduceam spre casă, întorcându-ne de la prânzul luat împreună cu Jacob.

Ea stătu o clipă pe gânduri.

- Eu îi cred pe oamenii care spun poveștile - zise.

Știam ce vrea să spună. Era de neconceput ca Harald și Jacob și Dennis să mintă deliberat pentru a mă convinge pe mine de ceva, atâta vreme cât ei credeau cu tărie în ce spuneau. Viețile lor fuseseră schimbate de aceste experiențe și cu greu ar fi jucat rolul unor impostori timp de o viață întreagă și cu toată minuțiozitatea necesară.

Fără îndoială că ceea ce ei nu numai că pretindeau, dar și credeau, erau minuni. Existau, bineînțeles, și explicații naturale, nemiraculoase pentru

*) **Nota traducătorului:** În versiunea King James, în epistola *1 Corinteni*, cap.14, versetele 2, 4, 13, 14, 19, 27, acolo unde în românește se vorbește despre "*alte limbi*" apare de fapt "*unknown tongues*", adică "*limbi necunoscute*" (neînțelese, neștiute).

aceste lucruri, gândeam eu. Am răsfoit toată corespondența mea cu cei ce vorbeau în limbi, alegând orice scrisoare ce pretindea că relatează un exemplu când Duhul pune pe buzele cuiva o limbă cunoscută. Le-am pus una peste alta pe biroul meu și am obținut un teanc impresionant. Sarcina pe care mi-o stabilisem acum era de a găsi o explicație valabilă pentru oricine și care să fie satisfăcătoare din punct de vedere logic și să mulțumească și faptele pe care le comunicaseră corespondenții.

Nu era oare cu puțință, de exemplu, ca aceste "minuni" să nu fie altceva decât un truc al memoriei subconștientului? Vorbitorul auzise limba cu mult timp în urmă, poate pe când era copil, și a reținut în subconștient anumite fraze, în timp ce mintea conștientă uita de orice contact cu ea.

La început am crezut că eram pe o pistă care duce undeva, deoarece în multe scrisori găseam cuvinte ca "frânturi" sau "frazе" sau "cuvinte ce semănau cu" o limbă cunoscută. Toate acestea mi se păreau ușor de explicat pe baza "contactului uitat".

Mai greu de explicat cu această teorie erau exemplele când cineva vorbise nu o frază sau două într-o limbă străină, ci ținea un discurs lung și curgător. Dl. Roy H. Wead din South Bend, Indiana, îmi relatase în scris despre un eveniment petrecut în 1934. "Fratele Richardson" din această întâmplare este dl. L. B. Richardson, astăzi în Jacksonville, Florida, și care în 1934 urma aceeași Școală Biblică Penticostală ca și Roy Wead.

"...Pe atunci, fratele Richardson - scrie dl. Wead - trecea printr-o mare încercare, cu îndoieli considerabile în privința Botezului cu Duhul Sfânt. Avea îndoieli chiar și cu privire la propria sa experiență când, fiind copil încă, primise Duhul Sfânt. Nu trecuseră mulți ani de-atunci.

A început să-L caute pe Domnul în camera lui din incinta școlii rugându-se acolo încontinuu cea mai mare parte a zilei. Camera mea fiind vis-a-vis de a lui, pe același hol, îl puteam auzi rugându-se atunci când eu plecam la ore. După amiază după câteva ore de rugăciune, se vede treaba că ajunsese la o biruință deosebită, și se bucura în Domnul lăudându-L și slăvindu-L în limbi neînțelese după cum îl călăuzea Duhul.

Iar mai târziu, în timp ce mergeam pe hol spre camera mea, am observat cum un tânăr chinez, Samuel Ko, elev la aceeași școală, stătea acolo pe hol lângă camera fratelui Richardson ascultându-l cum vorbea în alte limbi. Fratele Ko, foarte entuziasmat, începu să-mi spună că fratele Richardson vorbea în chineză și că el, fratele Ko, putea înțelege ce spunea. El a declarat mai târziu că fratele Richardson vorbise despre lucruri din China care îi erau cunoscute fratelui Ko. Fratele Richardson vorbise în chineză mai multe minute: cel puțin o jumătate de oră, dacă nu mai mult."

Scrisoarea continua prin a descrie că Richardson nu avusese nici-o cunoștință asupra celor ce vorbise în chineză. Experiența l-a încurajat enorm: perioada de încercare trecuse.

"Bine, bine" - mi-am spus eu. "Presupunând totuși, de dragul acestei anchete, că dl. Wead este nu numai cinstit, dar că are și o memorie foarte bună, și că Richardson a vorbit chinezește o jumătate de oră: nu se poate concepe (cam greu de admis, e adevărat, dar nu e imposibil) că Richardson nu numai să fi auzit vorbindu-se chinezește când era foarte mic, prea mic pentru a-și mai putea reaminti, dar să fi fost chiar familiarizat cu această limbă?"

Închipuiți-vă că ar fi avut ca prieten de joacă un chinez mititel sau că avusese o dădacă chinezoaică ce vorbea tare despre lucruri din China pe care Ko le-a recunoscut. Noi știm că Richardson era într-o stare de emotivitate ridicată când s-au întâmplat acestea: el se rugase timp de mai multe ore. Nu s-ar fi putut ca exact în acele clipe, amintirile îngropate de timpul scurs să fi năvălit afară din ascunzătoare?

O probă mult mai concludentă în acest sens ar fi dacă un copil a cărui întreagă experiență de viață fiind cunoscută, ar vorbi într-o limbă străină reală (printre pentecostali este un lucru foarte obișnuit ca un copil să vorbească în limbi). De fapt, am găsit imediat în mormanul de scrisori de pe biroul meu, chiar o relatare a unui astfel de caz. Scrisoarea era de la William C. Pickthorn din Palo Alto, California. El raporta fapte pe care le înregistrase în agenda sa în ziua de sâmbătă, 30 iulie 1932.

Această întâmplare s-a petrecut într-o casă de rugăciune de la țară, care, după cum reiese din agenda mea, era situată la circa două mile de Noy Mine, dincolo de Ironwood, Michigan. Îl ajutam pe pastor, pe nume Block, care încerca să înființeze o biserică în Ironwood. Reverendul Block era pastor în Winegar, Wisconsin. El mărturisise credința în Mântuitorul unui mare număr de oameni din orașele învecinate și apoi a invitat o echipă de evanghelizare (în care eram și eu) pentru a încerca să fructifice această mărturie prin formarea unui grup organizat de credincioși.

Adunările publice s-au ținut într-un cort, în Ironwood. Un număr destul de mare de oameni respectabili și bine cunoscuți în acele locuri au venit la adunări. În agendă, pe data de 30 iulie figurează o vizită la o familie Erickson. Acolo era și o tânără cu care vorbisem o seară înainte. În iarna trecută, mama ei fusese vindecată prin rugăciunile reverendului Block. Întreaga familie dorea Botezul cu Duhul Sfânt, dar se temeau de această experiență căci li se spusese că "limbile" ar fi de la diavolul.

Mama a spus că ar dori să vină la una din adunările ținute la țară, dar îi era frică să o facă.

În cele din urmă a acceptat și a venit. M-a frapat faptul că urmărirea un băiat cam de vreo doisprezece ani, ce ședea pe dușumea cu mâinile în jurul genunchilor. Băiatul se ruga cu înflăcărare. În timp ce-l priveam, el începu să vorbească într-o limbă pe care n-o puteam înțelege. Apoi începu să cânte în limbi.

Doamna Erickson a început să plângă. Mi-a părut foarte rău pentru dumneaei și am încercat să-mi cer scuze. Răspunsul ei a fost cam așa: "Nu, acest băiat nu m-a deranjat. Nu de asta plângeam. Cunosco toată viața lui. Când s-a născut eram lângă mama lui. Și adineaori a cântat pentru mine un cântec de laudă lui Dumnezeu, un cântec pe care nu l-am mai auzit niciodată și pe care știu că nimeni nu l-a mai auzit vreodată. L-a cântat în limba mea, suedeza, dar el nu auzise niciodată această limbă. Când s-a rugat, s-a rugat în suedeză."

Dacă această informație este corectă, ea dovedește cu prisosință netemeinicia memoriei subconștientului. Dar este ea corectă? Doamna Erickson ar fi putut să nu fi fost lângă băiat în fiecare clipă din cei doisprezece ani, dar era totuși bine încredințată că îl cunoaște bine. Însă el trăise într-o parte a lumii unde imigranții suedezi se stabiliseră în mare număr.

Apoi am parcurs relatarea unui fapt ce nu se potrivea în nici un chip cu ipoteza mea privind legăturile uitate avute cu alte persoane.

Într-o zi, un tânăr din New Jersey, Clifford Tonnensen a asistat la o adunare pentecostală în aer liber, la Michigan. În timpul adunării, Clifford a primit Botezul cu Duhul Sfânt și a început să vorbească în limbi. O doamnă care stătea lângă el devenea din ce în ce mai agitată. Clifford vorbea germana - a spus ea. O germană frumoasă, cursivă și elevată.

Dar nu numai acest lucru o făcea să se frământa. Ci faptul că ea mai știa ceva: că el n-avea cum să vorbească acea limbă. El nu putea vorbi nici măcar propria lui limbă, engleza. Clifford era surdo-mut de la vârsta de două luni și de când boala îi distrusese auzul, el nu mai auzise nici un sunet!

Acum mi-am dat seama că alături de mărturiile de acest gen, mai era un factor ce pleda împotriva memoriei ca sursă a unor astfel de fenomene aparent miraculoase.

Uneori, în timp ce vorbea în limba străină, vorbitorul menționa lucruri sau întâmplări pe care numai ascultătorul le știa. John Gruver i-a spus pe nume tatălui lui Iacob Rabinowitz. Kathleen Scott i-a spus musafirului din Azusa Street de ce venise la Los Angeles și care era ocupația lui. Chiar

dacă acești oameni ar fi fost familiarizați cu limba, cum ajunseseră ei la aceste date?

Mi-am împins scaunul înapoi, mi-am pus picioarele pe birou și am revizuit stadiul cercetărilor mele. Fără îndoială că ar fi putut exista cazuri când memoria a jucat feste, dar începeam să cred că erau multe relatări ce nu puteau fi explicate în acest fel.

- Trebuie să încerc o altă pistă - i-am spus eu raftului cu dosare.

Și de această dată mi-am îndreptat atenția către Biblie. Există un singur exemplu în Scriptură când limbile au fost recunoscute ca limbi vorbite, și asta a fost la Rusalii. Am citit din nou întregul paragraf. Și pe când citeam, trei versete mi-au sărit în ochi. Fiecare din ele repeta aceeași idee.

Fraza care precede acea idee era cea cu care de-acum eram obișnuit: *"Și toți s-au umplut de Duhul Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească."* (Fapte 2:4). Iar apoi urmau aceste versete:

"Când s-a auzit sunetul acela, mulțimea s-a adunat și a rămas încremenită: pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui. Toți se mirau, se minunau și ziceau unii către alții: 'Toți aceștia care vorbesc, nu sunt Galileeni? Cum dar îi auzim vorbind fiecăruia din noi în limba noastră, în care ne-am născut? ...îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu!'" (Fapte 2:6-8)

Nu sugerează oare aceasta că centrul atenției ar fi putut fi nu cel ce vorbea, ci cel ce auzea? În mulțime *"fiecare îi auzea vorbind în limba lui"*. Și ca și cum ar pune punctul pe *"i"*: *"Cum dar îi auzim vorbind fiecăruia din noi în limba noastră?"*, și *"...îi auzim vorbind în limbile noastre..."*.

Nu s-ar putea ca minunea să nu fie atât un fenomen pentru buze, cât unul pentru urechi? Multe s-ar lămurii imediat, în această întâmplare.

S-ar explica, de exemplu, cum a putut L.B.Richardson să vorbească o jumătate de oră în limba chineză. Silabe fără sens au căpătat înțeles datorită auzului lacom al lui Samuel Ko. Ca și ascultătorii de la Cincizecime, el l-a auzit pe Richardson vorbind în propria sa limbă.

Așa s-ar explica cum a putut d-na Erickson să audă vorbind suedeza pe tânărul ale cărui contacte cu alte limbi erau cunoscute. Și cum un băiat surd care nu putea să vorbească nici măcar în limba lui, a fost auzit vorbind germana. Și s-ar mai putea explica toate acele cazuri în care mesajul în limbi conține referiri cunoscute numai ascultătorului.

Însă nu ar putea explica mulțumitor momentele în care nu unul, ci mai mulți oameni au auzit același lucru. A considera aceasta ca fiind un fenomen la nivelul auzului, ar însemna să admiti că un proces interior

identic a lucrat simultan în urechea fiecărui ascultător, ceea ce ar fi o minune și mai mare.

Dr.T.J.McCrossan din Minneapolis povestește ce li s-a întâmplat la nouă marinari din Marina Militară a S.U.A., care fiind atrași de sunetele muzicii, au intrat într-o sâmbătă seara într-o mică biserică penticostală din Seattle, Washington și au ascultat cu o uimire crescândă pe o femeie americană, care după ce s-a ridicat, a transmis un mesaj în limbi. Întâmplător, ei o cunoșteau pe femeie. Toți cei nouă marinari erau de origine filipineză, toți nouă au recunoscut un obscur dialect filipinez, și au fost cu toții de acord asupra înțelesului celor auzite. Ei știau că femeia nu cunoștea limba filipineză de loc, și cu atât mai puțin acel dialect rar, dintr-o regiune foarte puțin vizitată de occidentali.

O întâmplare oarecum similară a avut loc în Sâmbăta Paștelui, în 1950, într-o bisericuță penticostală di Gray, Indiana. Un membru al comunității, Paul Goodwin, s-a ridicat și a rostit o rugăciune în limbi. În timp ce se ruga, un grup de italieni din adunare era în mare agitație, iar când a încheiat, un tânăr numit Leo Pella s-a ridicat și a zis: *"Noi îl cunoaștem pe Paul Goodwin și știm că el nu vorbește limba noastră. Dar el a vorbit adineaori într-o italiană perfectă, ca și cum ar fi absolventul unei facultăți italiene."*

Dar cea mai uluitoare relatare din colecția mea se referă la un grup de oameni care au recunoscut propria lor limbă, și nu într-o țară străină, ci la ei acasă; în acest caz vorbitorul era un străin. A fost o întâmplare neobișnuită și a avut loc în inima Africii, în anul 1922.

În acel an, reverendul H.B.Garlock din Toms River, New Jersey și soția lui s-au oferit voluntar pentru o sarcină deosebită: urmau să plece în Africa în calitate de misionari, la un mic trib din interiorul Liberiei, numit Pahn. Nici un misionar nu mai lucrase vreodată cu oamenii tribului Pahn. Motivul era simplu: pahonii erau canibali.

Garlock și soția au sosit în Liberia și și-au stabilit tabăra împreună cu un grup de creștini africani dintr-un trib învecinat chiar cu tribul Pahn. La scurtă vreme doamna Garlock s-a îmbolnăvit de malarie. Modesta lor trusă medicală s-a golit repede, în timp ce febra continua să crească. Garlock a avut multă bătaie de cap încercând să-i convingă pe băștinași să meargă pe un drum mai scurt către coastă pentru a procura medicamente, deoarece acest drum trecea prin ținutul Pahn. Totuși a convins în cele din urmă căpetenia lor că zonele periculoase puteau fi ocolite și că dacă medicamentele nu vor sosi curând, doamna Garlock putea să moară.

Dimineața în zori un grup de bărbați au părăsit tabăra și plini de presimțiri au plecat după medicamente. Pe la prânz conducătorul grupului apără în pragul colibeii de lut în care zăcea d-na Garlock. Gâfâia. Cu

răsuflarea întretăiată povesti ce se întâmplase. Unul din oamenii săi fusese capturat de canibali. Băștinașul îi asigură pe cei doi misionari că înainte de a putea fi salvat, omul va fi mâncat.

Garlock își dădu seama că era vina lui. În mod providențial, febra soției sale începuse să scadă chiar în dimineața aceea, la o oră după ce echipa de aprovizionare plecase. Fără nici o ezitare Garlock porni spre ținutul Pahn luând cu el câțiva războinici de elită: avea de gând să elibereze pe prizonier.

Cu puțin înainte de a se înnopta, micul grup ajunsese în satul în care era ținut captivul. Un gard de lemn înconjura mănunchiul de colibe, dar nimeni nu stătea de pază. Garlock privi iscoditor și plin de precauție de la un capăt la celălalt și văzu că în fața uneia dintre colibe erau postate santinele. Doi dintre războinici, înarmați cu sulite, s-au trântit la pământ. Părul le era împletit în cozi lungi, iar dinții din față erau ascuțiți cu pila arătând ca vârful de creion.

"Asta trebuie să fie închisoarea" - gândi Garlock. Se întoarse către oamenii săi.

- Eu intru, șopti el. Dacă iese cu bucluc, faceți cât mai multă gălăgie. Eu am să încerc să dispar în învălmășeală.

Garlock conta pe ajutorul a doi factori. Unul era posibilitatea ca pahniile să nu fi văzute niciodată un alb și spera ca aceasta să-i dea avantajul surprizei. Al doilea era credința lui în minunile din Biblie care mărturiseau despre ajutorul supranatural ce venea în momentele cele mai grele. Începuse să se roage decum pășise în așezarea canibalilor. Se ruga ca Dumnezeu să-i arate pas cu pas ceea ce trebuia să facă.

Mergând drept înainte, hotărât și stăpân pe sine, Garlock se îndreptă cu pași mari direct spre coliba-închisoare. Santinelele au fost prea uluite ca să-l oprească. Trecu printre ele și intră aplecându-se în colibă. Afară auzi santinela care începuse să strige. Pe pământul bătătorit se auziră tropote ca și când alții veneau în fugă să li se alăture. În întunericul dinăuntru Garlock băjbâi cu mâinile înainte până atinse o formă omenească legată de stâlpul central al colibei. Scoase din buzunar un cuțit și tăie legăturile. Omul îi adresă mai multe cuvinte, dar părea incapabil să se ajute cu ceva. Garlock târî după el omul îngrozit și-l scoase pe ușă. Dar nu putu face un pas mai departe. În curte era o mulțime de africani înarmați cu cuțite, sulite și topoare, țipând și amenințând.

Garlock ascultă, așteptând ca oamenii săi să înceapă a le distrage atenția. Dar în afara taberei era o liniște totală. Își dădu seama că fusese abandonat.

Nu mai rămânea nimic de făcut decât să încerce o cacealma. Cu multă băgare de seamă îl așeză pe prizonier lipit de colibă, iar el se așeză pe craniul unui elefant ce zăcea lângă ușă. Tot timpul se ruga. Mulțimea

stătea la distanță continuând să țipe și să se învârtă în cerc, dar fără să se apropie.

O lună plină apăruse pe cer. Garlock stătea liniștit pe craniul lui de elefant. În cele din urmă oamenii se lăsară pe vine într-un mare semicerc în jurul colibeii. În centrul cordonului, lui Garlock i se păru că recunoaște pe șef, iar lângă el pe vraciul satului.

Deodată acesta se ridică. Alergă vreo câțiva pași spre Garlock, apoi se opri. Ținea în mână o baghetă de trestie și o agita către Garlock, apoi începu să meargă țațoș înainte și înapoi, între misionar și șef, vorbind tare și gesticulând din când în când către prizonier. Garlock nu înțelegea nimic din ce spunea vraciul, dar îi era limpede că era judecat.

Vraciul îl dăscăli vreo oră, pentru ca apoi să se oprească brusc. Pentru prima dată veni până la Garlock și îl privi atent în față. Vraciul își întinse gâtul înainte, apoi și-l trase înapoi, în mijlocul ovațiilor spectatorilor. Apoi, cu mare pompă, așeză bagheta pe pământ la picioarele misionarului. Se dădu înapoi, așteptând.

Peste trib se lăsă liniștea. Garlock înțelese că acum era rândul lui să se apere. Dar cum?! Nu știa o vorbă în limba pahn. Mulțimea începu să-și piardă răbdarea. Trăgând de timp, se ridică și culese bagheta. Îndată băștinașii amuțiră. Și în timp ce ei așteptau, Garlock se rugă: "Doamne arată-mi ce să fac. Trimite Duhul Tău să mă ajute."

Deodată Garlock începu să tremure violent. Acest lucru îl făcu să se sperie căci nu voia ca ceilalți să vadă că îi era frică. Dar împreună cu tremuratul simți și apropierea Duhului Sfânt. Cuvintele lui Isus îi reveniră în minte: "*Nu vă îngrijorați mai dinainte cu privire la cele ce veți vorbi, ci să vorbiți orice vi se va da să vorbiți în ceasul acela; căci nu voi veți vorbi, ci Duhul Sfânt.*" (Marcu 13:11)

Garlock simți o cutezanță neobișnuită. Trase aer în piept și începu să vorbească. De pe buzele sale curgea un râu de cuvinte pe care nu le înțelegea.

Văzu pe băștinași plecându-se înainte fascinați. Observă că cuvintele (sau ce erau) aveau un efect înălțător asupra celor care le ascultau. Și-a dat seama cu certitudine că le vorbea pahnilor în propria lor limbă.

Vorbi timp de douăzeci de minute. Apoi, tot atât de brusc precum venise, puterea de a vorbi dispăru, și Garlock își dădu seama că ajunsese la sfârșitul discursului său. Se așeză.

Urmă un moment de așteptare în timpul căruia șeful și vraciul vorbiră între patru ochi. Apoi vraciul dădu un ordin și un cocoș alb fu adus în față. Vraciul răsuci cu trosnet gâtul cocoșului. Stropi cu puțin sânge fruntea lui Garlock și a prizonierului. Mai târziu misionarul înțelese că gestul însemna că cocoșul luase locul său: trebuia să se verse sânge, dar

ceva din ce spusese el în timp ce vorbea prin Duhul i-a convins pe acești oameni că el și prizonierul trebuiau eliberați.

După câteva minute Garlock și cel capturat se întorceau prin junglă la baza misiunii. Șeful le dăduse chiar o escortă care să-i conducă jumătate din drum. Cu timpul pahonii au renunțat la canibalism și au devenit creștini. Garlock este convins că începutul convertirii a fost sămânța aruncată atunci când, stând în lumina lunii, le-a vorbit fără ca el să fi înțeles vreun cuvânt din ceea ce spunea.

Mi-am întrerupt lucrul și am încercat să privesc cu obiectivitate la stadiul investigațiilor mele. Eram cu adevărat mai aproape de un răspuns decât înainte de a ști dacă limba care era vorbită era reală? Se puteau găsi o mulțime de cazuri petrecute în timp, ce conduceau la răspunsuri diferite, dar nu era oare o eroare esențială în însuși modul de abordare a acestor cazuri?

"Care este sursa tuturor acestor relatări?" - mă întrebam eu. Le adunasem din scrisorile primite de la oameni ce vorbeau în limbi, din articole publicate de către oameni ce vorbesc în limbi și din interviuri cu oameni ce vorbesc în limbi. Cu alte cuvinte, depindeam de martori cu prejudecăți. Din lipsa unei alternative, toate relatările pe care le strânsesem proveneau de la oameni care nu erau observatori obiectivi, ci tocmai invers: ei erau niște participanți profund implicați în ce privește concluziile, având în joc ceva personal.

Luni de zile făcusem înregistrări cu cei ce vorbeau în limbi. Dacă aș reproduce înregistrările acestor benzi în fața unui grup dezinteresat de lingviști și unul dintre ei ar recunoaște o limbă, chestiunea s-ar schimba. Aș putea face un studiu asupra cunoștințelor lingvistice ale vorbitorului, având în acest fel convingerea că ancheta se bazează pe ceva solid.

După vreo trei săptămâni m-am întâlnit cu David Scott, redactor la editura de literatură religioasă *McGraw-Hill* și cu șase lingviști, într-o încăpere retrasă a Clubului Corpului Profesorat al Universității Columbia. Trei dintre lingviști făceau parte din conducerea Universității Columbia, doi erau profesori la Seminarul Teologic Unit, iar unul la Seminarul Teologic General. Erau doi specialiști în limbi moderne, trei în limbi vechi și un expert în studiul structurii limbilor.

Mă interesau reacțiile lor la experimentul nostru. Erau extrem de atenți, sceptici, dar fără a fi ostili. Decum am pus prima bandă, fiecare se aplecă înainte străduindu-se să prindă fiecare silabă. Câțiva și-au luat notițe. Dar n-a fost nici-o clipă când să văd vreo față luminată de recunoaștere. Am pus altă bandă și apoi alta. Aproape o oră am ascultat rugăciune după rugăciune spuse "în Duhul". Și când, în cele din urmă, am ajuns la capăt, m-am uitat de jur împrejur și am întrebat:

- Ei bine domnilor, ce părere aveți?

Șase capete s-au clătinat negativ.

Nici unul nu auzise vreo limbă pe care s-o poată identifica.

Erau totuși unele observații interesante făcute pe parcurs. Unul dintre lingviști spuse că deși nu a recunoscut cuvintele, consideră că una dintre înregistrări fusese structurată într-un mod foarte asemănător cu modul în care este structurat un poem modern. *"Pentru a-și transmite mesajul, poezia modernă depinde de sunet tot atât de mult cât depinde de semnificația cuvântului"* - a spus el. *"În această rugăciune, deși nu am înțeles sensul literal al cuvintelor femeii, cred că am prins conținutul emoțional a ceea ce spunea. Era un imn de dragoste. Frumos."*

Era de asemenea interesant că, deși nu fusese înregistrată nici-o limbă cunoscută acestor oameni, ei au identificat deseori șabloane lingvistice. "Forma" de limbă reală, varietatea combinațiilor de sunete, repetițiile rare, etc., sunt practic imposibil de reprodus printr-o acțiune voită, au fost ei de părere.

Amintindu-mi de parodiarea vorbirii în limbi făcută de Dina Donohue, am strecurat pe benzi două fragmente false, de pură trâncăneală: una a fiului meu Scott și una a soției. Ei au încercat să facă în așa fel încât să sune cât mai asemănător cu puțință cu limbile de pe restul benzii, dar lingviștii au descoperit imediat înșelătoria.

- Asta nu e o limbă - a spus unul. Asta-i gălăgie.

Când s-au ridicat să plece, unul dintre profesori a făcut precizarea că, după ultimul recensământ făcut de Academia Franceză, există aproape 2800 de limbi și dialecte cunoscute și vorbite în mod curent în lumea de azi - fără a mai socoti limbile care au apărut și apoi au dispărut de pe pământ. *"Iar Academia este de părere chiar, că lista limbilor curente este departe de a fi completă"* - a zis el. *"Noi cei din această încăpere vorbim doar o părticică infimă din ele. Chiar dacă pe aceste benzi ar fi niște limbi adevărate, șansa de a nu le recunoaște este foarte mare."*

Deși nu le-am spus-o savanților, din punctul de vedere al penticostalilor știm că limbile curente și vechi de pe acest pământ reprezintă doar începutul. Penticostalul crede că limba sa, transmitând mesaje și fiind înțeleasă într-o lume nesupusă morții, ar putea să-și aibă originea în sfere spirituale.

Cuvintele cu care Sf. Pavel începe marele capitol - al treisprezecelea - al Primei Epistole către Corinteni: *"Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești..."* le-am luat întotdeauna în sensul poetic. Dar privite în contextul capitolelor precedent și următor, în mintea mea nu mai încap nici o îndoială acum că Pavel vorbea despre limbi în sensul specific penticostal, iar despre limbile îngerești ca o varietate a limbilor în general.

Rezultatul net al experimentului a fost totuși negativ. Luasem vreo patruzeci de exemple de vorbire în limbi pentru a le supune atenției experților lingviști și nici una n-a ajuns să fie identificată. Încercarea mea de a descoperi dacă limbile vorbite erau sau nu reale, nu m-a condus, se pare, la o concluzie clară, așa că m-am decis să-mi îndrept atenția spre alte căi.

Ciudat, cel mai puternic argument în favoarea deciziei mele a venit de la cei ce vorbeau în limbi. Într-o zi vorbeam cu Dr.Howard Ervin, (un pastor baptist din Atlantic Highlands, New Jersey, care credea cu tărie în valoarea limbilor) despre încercarea mea de a identifica o limbă reală.

- Ești sigur că nu faci o greșală fundamentală? - întrebă el.

- S-ar putea, n-am ajuns la nici un rezultat.

- Eu cred că separi limbile de tot întregul în care ele reprezintă doar o parte - a spus Dr.Ervin. Să-ți spun o mică întâmplare. Nu știu cum se face dar eu sunt pasionat după arhitectura bisericească. Într-o zi, când am ieșit cu mașina, am dat peste o mică și splendidă capelă gotică. Am oprit și m-am dat jos să o admir.

Dar s-a întâmplat ca acea mică biserică să aibă la intrare o ușă roșie, strălucitoare. Ochii mei încercau să urmărească liniile avântate ale zveltei clădiri (așa cum te îndeamnă arhitectura gotică), dar de fiecare dată privirile îmi erau furate de acea ușă roșie. Era atât de viu colorată încât mă împiedica să văd întreaga imagine.

John, vorbirea în limbi este ca acea ușă. Atâta timp cât stai afară, atenția ta va fi atrasă acolo și nu vei fi în stare să vezi nimic altceva. Însă odată intrat înăuntru, vei fi înconjurat de miile de splendori de lumină, sunet și formă pe care arhitectul le-a gândit. Vei privi în jur, și din interior nici măcar acea ușă nu va mai fi roșie. Ea e acolo. E acolo ca să fie folosită. Și are locul potrivit în ansamblul întregii Biserici.

Aceasta nădăjduiesc să se întâmple și cu tine, John. Cred că a sosit timpul să intri pe acea ușă. Dacă vrei să descoperi cu adevărat ce s-a întâmplat la Rusalii, nu te concentra asupra limbilor, ci intră pe ușă și întâlnește-te cu Duhul Sfânt.

Capitolul 10

BOTEZUL CU DUHUL SFÂNT

Duminica următoare, la biserică, i-am spus unui prieten despre ușa cea roșie a doctorului Ervin. A zâmbit cu tristețe:

- Ei bine, când te vei întâlni cu Duhul Sfânt, te rog să-mi faci și mie cunoștință cu El. Niciodată n-am avut o idee prea clară despre El.

Nu era singurul. Îmi amintesc de o duminică din copilăria mea, când eram un băiețuș din Louisville, Kentucky, și despre o predică despre Duhul Sfânt. A fost prima și singura dată când am auzit vorbindu-se de El mai mult decât în treacăt de la acel amvon, și tot ce-mi mai reamintesc de atunci este că sora mea și cu mine le-am tras niște desene cu stafii pe peretele avizierului, alegându-ne cu privirile sfredelitoare ale unui plasator.

Eram eu însă mai bine informat acum? Nu era Duhul Sfânt și acum încă, o umbră? O manifestare a lui Dumnezeu, a treia persoană a Trinității, o noțiune pe care o enunțăm în fiecare duminică spunând Crezul; dar nu mai mult decât un duh, ca și când ar fi fost resturile confuze ale cuiva care pe vremuri fusese, într-adevăr foarte real în viața Bisericii, dar care acum nu era decât o amintire sau un pic mai mult.

Știam că pronumele personal corect era **El**, și nu **el**. Dar eu nu trăiam ca și cum aș fi crezut acest lucru. Lângă spitalul din orașul învecinat, Mount Kisco, există un semafor. Dacă trebuie să traversez acea stradă și să ajung în grabă la spital, pot să cer imediat schimbarea culorii semaforului prin acționarea unui buton, dar nu pot obține acest lucru într-o secundă. Voi traversa, bineînțeles, dar numai după ce instalația dinăuntru a trecut printr-un ciclu complet de semnalizări. Totuși uneori, un agent de circulație oprește semaforul automat și dirijează el însuși traficul în intersecția aceea. Dacă el ar fi acolo când aș face acel apel urgent, aș vedea fără îndoială cum cursul normal al circulației se întrerupe, cum șablonul face loc excepției. În rugăciunile mele, când numele Duhului Sfânt era invocat, am observat că El juca mai mult rolul semaforului, decât pe cel al agentului de circulație.

Dr.Ervin îmi sugerase să intru pe ușa roșie ca să mă întâlnesc cu Duhul Sfânt. Înainte de a mă gândi să fac aceasta, am dorit să aflu mai multe amănunte despre această Ființă pe care eram invitat s-o cunosc. Așa că din nou, înarmat cu Biblia și Concordanța, m-am pus pe căutat.

Acum câțiva ani i-am luat un interviu lui Robert Frost. În căutarea mea mi-a revenit în minte, cu o vivacitate deosebită, o reflecție a poetului.

"Dacă vrei să afli ce crede un om despre Dumnezeu - a spus el - nu-l întreba care este crezul lui, ci mai degrabă uită-te la viața lui. Ca în cazul

unei monede ascunse sub o coală de hârtie. Nu o poți vedea direct, dar poți afla valoarea ei hașurând hârtia cu creionul. Toate proeminențele și adânciturile vor contura răspunsul căutat."

Speram să folosesc această tehnică în legătură cu Duhul Sfânt. Voiam să aflu cine este El, dar nu citind diferite cazuri, ci urmărindu-L cum acționează în Biblie. Poate că examinând culmile și profunzimile aș putea obține portretul Său.

Credeam că referirile la Duhul Sfânt vor fi numai în Noul Testament, dar spre surprinderea mea am aflat că nu era așa. E adevărat că formularea exactă "Duhul Sfânt" apare doar de trei ori în Vechiul Testament, dar apariția conceptului Duh are loc chiar în Geneza.

Unul din primele lucruri pe care le-am remarcat a fost că dilema referitoare la Duh, dacă este mai mult o forță neînsuflețită sau o persoană, datează chiar de la începutul cugetării biblice asupra acestui subiect. Rădăcina cuvântului *duh* în ebraică este *ruah*, iar acest cuvânt are două înțelesuri deosebite. Unul este "vânt". Iar celălalt este "răsuflare". Unul reprezintă o forță impersonală, celălalt este mult mai intim, presupunând conștiință și conștiență, întrucât nu se poate vorbi de răsuflare fără a exista cineva care să respire.

Totuși, trăsătura caracteristică amândurora este mișcarea. Ruah era mereu în acțiune. Se mișca. Influența orice atingea.

Altă concepție esențială în vechea întrebuintare a cuvântului era creativitatea. Ruah era strâns legat de naștere. Duhul lui Dumnezeu era Acela care se mișca pe deasupra apei la Creație. Suflarea de viață insuflată în nările omului a fost cea care a făcut din el un suflet viu.

În cărțile mai târzii ale Vechiului Testament Duhul este descris ca jucând un rol deosebit în viața anumitor oameni. Coborârea Duhului peste o ființă omenească este însoțită de obicei de o schimbare bruscă a personalității. Samuel i-a spus lui Saul că Duhul lui Jehovah va veni cu putere peste el și că după aceea va fi atât de schimbat de parcă ar fi un alt om. Și într-adevăr, tânărul Saul din "*cea mai umilă dintre familiile celei din urmă seminții a lui Israel*" a fost transformat într-unul din cei mai mari conducători ai Vechiului Testament.

Duhul face în mod obișnuit eroi din oamenii de rând. Duhul lui Jehovah a fost Cel ce i-a dat lui Samson puterea sa. Duhul lui Dumnezeu a venit peste Ioshua înainte ca el să sune din trâmbița care dădea semnalul căderii Ierihonului. David socotea că Duhul lui Dumnezeu era Cel ce vorbea prin el. Lista bărbaților care au fost atinși de Duhul este lista uriașilor Vechiului Testament:

Iosif	Osea
Moise	Amos
Ioshua	Obadia
lefta	Iona
Natan	Mica
Gad	Naum
Ezechiel	Habacuc
Daniel	Hagai
Ioel	Maleahi

Dar mai există încă un aspect legat de venirea Duhului lui Dumnezeu peste om. În psalmii 51 și 139, Duhul vine la psalmist nu ca o sursă de putere pentru fapte mărețe, ci ca o prezență intimă și subtilă, nu ca un conducător al unei oști, ci al unui suflet de om.

"Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic.

Nu mă lepăda de la Fața Ta, și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt".

(Ps.51:10 , 11)

"Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști,...

...Tu mă înconjuri pe dinapoi și pe dinainte, și-Ți pui mâna peste mine...

...Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi de Fața Ta?"

(Ps.139:1, 5, 7)

Din aceste rânduri rezultă un caracter nemijlocit al prezenței lui Dumnezeu, cu totul diferit de închinarea plină de teamă înaintea unui Jehovah distant și inabordabil.

Asemănarea cu modul creștin de a gândi este ușor de observat, și de fapt aceasta este următoarea observație pe care am făcut-o. În acele pagini ale Vechiului Testament în care creștinii văd o prefigurare a lui Hristos, Duhul Sfânt apare în mod pregnant. Cea mai izbitoare dintre aceste profeții se găsește în Isaia:

"Apoi o Odraslă va ieși din tulpina lui Isai, și un Vlăstar va da din rădăcinile lui. Duhul Domnului se va odihni peste El..." (Isaia 11:1, 2)

"Iată Robul Meu, pe care-L sprijinesc, Alesul Meu, în care Își găsește plăcerea sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata." (Isaia 42:1)

Dacă acest lucru era adevărat, ar fi trebuit să găsim o abundență de referiri la Duhul Sfânt în vremea nașterii lui Isus. Și am găsit. Isus Însuși

a fost conceput de Duhul Sfânt. Lui Simeon îi fusese promis prin Duhul că Îl va vedea pe Mesia înainte de a muri. Ioan Botezătorul, personajul principal în dramaticul eveniment al recunoașterii care a urmat apariției lui Hristos, era părtaș Duhului Sfânt de la început. Mama lui Ioan a fost umplută cu Duhul din clipa când a fost salutată de Maria. Tatăl său a primit Duhul în ziua când s-a dat numele copilului. Ioan însuși a fost umplut cu Sfântul Duh din momentul nașterii sale. Mai mult, a existat un semn distinctiv prin care Ioan avea să-L recunoască pe Hristos atunci când i se va arăta: Cel peste care va vedea Duhul coborându-se, Acela era Fiul lui Dumnezeu.

Lucrarea lui Hristos pe acest pământ nu avea să înceapă decât după ce l-a fost dat Duhul, atunci când a fost botezat în apă. Prin puterea Duhului a făcut Isus minunile Sale, și tot prin această putere le va fi dat oamenilor să intre în Împărăția pe care El a vestit-o. *"Dacă nu se naște cineva din apă și din Duh - a spus Isus - nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu."* (Ioan 3:5)

Cum moartea Sa se apropia, Isus a început să-și pregătească ucenicii pentru venirea acestei puteri, spunându-le că era în folosul lor ca El să se ducă, pentru că altfel Duhul n-ar veni. Dar când El, adică Duhul, va fi venit, va rămâne cu ei pentru totdeauna. El îi va călăuzi, îi va învăța și îi va întări, și sub puterea Lui vor face lucrări mai mari chiar decât cele pe care le-a făcut Hristos.

După moartea Sa, Isus reamintește ucenicilor această promisiune și le poruncește să rămână în Ierusalim până când Duhul se va coborî peste ei.

În acest punct al cercetării mele m-am oprit și am încercat să rezum ceea ce descoperisem despre acest Duh care avea să vină.

- În Vechiul cât și în Noul Testament, Duhul este prezentat în termeni care exprimă acțiunea. Când se referă la El, sunt folosite cuvinte care sugerează mișcarea (foc, vânt, suflare - în sens de respirație, ploaie, porumbel). Duhul este dinamic: El este Dumnezeu în acțiune.
- În Vechiul Testament se poate trage concluzia că Duhul este Cineva în persoană; în Noul, această trăsătură este accentuată. Isus dă în mod frecvent Duhului Sfânt nume care descriu natura Sa de păstor care hrănește și poartă de grijă. El numește Duhul: călăuză, sfetnic, mângâietor, apărător.
- Atât în Vechiul cât și în Noul Testament conceptul de putere și Duh sunt strâns legate. În Vechiul Testament puterea acționează în special prin marii regi și profeți care conduc poporul. În Noul

Testament puterea este acum pe punctul de a fi atribuită oamenilor obișnuiți care-L urmează pe Hristos.

- În ambele Testamente, atunci când Duhul se atinge de viața unui om, are loc o transformare a personalității.

Acesta era, deci, portretul ce se contura când urmăreai înălțimile și profunzimile activității Duhului Sfânt. Ucenicii au așteptat în Ierusalim venirea acestui Duh. Și când a venit, de Rusalii, a transformat ceata de ucenici aleși (literal "învățăcei") în apostoli ("unii care au fost trimiși"). Bărbații și femeile care așteptaseră în camera de sus s-au avântat imediat într-o serie fantastică de fapte pline de putere. Chiar în aceeași zi, Petru (același Petru care căutase să-și scape viața cu câteva săptămâni mai înainte, în noaptea arestării lui Isus, s-a ridicat cu îndrăzneală și în auzul tuturor autorităților a ținut o predică atât de elocventă și de convingătoare, încât 3000 de oameni au fost convertiți pe loc. De către un pescar, și încă unul dintr-o provincie atât de puțin luată în seamă în acea vreme: Galileea! Nu ne mai surprinde că după aceasta apostolii au insistat ca noii convertiți să primească și ei această putere. Era instrumentul necesar, fără de care ei nu puteau face față însărcinării enorme pe care Hristos le-o dăduse.

Cam ce simți când primești Duhul Sfânt? În Biblie nu sunt descrieri detaliate, dar din ce este scris putem desprinde o imagine.

În primul rând, dacă Duhul Sfânt este Dumnezeu în ipostaza Sa dinamică, cunoașterea Lui ar trebui neapărat să fie o experiență. Mai mult, ar fi experiența întâlnirii cu o Personalitate și încă una profund iubitoare. Ar fi experiența unei prietenii. O prietenie creatoare, transformatoare, uneori gingașă ca un porumbel, alteori usturătoare ca focul, întocmai ca toate prietenii bune: discretă și misterioasă.

"Botezul" este doar unul din cuvintele folosite în Biblie pentru a descrie momentul când un om intră într-o legătură deplină cu această prietenie. Ceilalți termeni, la fel, sprijină ideea că Duhul Sfânt este Dumnezeu în acțiune. Am citit că uneori Duhul "a coborât" peste oameni. Uneori au fost "umpluți" cu Duhul. Alții "au primit" Duhul, acel Duh despre care s-a spus că "purcede de la Dumnezeu".

A existat o diferențiere calitativă a experienței care a produs două reacții. În primul caz au fost limbile. Și atunci, de Rusalii cel puțin, ucenicii au devenit puțin cam gălăgioși, destul însă ca lumea care-i privea să se întrebe dacă nu cumva sunt beți. Într-un ciudat contrast cu predicatorii sobri de azi, m-a izbit faptul că prima predică creștină a trebuit să înceapă cu o negare vehementă că Petru și prietenii săi ar fi beți. Cum, a spus el, este doar ora nouă dimineața, cum ar putea cineva să fie beat?

În timpul Nou Testamental, cum intră oamenii în contact cu această experiență?

Se pare că sunt mai multe moduri. La rusalii ucenicii s-au adunat pur și simplu laolaltă și au stat în așteptare. Corneliu însă, împreună cu prietenii și rudele sale, ascultându-l pe Petru care le vorbea despre Hristos, nu așteptau nimic atunci când Duhul s-a coborât peste ei. În alte cazuri, un creștin plin de Duhul le dădea altora Duhul Sfânt punându-și mâinile peste ei.

Am închis Biblia cu sentimentul că ceea ce citisem avea o trăsătură deosebit de actuală. Știam de unde vine acest sentiment. Scrisorile din dosarul meu, interviurile cu oamenii "plini de Duhul", toate indicau faptul că puține lucruri se schimbaseră în această latură a Duhului Sfânt de când fusese scris Noul Testament. Chiar și felul în care El a coborât peste creștinii din primul secol are și azi corespondențe.

Mi-am reamintit de un caz recent, când un grup de oameni care ascultau Cuvântul lui Dumnezeu întocmai ca și casa lui Corneliu, și fără să mai aștepte Duhul Sfânt, căci Îl aveau, au fost copleșiți dintr-o dată și în același fel, de prezența Lui. În 1954 un predicator menonit, Gerald Derstine, conducea în nordul statului Minnesota un curs de studiu biblic de o săptămână. Într-o zi, fără nici un semn prevestitor, un tânăr din clasă a îngenunchiat deodată și a început să plângă.

"Acest fel de emoție era cu totul neobișnuită în biserica menonită - spune Derstine - și la început am încercat să-l oprim. Dar înainte de a fi putut face aceasta, alt elev a început să plângă. Apoi altul. Am încercat să-i scoatem din clasă, dar îndată ce scoteam un elev, alți doi sau trei începeau să plângă.

După aceasta am observat un lucru nemaipomenit: sunete ciudate veneau de pe buzele unora din acești tineri. Să fi fost aceasta "buzele bâlbâitoare" despre care citisem în Biblie?

După câte aveam eu cunoștință, niciodată până atunci nu se mai întâmplase așa ceva în biserica noastră. Menoniții nu învață că aceste manifestări sunt pentru zilele noastre: în măsura în care ne privește pe noi, ele au aparținut perioadei de acum nouăsprezece secole. Și cu toate acestea, acolo, sub ochii noștri, cei ce audiau cursul au vorbit spontan în limbi, întocmai ca la Cincizecime."

O prietenă a noastră, Lila Ginter, a fost umplută cu Duhul pe când era copil, fără să fi știut că există o asemenea experiență religioasă. Lila stătea într-o zi în livada de meri a tatălui său, în Ohio și privea printre norii de flori albe la cerul albastru ce se întindea deasupra capului ei, când deodată a fost copleșită de sentimentul prezenței lui Dumnezeu. A deschis

gura pentru a vorbi cu El în acel fel degajat cum numai un copil o poate face, dar sunetele care ieșeau din gura ei nu erau în engleză și deși a sporovăit copilărește un timp destul de îndelungat, buzele nu rosteau deloc cuvinte inteligibile.

"N-am povestit nimănui, niciodată această experiență - mi-a dezvăluit Lila - am crezut că eram singura ființă umană căreia i se întâmplase vreodată așa ceva. Era cu patruzeci de ani mai înainte de a descoperi că au existat grupuri întregi de oameni cărora acest fenomen le era ceva obișnuit."

Mai mult, astăzi această experiență este ceva de așteptat atunci când cineva o caută în mod conștient și activ. Dar există tot atât de multe căi de a o căuta, pe câte sunt în Biblie. Unii se orientează după porunca lui Hristos adresată discipolilor: *"Și iată că voi trimete peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetatea Ierusalimului până veți fi îmbrăcați cu putere de sus."* (Luca 24:49). Ei pun accentul pe cuvântul "rămâneți" și cred că trebuie să aștepte uneori zile întregi, rugându-se și slăvind-L pe Dumnezeu până când are loc Botezul. Alții au înțeles că nu este nevoie să aștepte. Ei dau ca exemplu alte ocazii menționate în Noul Testament când Duhul a fost dat îndată ce credinciosul L-a cerut.

Unii sunt de părere că un candidat trebuie să fie într-o profundă stare de rugăciune înainte de a putea primi acest Botez. Pe când alții, au un punct de vedere diametral opus: ei socotesc că Botezul nu reprezintă o situație creștină spectaculoasă, ci un pas normal, aproape de rutină, în viața unui credincios.

Ce se poate spune despre simțământul care îl însoțește? Unii spun că împreună cu limbile ar trebui să vină o "mărturie interioară": un "simț" care indică faptul că propriul duh și Duhul Sfânt sunt în comuniune. Alții cred că Botezul are loc la un nivel cu totul străin de cel emoțional și că este mult mai sigur atunci când nu este însoțit de nici cea mai mică urmă de emoție.

Criteriul absolut pare să fie în legătură doar cu lucrurile care lipsesc din experiența Botezului cu Duhul Sfânt. *"M-ar îngrijora dacă ar fi altfel"* - spunea Tib într-o seară când discutăm împreună despre aceasta. *"Dacă Duhul este ca vântul care suflă încotro vrea, regulile fixe ar fi de natură să trezească semne de întrebare. Ar fi tot atât de nepotrivit ca și când, după ce ai scăpat dintr-un uragan ai da drumul la ventilator ca să-ți faci vânt."*

Dar deși acest vânt al Duhului *"suflă încotro vrea"* (Ioan 3:8), nu poate fi negat faptul că anumiți oameni au astăzi, ca și în vremurile apostolice, o lucrare deosebită de îndeplinit. În primele zile ale trezirii

pentecostale, cel care a fost J.E.Stiles, obișnuia să călătorească în toată lumea întâlnindu-se cu grupuri mici de creștini și rugându-se pentru ca ei să primească Duhul. Fără exagerare, mii de oameni au ajuns la această experiență. David du Plessis a avut și el această misiune specială. La fel a fost cu reverendul Richard Winkler, parohul Bisericii Episcopale "**Trinity**" din Weaton, Illinois.

Unul dintre cei mai activi oameni în acest domeniu și pe care îl cunoaștem este o femeie. Jean Stone este casnică și mamă și locuiește la periferia Van Nuys-ului, California. În timpul vârfei pe care o făcuse predica lui Dennis Bennett era membră a Bisericii Episcopale Sf.Marcu din Van Nuys. Jean a avut încredințarea că neînțelegerea nu ar fi avut loc niciodată dacă oamenii ar fi fost mai bine informați despre felul în care lucrează Duhul în zilele noastre. Într-o seară ea și-a înștiințat soțul că s-a hotărât să scoată o revistă care să îndeplinească acest rol.

- Am zâmbit cu subînțeles - spunea Donald, soțul ei. Jean n-avea nici măcar preocuparea de a se abona la o revistă, darămite să publice una. Donald Stone era partenerul meu de discuție în camera unui hotel din New York unde venise într-o călătorie de afaceri.

- Era cu totul de neclintit în hotărârea ei - continuă el. Se gândise să scoată o publicație trimestrială, de largă circulație, foarte minuțios pusă la punct și cu țeluri foarte înalte. Avea să o intituleze *Trinity*.

Donald râse cu un pic de amărăciune, în timp ce scotea din servietă o revistă trimestrială de largă circulație, foarte minuțios pusă la punct și cu țeluri foarte înalte, intitulată *Trinity*.

În afară de publicarea revistei, Jean călătorea în lungul și-n latul țării, ținând prelegeri asupra Botezului cu Duhul Sfânt și, când i se cerea, se ruga cu aceia care doreau să-L primească. În privința celor cărora le era adresată această revistă (oamenii zonelor rezidențiale suburbane, cu convingeri conservatoare, bine educați și membri în bisericile mai multor denominațiuni), ea avea un mod deosebit de a aborda problema.

"Acești oameni nu obișnuiesc să își îndrepte atenția spre problemele din viața lor într-un mod incitant și ostentativ - a spus ea - și nu înțeleg de ce ar trebui ca Duhul Sfânt să le fie prezentat într-o asemenea manieră."

Noi am auzit-o adresându-se unor grupuri și expunerea sa era simplă și foarte rezonabilă. *"Apostolii au declarat că creștinii vor primi Botezul"* - spunea ea ascultătorilor. *"Ați primit voi Duhul Sfânt de când ați devenit credincioși?"* Și pentru că răspunsul noilor convertiți a fost negativ, s-au rugat fierbinte lui Dumnezeu să le dea și lor Duhul Sfânt chiar atunci, încrezători că Dumnezeu nu va păgubi pe nici un credincios de această putere folositoare.

"Îmi place să mă implic în această lucrare deosebită" - spune ea de multe ori. "Este singura de la care te poți aștepta la un succes de 100%. Botezul este pentru toată Biserica. Pentru fiecare creștin."

Ea nici măcar nu se așteaptă la apariția vreunui sentiment sau emoții copleșitoare în clipa Botezului. "De obicei, limba cea nouă este domoală și frumoasă - spune ea - reflectând bucurie, dar nu delirantă."

Pentru Jane Stone primirea Botezului seamănă mai degrabă cu obținerea unei truse de scule cu care trebuie să lucrezi, decât cu o experiență emoțională. "Este o tranzacție între Arhitect și lucrătorii săi. '- Vrei să lucrezi la această construcție a Mea? Uite aici echipamentul de care ai nevoie.' Și El ne înzestrează cu putere de vindecare, proorocie, înțelepciune, limbi și orice altceva am putea întrebuința în partea noastră de construcție."

Dar Botezul nu este întotdeauna atât de liniștit. Dr. John F. Barton, un stomatolog din West Hartford, Connecticut, mi-a povestit că Botezul său a fost de parcă ar fi primit un puternic șoc electric, nedureros, ci cu acțiune stimulatorie. Uneori aceste revărsări de putere produc manifestări fizice. Mușchii unui om pot să reacționeze contractându-se și relaxându-se până când începe să tremure din tot corpul. Sau începe să plângă ori să cânte. Sau pur și simplu cade la pământ. "Sfinții rostogolitori", care sunt în cea mai mare parte penticostali negri, și-au primit numele de la această manifestare neobișnuită.

Reacțiile fizice au apărători în cele mai neașteptate cercuri. Am fost surprins când am citit în "**Însemnările zilnice**" ale lui John Wesley următoarele:

"Pericolul - scria Wesley referindu-se la strigăte, convulsii, dansuri, vedenii, răpiri și altele de acest fel - constă în aceea că li se acorda prea puțină atenție, că erau condamnate în totalitate, că exista părerea că nu au în ele nimic din Dumnezeu și că au constituit un obstacol în calea lucrării Lui. Când de fapt, adevărul este acesta:

1. *Dumnezeu a convins imediat și cu tărie pe mulți oameni că sunt niște păcătoși pierduți și de aceea, consecințele normale au fost de multe ori țipetele sau zgâlțâiturile intense ale corpului;*
2. *Pentru a întări și a încuraja pe cei credincioși și pentru a face ca lucrarea Sa să devină și mai evidentă, El își arată bunăvoința dăruind unora vise cerești, alora răpiri și vedenii;*
3. *În unele din aceste cazuri, la un moment dat, firea se amestecă cu divinul;*

4. *Tot astfel, Satana imită această lucrare a lui Dumnezeu pentru a discredita de fapt, întreaga Sa lucrare; și de fapt este tot atât de neînțelept să ne lepădăm de aceste aspecte, ca și în cazul în care ne-am lepăda de tot. Bineînțeles că la început lucrurile erau cu totul de la Dumnezeu. Astăzi situația este la fel numai în parte; dar El ne va face capabili să discernem în fiecare caz, în ce măsură lucrarea este curată și unde se amestecă sau de-generează. Umbra nu reprezintă alterarea realității și nici falsificarea ei."*

Manifestările fizice nu sunt singurele reacții posibile ale Botezului. Există de asemenea și reacții emoționale puternice. În corespondența mea se găsesc numeroase referiri la un sentiment de satisfacție. Iată câteva exemple:

- *"Mă simțeam inundat de bucurie."*
- *"Am început să-L laud pe Dumnezeu în limba cea nouă ce îmi fusese dată. În același timp, aveam impresia că duhul meu prinsese aripi; mă înălțam spre cer zburând pe cuvintele unui poem."*
- *"Am început să râd. Era ciudat ce făceam eu, dar doream să râd, să râd ca atunci când te simți atât de bine, încât nici nu poți să exprimi acest lucru. Mă țineam cu mâinile de burtă și râdeam. Apoi m-am oprit un pic și iarăși m-am pornit pe râs."*
- *"Am înțeles pentru prima oară de ce fuseseră ucenicii învinuiți că ar fi fost beți în ziua Cincizecimii. Astfel m-am simțit și eu în ziua Cincizecimii mele: într-o foarte bună dispoziție. De-a dreptul beat de fericire."*
- *"Pacea era cu mine. O pace adâncă, cu totul minunată, imperturbabilă."*

Destul de des, împreună cu acest sentiment de fericire apar și unele forme de vindecare. Una din persoanele cu care ne întâlneam în "Grupul de sâmbătă" la hotelul Benjamin Franklin din Philadelphia era soția unui pastor baptist a cărei poveste este foarte interesantă.

Această femeie se născuse cu un picior mai scurt cu circa 5 cm față de celălalt și toată viața purtase o gheată specială cu talpă foarte groasă. În seara când ea a primit botezul, a avut o senzație de arsură în acel picior, dar în bucuria intensă a acelui moment nu i-a dat atenție. Bucuria a fost reacția predominantă la Botezul ei; a stat câteva ore pe o canapea, cu lacrimi de fericire curgându-i pe obraji. Dar când, în sfârșit, s-a ridicat să

plece acasă, s-a împiedicat. La următorul pas s-a întâmpnat la fel. După ce a străbătut șchiopătând întreaga încăpere, abia atunci a realizat ce se petrecuse. Piciorul cel scurt îi crescuse cu 5 cm, astfel că gheata cea înaltă o împiedica la mers.

- Vindecarea a fost definitivă - a adăugat ea uitându-se la pantofii frumos fasonați pe care îi purta.

Reverendul David C. Wilcox din Milwaukee, Wisconsin fusese sfătuit de doctorul său să ia de trei ori pe zi câte treizeci de grame de coniac diluat cu apă caldă pentru a-i diminua tensiunea nervoasă. După șase ani d-l. Wilcox ajunsese să bea zilnic câte un sfert de litru de vodcă, înghițind totodată cutii de tablete una după alta într-un efort de a-și ascunde alcoolismul. A încercat cu rugăciuni, psihiatrie, hipnoză, a apelat la asociația "*Alcoolicii Anonimi*" - nimic nu i-a ajutat. Apoi, într-o seară, după o rugăciune lungă și înflăcărată, a adormit pe genunchi. Când s-a trezit și-a dat seama că se petrece ceva extrem de important. A simțit că Duhul Sfânt îl umple cu putere. Și a înțeles clar că din acea clipă a biruit complet problema alcoolului.

"Dumnezeu m-a eliberat într-un mod minunat și miraculos de demonul alcoolismului." - spune astăzi Wilcox, după cinci ani de la Botezul său. *"Această eliberare a venit tainic precum roua dimineții și totuși cu o înrâurire atât de covârșitoare, încât a schimbat cu totul viața mea."*

Un alt fel de vindecare frecvent relatat este vindecarea psihică. Marianne Brown din Parkesburg, Pennsylvania este astăzi o persoană realmente plină de veselie. Ea are un surâs frumos și molipsitor; dar liniile din jurul ochilor nu sunt provocate de zâmbete: ele sunt mai demult, din anii când Marianne a trecut printr-o stare depresivă cronică.

Locuia într-o casă parohială cu unsprezece camere, construită pe vremea când ajutoarele pentru construcții erau ieftine și accesibile. Atunci când familia Brown s-a mutat în casa de lângă vechea biserică presbiteriană, timpurile se schimbaseră. Marianne era întotdeauna în urmă cu treburile pe care și le planificase: când avea grijă de casă, de cei cinci copii pe care îi avea și de soțul ei care era pastor, atunci neglija nevoile care erau în biserică, iar când lua parte la activitățile bisericii, căminul suferea. Întotdeauna în întârziere, întotdeauna pe fugă, mereu sub tensiune, Marianne devenea din ce în ce mai deznădăjduită. Rezultatul era simplu: când treburile mergeau foarte prost, ea ajungea la pat.

- Acele îmbolnăviri - îmi spunea Marianne într-o zi când eu și Tib o vizitam în Parkesburg - îmi aduceau o răsplătă dublă: căpătam compasiune din belșug și eram eliberată de orice grijă. Totuși, îmi dădeam seama că nu puteam trăi astfel. Știam că Dumnezeu nu intenționează să

mă lase să ajung un semi-invalid, dar eram lipsită cu totul de puterea de a face ceva în această privință.

Apoi Marianne a primit Botezul cu Duhul Sfânt.

- Noua limbă ce îmi fusese dată era străbătută de valuri de bucurie în care orice teamă părea că se topește. Era o limbă a buneii dispoziții. Iar când am încetat să râd, am simțit că niciodată nu voi mai petrece vreo zi în pat din cauza îngrijorărilor.

Timp de opt ani^{*)} această prezicere s-a dovedit a fi adevărată.

- El mi-a dat putere și bucurie din belșug, așa încât eram capabilă să fac în câteva ore ceea ce mai înainte făceam în câteva zile.

În toată diversitatea experiențelor cu Duhul Sfânt, în orice caz un lucru este sigur: indiferent dacă Botezul are loc în liniște sau cu mult zgomot, pe neașteptate sau după o lungă stăruință, consecința finală era o apropiere de Hristos a acelei persoane. Isus nu mai era un personaj din paginile unei cărți istorice. Nici măcar amintirea unei experiențe personale extraordinare. Duhul Său era cu credinciosul Botezat acum, minut cu minut, arătându-i cu fiecare ocazie posibilă natura și personalitatea lui Hristos.

Și dintr-o dată am realizat că cercul se închide.

Toată această căutare a început în vidul care a urmat experienței extraordinare pe care o avusesem în spital. Mersesem pe calea (pe care probabil că toți creștinii merg) - pe calea pe care au urmat-o ucenicii: mai întâi o întâlnire personală, directă, cu Isus. Apoi, ai impresia că El pleacă. Există atunci un dor după revenirea Lui, și o neputință, pentru că nimic din ceea ce facem nu pare să determine această revenire.

Nu era aceasta lecția pe care o învățasem eu din Biblie și de la oamenii care avuseseră în timpurile noastre această experiență, că de fapt, pentru a-L revedea pe Isus avem nevoie de mijlocirea Duhului Sfânt? *"Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care porcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine."* (Ioan 15:26)

^{*)} Probabil până la data redactării ediției în limba engleză acestei cărți. - **n.t.**

CAMERA 405

S-ar părea că există o legătură ascunsă între a face un pas aparent nebunesc, dar după voia lui Dumnezeu, și primirea puterii spirituale. Moise și-a întins toiagul deasupra apei așa cum îi poruncise Jehovah și Marea Roșie s-a despicat. Văduva cea săracă a fost înștiințată prin Elisei să strângă multe vase și să toarne în ele uleiul din ulcica pe care o avea și când ea a împlinit actul ei de ascultare, strânsese suficient ulei pentru a putea să-și plătească datoriile. Ilie a trebuit să lovească apa cu mantia pentru ca ea să se despartă.

Am avut odată ocazia să discut despre acest fenomen cu Billy Graham. El îl observase de mai mulți ani și a fost de părere că secretul constă în a-ți birui sfiata și îndărătnicia într-o asemenea măsură, încât să poți îndeplini lucrarea care ți se cere. El găsea că pentru cei mai mulți oameni este extrem de dificil să se ridice de pe scaune și să vină în fața amvonului, la chemările de întoarcere la Dumnezeu de la predicile pe care le ținea. Însă pe de altă parte, a remarcat faptul că un gest aparent stupid aduce cu sine putere.

Pentru mulți, vorbirea în limbi intră în aceeași categorie. Li se pare penibilă și lipsită de sens. La acești oameni, supunerea finală (când limba devine docilă) produce neîndoielnic o experiență spirituală profundă. Dar împotrivirea mea nu a apărut în acest punct. Puteam de acum să văd o logică în spatele vorbirii în limbi: puteam să-mi imaginez că L-aș lăuda astfel pe Dumnezeu într-o limbă neînțeleasă de mine, sau că m-aș ruga în limbi pentru cineva în situația în care nu știam cum să mă rog pentru el în limba mea. De fapt devenisem de-acum din ce în ce mai doritor ca să primesc Botezul cu Duhul Sfânt și mi se părea foarte probabil ca vorbirea în limbi să fie inclusă în el.

Nu, punctul meu de poticnire era în altă parte. Era un gest, pe care mulți penticostali îl făceau și pe care eu nu aveam de gând să-l fac. Ei se ridicau, înălțau mâinile spre cer strigând "*Slăvit să fie Domnul!*"

Știam că aceasta era una din practicile străvechi ale tradiției iudeo-creștine:

*"Fiindcă bunătatea Ta prețuiește mai mult decât viața,
De aceea buzele mele cântă laudele Tale.
Te voi binecuvânta, dar, toată viața mea,
Și în Numele Tău îmi voi ridica mâinile.
Mi se satură sufletul ca de niște bucate grase și miezoase,
Și gura mea Te laudă cu strigăte de bucurie pe buze."*

(Psalmul 65:3-5)

Știam că *Slăvit să fie Domnul!*" era motivul preferat al psalmiștilor și făcea parte chiar din liturghia distinsei biserici episcopale din care făceam parte și eu.

Totuși, modul în care o făceau penticostalii era pentru mine insuportabil. Toate lucrurile au o măsură, nu-i așa?

2 decembrie 1960. Era data deschiderii Congresului Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Totale, în Atlantic City și la care, încă din primăvara acelui an eu și soția ne afirmasem dorința de a participa. Adunările s-au ținut la hotelul *The President*, unul dintre cele mai mari hoteluri construite deasupra apei. Vineri seara ne-am prezentat la recepție, am ieșit apoi să ne plimbăm pe plaja rece sub lumina lunii și ne-am reîntors spre dimineață.

Nu-mi explic de ce am fost atât de nepregătit sufletește la adunarea de la micul dejun, în acea dimineață. Fusesem deja la multe întruniri penticostale, dar niciodată la una așa de mare: dis-de-dimineață câteva sute de bărbați și femei se îndreptau spre marea sală de festivități a hotelului *The President*. Au mâncat într-o clipă, apoi și-au împins scaunele înapoi, anticipând ceea ce urma să aibă loc.

Pe platforma din capătul sălii stăteau două duzini de oameni de afaceri și diverși specialiști. Mi se spusese că unii veniseră cu avionul tocmai din celălalt capăt al țării ca să fie de față la întruniri; unul venise cu avionul propriu.

Chiar când terminam de băut cafeaua, unul din ei s-a ridicat și a rostit numele unei cântări. Toți s-au alăturat cântând tare, din toată inima și atât de frumos cum nu mai văzusem la penticostali. Pe la mijlocul celui de al doilea cântec, o femeie de la masa alăturată plângea. Nu era nimic deosebit de mișcător în acel cântec; era de fapt unul dintre imnurile vechi, consacrate, ale Evangheliei: "*Pe un deal, departe, sta o cruce veche.*" Dar se părea că plânsul este la fel de molipsitor ca și râsul. Curând, unii din cei de pe platformă și-au scos fără sfială batistele. Ce anume a putut antrena în acest fel audiența? Și eu am fost mișcat; la fel și Tib care stătea lângă mine. Amândoi evitam cu multă băgare de seamă să ne uităm în ochii celuilalt.

Și cum cântecul mergea înainte, unii dintre cei așezați la mese au început să cânte "în Duhul". Curând, întreaga sală cânta într-o armonie complicată, creată spontan, fără partitură. Era straniu și în același timp extraordinar de frumos. Cel care conducea cântarea nu mai încerca să dirijeze, ci lăsa melodiile să se formeze singure, așa încât, ne mai existând o coordonare, unul din colțurile sălii începea să cânte deodată foarte

puternic, în timp ce ceilalți de abia se mai auzeau. Armonii și contra-armonii se împlăteau separându-se și suprapunându-se din ambele părți.

De-acum pretutindeni lacrimile curgeau fără reținere. Un bărbat palid și îmbătrânit de lângă noi și-a înălțat mâinile pline de bătători cântând tare "*Slăvit să fie Domnul!*" O femeie mai în vârstă, la două mese mai încolo, se ridicase și a început să danseze o mică gigă. Așa cum era, îmbrăcată în negru și cu părul alb strâns într-un coc arăta ca o străbunică. Nimeni nu-i dădea nici cea mai mică atenție. În afară de mine, bineînțeles. Eu nu-mi puteam lua ochii de la ea. Și pe când o urmăream cu privirea, s-a petrecut un fenomen pe care nici acum nu sunt în stare să-l explic. În sală era foarte cald, cam 30°C. Chiar în timp ce bunicu ța dansa, am văzut clar pe fondul draperiilor de catifea închisă ale sălii, valuri ușoare de respirație ("suflare") ieșindu-i din gură, ca și când ar fi stat undeva afară, în frig.

Efectul pe care l-au avut asupra mea aceste manifestări este greu de descris. În loc să mă simt stingherit sau cu simțământul că privesc ceva nepotrivit, aveam convingerea interioară că era ceva bun și sănătos, și mi-am reamintit remarca Dr. Van Dusen că exuberanța penticostală este "*fundamental sănătoasă pentru organism*".

Și apoi totul a încetat brusc. Cântecele s-a oprit; atmosfera generală s-a schimbat. Oamenii își scoteau batistele și-și ștergeau lacrimile. Un producător de lapte din California, pe nume Demos Shakarian care este președintele asociației, păși în mijlocul platformei și încheie serviciul. În cinci minute a fost gata, iar eu eram plin de mulțumire.

A urmat o rugăciune. Întrunirea "micului dejun" ținuse patru ore. Se predicase, dar și mai mult se cântase. A fost un timp în care cei din sală puteau mărturisi că avuseseră o experiență cu Duhul Sfânt. Am remarcat că unii din audiență, atunci când se prezentau, au confirmat ce ne spusese Charles Maurice: și anume, că acolo în sală, oameni care nu aparțineau de grupările penticostale ci erau episcopali, metodiști, bapțiști, presbiterieni, luterani se adunaseră laolaltă.

Când în cele din urmă adunarea a fost suspendată pentru a putea lua prânzul, Dr. William Reed, chirurg și redactor la revista bisericii episcopale, pe care-l cunoșteam de câțiva ani, a venit spre noi propunându-ne să ne alăturăm grupului lor care urma să servească niște sandvișuri într-una din camerele de la etaj. Camera pe care o aleseseră urma să devină deosebit de importantă pentru mine: Camera 405.

Cincisprezece minute mai târziu, când am ajuns, ușa camerei 405 era ușor întredeschisă, așa că am ciocănit și am intrat gândindu-mă pe cine voi găsi acolo. Stând cu spatele spre fereastra ce încadra fremătătorul Ocean Atlantic era Jim Brown, pastor presbiterian din Pennsylvania. Bill Reed așezat pe o canapea discuta cu Olivia Henry, pastor metodist în

Philadelphia. Iar dincolo, în bucătărie, pregăteau cafeaua Dorothy Randall care lucra în domeniul social și aparținea de biserica episcopală și Marianne, soția lui Jim. Am remarcat că nu era nici un penticostal printre noi.

Tib s-a așezat lângă Jim, cu spatele spre Atlantic. Conversația avea ca subiect întrunirea din acea dimineață, oamenii care vorbiseră, punctele de vedere exprimate. După câteva minute am observat că Tib nu se alătura discuției.

Sosiră sandvișurile de la cafeneaua de jos, iar discuțiile se îndreptară către subiecte mai personale: dorințele și speranțele cu care fiecare din cei de față veniseră la congres. Din când în când mă uitam la Tib. Stătea retrasă și tăcută, cu sandvișul neatins în farfurie. În dimineața aceea nu mi-a spus că s-ar fi simțit rău, dar în atitudinea ei de acum exista parcă o suferință, ca și cum ar fi purtat pe umeri o teribilă greutate. Deodată se ridică. Îngăimă ceva cum că ar fi avut de dat un telefon și mai înainte ca să o pot opri, plecase.

Se petrecea acum ceva foarte ciudat. Tib și cu mine, asemănători în atâtea privințe, aveam în comun în special un anumit lucru: eram mândri de obiectivitatea noastră. Amândoi eram de părere (și mai suntem și acum) că obiectivitatea și cinstea sunt strâns legate între ele. Dacă privești o scenă cu mai mulți ochi, ai mai multe șanse să vezi întregul, credeam noi.

Dar obiectivitatea avea pentru noi și o altă funcție: juca rolul unui scut. Din fire nu eram oameni sociabili și nici creduli. Nu ne plăcea să fim identificați cu un grup sau altul. Și în același timp, datorită profesiei și a instinctului, ne interesa în mod real entuziasmul altor oameni. Păstrându-ne spiritul de obiectivitate, rămânând permanent niște observatori curioși, dar niciodată implicându-ne ca participanți, eram feriți de presiunile de a ne alătura grupurilor despre care scriam.

O excepție majoră de la această regulă am făcut-o când am devenit creștin. Și cu această experiență am descoperit o fisură în principiul obiectivității. Înainte de a proceda la propria mea implicare, m-am gândit că cercetând creștinismul din cât mai multe unghiuri posibile, voi putea ajunge la o imagine clară a lui. Ceea ce nu am realizat a fost că însăși obiectivitatea aceasta era de fapt un obstacol care mă împiedica să văd întreaga imagine. Deoarece ea elimina efectiv un punct de vedere esențial: vederea din interior.

Timp de mai multe luni am cercetat Botezul cu Duhul Sfânt din cât mai multe unghiuri posibile: toate din afară. Cu mintea mea am tras concluzia că aceasta este o experiență creștină serioasă. Acum doream s-o explorez dinăuntru. Tib urmărise cele mai multe cercetări și interviuri. Și ea era interesată, dar numai ca observator. Acum cred că atunci când ea a

părăsit camera 405 știa ce face. Lua cu ea în mod deliberat povara obiectivității noastre. Ea a făcut posibil ca eu să pot păși în miezul experienței, scoțând pe ușă împreună cu ea și spiritul defensiv.

Bineînțeles că în momentul acela am înțeles toate acestea doar la cele mai scăzute trepte ale subconștientului. Mă îndoiam că ea ar fi avut de dat vreun telefon; știam că era ceva care o apăsa; am simțit că nu dorește ca eu să o urmez. Într-un mod subtil ea a jucat un rol imens în cele ce au urmat pentru că a luat cu ea felul nostru de a privi lucrurile (ca observatori neutri) în timp ce eu am rămas liber să iau parte la șocurile și zdruncinăturile experienței.

Și chiar părăsind încăperea, ea nu se despărțea de mine deoarece am rămas legați în mod misterios în decursul următoarelor ore. Când a ieșit din camera 405 s-a dus să se plimbe pe faleză. După un timp a început să se plimbe pe acolo unde marea își aruncă valurile pe uscat. S-a plimbat mult timp, mult de tot. Soarele coborâse pe cer atât de mult, încât nu putea privi înainte. Tib fusese din totdeauna hipersensibilă la lumină, alegând din acest motiv locurile care nu aveau în față ferestre sau altceva. Se întorsese cu spatele la soare și privea spre nord, când o frază îi veni în minte cu puterea unei porunci:

"Nu privi nici la stânga, nici la dreapta, ci doar drept înainte!"

Dar drept înainte era soarele orbitor. Merse puțin mai departe privind printre gene. Se făcuse târziu. Era departe până la hotel. "Trebuie să se fi terminat întâlnirea din camera 405" - gândea ea, și poate că eu o căutam. Dar de fiecare dată când voia să se întoarcă, cuvintele neobișnuite îi reapăreau în minte:

"Nici la dreapta, nici la stânga. Ci numai înainte."

Soarele coborâse și mai mult. Scânteind în valuri, arunca raze aprinse în ochii ei. Dar Tib continua să meargă înainte, în lumina orbitoare.

În camera 405 era o atmosferă de așteptare. Eram șase acum, dispuși oarecum într-un cerc. Câțiva dădeau exemple despre puterea rugăciunii prin Duhul, iar cineva a sugerat chiar să ne rugăm astfel pentru problemele pe care le aveam.

Într-un efort de a-mi învinge jena am închis ochii. Curând, am pierdut firul a ce se vorbea în cameră. Cineva a început să se roage în Duhul. Era vocea unei femei, nu știu a cui. De fapt, din acel moment am pierdut contactul cu persoanele. Era ca și cum personalitățile distincte s-ar fi topit într-un singur individ care le-a luat locul, vorbind în tonuri și accente diferite. Mințile păreau că gândesc împreună, o propoziție putând fi începută de cineva și terminată de altcineva.

Acum cineva începuse să se roage în limbi. Altcineva a început să cânte foarte domol prin Duhul Sfânt. Îmi simțeam gâtul încordat ca la cele

mai înalte note ale unui cântec. Cred că plângeam, profund, fără să scot un sunet. Încetul cu încetul am început și eu să-mi pierd identitatea și în cele din urmă propria-mi conștiință a dispărut.

Asta-i chiar o experiență, să-ți pierzi conștiința de sine. Însă în același timp am primit un ajutor căpătând conștiința altei Persoane care era în cameră. Și deodată iată-L din nou, în lumina în care Îl văzusem în spital. Dar de această dată lumina strălucea prin pleoapele închise, orbind, amețind, intimidând. Mi-a fost teamă de această apropiere. Am încercat să-mi îndrept gândul în altă parte, să mă concentrez asupra camerei în care eram și a oamenilor care erau în ea.

- Nu privi nici la stânga, nici la dreapta, ci numai înainte!

Vocea venea din spatele meu. Am crezut că e a Oliviei Henry, dar niciodată n-am fost sigur de asta. Chiar în clipa când voiam să mă refugiez, să mă ascund în gândurile mele, în conștiința mea, vocea m-a împiedicat. Încă de câteva ori s-a repetat această comandă în ora care a urmat, întotdeauna chiar în clipa potrivită pentru a preveni sustragerea atenției mele. N-am aflat niciodată dacă cuvintele mi se adresau mie sau nu, dar ele mi-au adus un serviciu neprețuit. Ele m-au împiedicat să fiu sustras de ceea ce se petrecea în jurul meu, de cum arătam și de ce ar fi gândit ceilalți despre mine; întotdeauna m-au adus din nou în fața luminii orbitoare.

La un moment dat s-a produs o pauză în rugăciune și cântat. Vocile din jurul meu s-au stins într-un murmur slab.

O voce de bărbat spuse:

- Cred că John dorește Botezul cu Duhul Sfânt.

Am simțit, mai mult decât am văzut, pe cei cinci oameni ridicându-se și formând un cerc în jurul meu.

Ceea ce s-a întâmplat mai departe se datorează într-o mare măsură rolului pe care l-a jucat Tib mergând pe faleză în direcția soarelui. Așa cred, deși nu sunt capabil să explic de ce. Fără acest ajutor cu greu aș fi putut trece strania nesiguranță a unei experiențe absolut inedite.

În acele clipe, acolo în camera 405, nici unul din aceste lucruri nu-mi treceau prin minte. Din contră: ceea ce caracteriza acea oră era pura experiență, cu o abandonare totală în "*fie ce-o fi*" și un minimum de analiză.

Grupul se strânsese mai aproape de mine. Era ca și cum ar fi format o conductă cu ajutorul trupurilor lor, prin care se concentra torentul de Duh ce pulsa în acea încăpere. Duhul năvălea în mine, așa cum stăteam ascultând cântările prin Duh ce se auzeau în jurul meu. Acum limbile se intensificau într-un crescendo frumos și muzical. Am deschis gura întrebându-mă dacă și eu m-aș fi putut alătura lor, dar nu s-a petrecut nimic. Am simțit o amorțală a buzelor și o contracție a gâtului.

Și imediat am avut impresia că de fapt, pentru a vorbi în limbi trebuia numai să privesc în sus. Dar acesta era un gest de bucurie, iar toată experiența și înclinația mea era de a mă apropia de Dumnezeu cu capul plecat.

Ciudat cum un gest atât de simplu ca o înălțare a capului, poate să devină o condiție. Și puțin după aceasta (probabil pentru că nu m-am supus destul de prompt) o altă instrucțiune mi-a devenit clară: nu numai capul trebuia să-l ridic, ci și mâinile, și trebuia să strig din toată inima o laudă către Dumnezeu. Un val de mânie aprinsă mă umplu. Era singurul lucru pe care nu voiam să-l fac nici în ruptul capului.

Poate din cauză că îmi era atât de respingător, soluția care mi se arăta cu claritate era simpla supunere.

Ce altă semnificație posibilă ar fi avut ridicarea mâinilor și rostirea câtorva cuvinte de laudă? Și era clar că asta trebuia să fac eu. Oricât de stupid ar fi părut. Sau poate tocmai pentru că părea caraghios. Îl auzisem pe E. Stanley Jones spunând: "*A trebuit să ajung nebunul lui Dumnezeu.*"

Cu un neașteptat avânt de voință mi-am zvârlit mâinile în sus, am ridicat ochii spre cer și am strigat cât am putut "*Slavă Domnului!*"

Porțile zăgazului s-au deschis. Din străfundul ființei mele, mai din adânc decât știam eu că poate veni vocea, a ieșit un torent de sunete vesele. Nu erau frumoase ca limbile din jurul meu. Am avut impresia că sunt urâte: explozive și mormăitoare. Nu-mi păsa. Era acolo vindecare, iertare, dragoste nespuse de mare, inexprimabilă și țâșneau din mine în sunete ce nu semănau a cuvinte. După acel efort zdrobitor de voință, voința mea s-a ușurat, eliberată pentru a se avânta într-o unire cu El. Nu mai era nevoie să fac vreun efort conștient, nici măcar pentru a-mi alege silabele prin care să-mi exprim bucuria. Silabele erau acolo, gata formate pentru ca eu să le folosesc, cu mult mai numeroase decât le-ar fi putut da formă limba și buzele mele pământeste.

Și aceasta nu pentru că aș fi pierdut controlul situației: niciodată nu m-am simțit cu adevărat mai stăpân pe mine, mai întreg și în acord cu laturile contradictorii din lăuntrul meu. Puteam opri vorbirea în limbi în orice clipă, dar de ce aș fi făcut-o? Aș fi vrut să nu se mai oprească niciodată. Și m-am tot rugat, surâzător și fără rețineri, în timp ce apusul soarelui se vedea prin fereastră, iar stelele se aprindeau pe cer.

Capitolul 12

DINCOLO DE UȘA ROȘIE

Următoarele trei luni au fost numai zâmbet, numai veselie și în fiecare dimineață săream din pat pentru a întâmpina noua zi. Niciodată n-am mai cunoscut o perioadă atât de lungă de bunăstare. Munca mea mergea bine. Am întrezărit cum ar trebui să arate un tată creator: când copiii năvăleau în biroul meu, mă opream din lucru bucurându-mă sincer că îi văd, iar când se retrăgeau reluam treaba de acolo de unde o întrerupsesem, fără a omite absolut nimic. Dacă vreunul dintre băieți se strecura în atelierul de reparații și îmi făcea un șanț în piatra de polizor, țipam la el, bineînțeles, dar în indignarea mea nu era nici o aversiune față de el.

Multe tertipuri psihologice profund înrădăcinate, pe care le-am folosit aproape toată viața cu scopul de a-i ține pe oameni la distanță, au dispărut cu totul în timpul acestor luni. A trebuit să-mi cunosc vechii prieteni într-o lumină cu totul diferită și să-mi fac alții noi, fără sfiala pe care o încercasem întotdeauna.

Citirea Bibliei a căpătat o altă dimensiune. Am descoperit un lucru interesant: găsești în Biblie acele Persoane ale Dumnezeirii cu care ai avut o întâlnire. Ani de zile L-am "văzut" doar pe Tatăl în Scripturi. Apoi, după întâlnirea din spital, L-am găsit pe Fiul. Iar acum pe Duhul Sfânt. Era un lucru extraordinar să citești cuvintele asupra cărora toată viața mi-am ațintit privirea, dar pe care niciodată nu le pricepusem ca acum. Pentru prima dată am abordat Evangheliile și Faptele Apostolilor ca pe niște scrieri cu caracter mai mult descriptiv decât poetic. Cu alți ochi am citit istorisirile despre minuni, demoni, vindecări și duhuri.

Biserica, de asemenea, a căpătat un nou înțeles. Pentru prima oară am înțeles ce voia să spună psalmistul în versetul: "*Mă bucur când mi se zice: 'Haidem în Casa Domnului!'*" (Ps.122:1). Îmi plăcea să fiu în biserică, în clădire propriu-zis, în adunare, la serviciul religios. Îmi aduc aminte că adunarea de Crăciun mi s-a părut neobișnuit de scurtă. Pe când ieșeam i-am spus soției această impresie. Ea s-a uitat la mine ca la ceva bizar.

- Suntem aici de două ore.

Iar eu, care dintotdeauna fusesem dl.Sfârlează în persoană, eram atunci în stare să mai fi stat încă două ore.

În această perioadă foloseam și noua mea limbă. Erau două feluri de împrejurări când mi se părea potrivită. Una era ca reacție la frumusețe. În mod deosebit îmi aduc aminte de o dimineață de ianuarie când fiecare

crenguță a copacilor era acoperită de chiciură. Mă uitam pe fereastra dormitorului la această lume scânteietoare și părea că exprimarea acelei frumuseți de nedescris era posibilă (și normală) numai în acea limbă care mi se dăruise.

Această experiență a început să aibă loc destul de des. Se petrecea ceva mișcător, ceva care odinioară ar fi făcut să mă treacă fiori. În schimb, acum făcea să apară reacția vorbirii în limbi. Am considerat fenomenul ca pe un fel de laudă fără cuvinte. Era lauda care, într-un fel misterios îmi permitea să particip la frumusețea, plinătatea sau măreția pe care o percepeam. Am descoperit că însăși reacția aceasta mă făcea și mai sensibil decât situația care o crease și îmi puteam imagina că o persoană mai experimentată decât mine ar fi putut avea o duzină de asemenea ocazii pe zi, fiecare din ele făcând să apară în el reacția vorbirii în limbi.

Celelalte dăți când foloseam limbile erau mijlocirile. Mi-aduc aminte de o rugăciune în limbi făcută într-o dimineață pentru un om din biserica noastră, a cărei soție ne dezvăluise că soțul ei nu putea dormi nopțile. Nu ne-a spus nimic mai mult, iar când l-am cunoscut cât de cât, era cu neputință să încerci măcar a-i propune să te rogi pentru el chiar și într-un mod obișnuit.

În acea dimineață mă trezisem la ora trei, perfect lucid, cu convingerea că problema acelui om era datorată unui vechi resentiment față de un coleg pe care nu-l iertase niciodată pentru o insultă, și în afară de asta, că eu trebuia să dau ochii cu el și să-i spun. Nu aveam voie să mai pun capul jos până nu rezolvam problema.

A doua zi, judecând la rece, acest mod de a proceda mi s-a părut neghiob și impertinent. Ce scuză putea fi invocată când dai buzna în viața unui om, cu o astfel de chestiune? Am încercat să-mi țin promisiunea - către cine oare? - făcută în noaptea precedentă, sunând-o pe secretara lui pentru a fixa o întâlnire "cândva, când îi va fi mai convenabil lui Bill". N-a ținut. Acest om atât de ocupat, avea o fereastră de o oră în chiar după-amiaza aceea, așa că la ora trei mă găseam pe un scaun în biroul lui, temându-mă pentru integritatea mea corporală.

- Bill, i-am spus, am să te rog să mă ierți dacă greșesc, dar am avut sentimentul foarte straniu că..., și i-am explicat gândul care m-a trezit din somn.

Când am încheiat, Bill stătea încremenit privindu-și mâinile. Puteam auzi secretara bătând la mașină în biroul de alături. Clopoțelul care clincăne la sfârșitul fiecărui rând a bătut de patru ori înainte ca Bill să vorbească.

- Cum a fost oare posibil să afli dumneata?

Două luni și mai bine după cele întâmplare, Bill și cu mine ne întâlneam o dată pe săptămână la dejun. Eu nu vorbeam prea mult. Mai

mult ascultam. Încetul cu încetul problema care stătea în fața lui a început să se clarifice singură și cu timpul, Bill ajunsese să aibă o nouă viziune asupra Duhului Sfânt, pentru că, desigur, a trebuit mai întâi să-i spun cum am ajuns să-l caut la telefon.

O problemă mult mai disperată mi-a captat atenția chiar în acel timp, atunci când într-o după-amiază, în timp ce studiam, Tib veni grăbită să-mi spună că o tânără, fata unei prietene foarte apropiate, încercase să se sinucidă. Era la spital în stare critică. Tib și cu mine doream să ne rugăm, însă n-aveam aproape nici-o informație, nici măcar asupra felului în care a încercat să-și ia viața.

Din nou am folosit vorbirea în limbi și m-am trezit reamintindu-mi cuvintele lui Pavel: *"Fiindcă, dacă mă rog în altă limba, duhul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod. Ce este de făcut atunci? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea..."* (1 Cor.14:14, 15).

Pavel nu susține aici cine știe ce mister: doar că el se ruga cu o altă parte a ființei sale. El știa că în parte este om rațional, așa că se putea ruga cu mintea. Însă el trăia de asemenea și la un alt nivel, un nivel ce avea puțin de a face cu rațiunea. Pavel numea aceasta duhul său; astăzi noi l-am putea numi inconștientul sau subconștientul nostru. Pavel și-a desăvârșit viața de rugăciune îngăduind și laturii profunde și negrăitoare a personalității sale să se roage prin el.

Nu asta făceam eu rugându-mă pentru această fată? M-am rugat pentru sănătatea ei cu mintea, dar m-am rugat și cu duhul.

Când am ajuns împreună la spital, ieșise din starea critică. Am condus-o pe mama ei cu mașina până acasă și am stat cu ea vreo trei ore. Am ajuns să ne dăm seama că vindecarea fizică era doar un aspect al rugăciunii pe care o puteam face pentru această familie. Cu cât ascultam mai mult cazul, cu atât mai mult vedeam cât este de complicat. Din nou, ca și cu Bill, rolul nostru nu era acela de sfătuitori, căci nu am fi știut ce să facem sau să spunem. Rolul nostru era să ținem neîncetat acest caz în rugăciune, iar pentru aceasta am găsit că limbile sunt de o valoare inestimabilă. Ele mă apărau ca un ecran protector ca să nu greșesc, păzindu-mă de nepriceperea mea oglindită în părerile mele, în această situație între viață și moarte. În timp ce prietena noastră vorbea, eu m-am rugat în limbi tot timpul pentru ea, pentru soțul ei de care se despărțise, pentru fiica lor. M-am rugat murmurând. A fost o rugăciune adusă ca mijloc pentru Dumnezeu de a pătrunde în această situație, dar care ocolea posibilitatea de eroare proprie minții mele.

Dar împreună cu aceste avantaje ale Botezului, exista și un inconvenient: cartea. Iată-mă în mijlocul a ceea ce voisem să fie o privire obiectivă asupra manifestărilor vorbirii în limbi, însă eu însumi devenisem un partizan al eliminării oricăror restricții asupra vorbirii în limbi. Inevitabil,

am urmărit să schimb tonul cărții. Nu mai voiam doar să descriu: acum îndemnam, demonstrez, încercam să conving. Nu aveam altceva de făcut decât să las manuscrisul de-o parte, până când îmi voi fi recâștigat simțul echilibrului, sau recunoșteam că am renunțat la el pentru totdeauna.

"Fiecare - spune Jean Stone - are dreptul să fie fanatic șase luni după ce a primit Botezul." M-am decis să o mai lungesc. Acum au trecut patru ani de la acea după-amiază din Atlantic City. Cred că timpul a produs o sedimentare a lucrurilor, vederile mele cu privire la acest subiect recăpătând, sper, ceva din obiectivitate. După această perioadă, a avut loc o schimbare majoră în atitudinea mea în legătură cu Botezul cu Duhul Sfânt și vorbirea în limbi. Cu fiecare an am devenit mai puțin emoțional, însă și mai convins de valoarea lor.

Această evoluție nu a fost în nici un caz simplă, lineară. Am descris prima efuziune de bucurie și împlinire care a urmat timp de trei luni după Botez. Nu am certitudinea perioadei exacte, dar aproximativ după acest interval de timp am avut o reacție puternică și neașteptată. Se datora în special vorbirii în limbi: devenisem bănuitor că aceasta ar fi venit de la mine. E adevărat că de multe ori scoteam silabe fără sens în încercarea de a porni șuvoiul rugăciunii în limbi. Dar uneori revărsarea plăcută și degajată nu se producea. Rămâneam ascultând sunetele proprii mele ineptii. Pentru mine era clar că Duhul Sfânt nu avea nimic de-a face cu aceste bolboroseli, ridicolul situației mă cuprinsese și pe mine, și de aici și până la a mă îndoi că Duhul Sfânt ar fi avut vreo legătură cu limbile nu a fost prea mult. Pe deasupra, la acea vreme pentecostalii deveniseră pentru mine o piatră de poticnire. Exuberanța lor nu m-a deranjat prea mult atâta timp cât priveam din afară. Dar acum, fiind între ei, mă întrebam ce ar gândi alții din afară văzându-mă cu acest fel ciudat de oameni? Îmi amintesc de o adunare a pentecostalilor unde se servea și micul dejun, la care am participat și unde un fotograf făcea de zor poze pentru un reportaj. Am fost foarte activ la masă tot încercând să ies din câmpul aparatului de fotografiat.

Din fericire pentru mine fusesem avertizat mai dinainte despre aceste reacții. Avertizarea a venit de la Lydia. Îi scrisesem despre Botezul meu și la prima ei călătorie la New York am luat prânzul împreună.

- Îți aduci aminte John, zise ea după ce îmi ascultă povestea, care a fost primul lucru pe care l-a făcut Isus după ce a primit Duhul Sfânt?

- S-a dus în pustiu, nu-i așa?

- Mai mult decât atât. Nici n-a intrat bine în contact cu Duhul Sfânt că a și fost ispitit de diavol. Ți s-a întâmplat și ție până acum?

Am lăsat furculița jos, captivat.

- Poate că da. Continuă.

- Vei descoperi, spuse Lydia, că odată ce te-ai întâlnit cu Duhul Sfânt îl vei întâlni și pe diavol. E un lucru sigur că acest atac trebuie să vină. Așa a fost cu Isus și regula încă funcționează. Singurul lucru pe care îl poți face este să te pregătești pentru el.

Ispita, spunea Lydia, ia de obicei forma îndoielii, îndoială că poate Duhul nu a venit cu adevărat. Sau că nu e Duhul Sfânt ci o manifestare a dorinței latente și a subconștientului.

- Această ispită nu este întâmplătoare, a spus ea. Eu cred că în mod deliberat Duhul Sfânt îi permite să apară. El vrea ca tu să tragi un folos din ea. El vrea ca tu să renunți la privirea rece și rațională asupra propriei tale experiențe. Apoi, când treci de partea cealaltă, Botezul devine pentru tine nu numai un dar, ci și premiul unei lupte.

M-am luptat într-adevăr cu îndoiala și mândria și cu alți dușmani ai sănătății mele recent regăsite, dar curând am descoperit că dușmanii cei mai înverșunați ai Duhului lăuntric nu sunt aceste păcate active, ci unele pasive: păcatele omisiunii, indiferenței și inerției. Încă nu mă familiarizasem bine cu Duhul Sfânt când mi-am dat seama că prezența Sa nu face din noi niște roboți. El rămâne cu noi atâta timp cât noi Îl dorim cu ardoare, ne zbatem și tânjim după compania Sa.

Una dintre indicațiile cele mai clare a faptului că Duhul Sfânt este o Persoană și nu o formă vagă de forță mașinală este faptul că poate fi întristat. *"Nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu"*, a spus Pavel (Efeseni 4:30). Am descoperit că sunt cel puțin două modalități de a întrista Duhul Sfânt. Una este când în viața noastră spirituală nu suntem o companie bună pentru El. Pur și simplu El va pleca pentru o vreme dacă nu-i place felul nostru de gândire. Iar a doua este neglijența. Relația cu El este ca o prietenie, care trebuie cultivată, dezvoltată, savurată, ca să dureze și să se consolideze.

Eu am întristat Duhul în ambele feluri și El s-a retras. Dar cu timpul am învățat că îmi este de folos prezența Lui și am început să caut modalitățile de a-L invita să revină.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru Biserica organizată, care în această perioadă mi-a fost de folos. Este o instituție care poate că funcționează în parte după șablon, însă e independentă de avântul și scăderile membrilor individuali ai comunității. Mergeam cu soția în fiecare duminică la biserică și eram conștienți de faptul că serviciile erau în mod continuu la un bun nivel, lucru care nu era de mică importanță. Biserica de care aparțineam nu făcea prea multe experimente novatoare și nici nu avea de trecut prin valurile datorate acelor oameni care făceau experiențe. Biserica era acolo: unită, cumpătată, riguroasă, frumoasă.

Am descoperit de asemenea că este important să fii consecvent în ce privește rugăciunea personală în cursul săptămânii. Prietenul nostru,

David Wilkerson, dădea zeciuală din timpul său rugându-se. Douăzeci și patru de ore are o zi; David se ruga două ore și jumătate pe zi. Am încercat și eu. Am fragmentat timpul în cinci părți: dis-de-dimineată, pe la mijlocul dimineții, la prânz, pe înserat și înainte de culcare, câte o jumătate de oră. Disciplina este ceva care mă depășește, încă, dar știu din experiență că există o mare forță în ideea monahică de a înconjura ziua cu perioade regulate de rugăciune. Așa se face că în timpul acestui experiment am simțit în modul cel mai pregnant prezența și puterea Duhului.

N-am fost de altfel surprins reamintindu-mi experiența propriului meu Botez, că supunerea are de asemenea un rol în realizarea unei prezențe constante a Duhului Sfânt. Aici iarăși am întrezărit ceva mai mare decât puteam eu să fac încă. Ce ar fi să trăiești toată ziua într-o deplină supunere față de dorința Duhului? "*Susurul Său blând*" ar deveni mai clar odată cu trecerea timpului? Trebuia să muncesc la cultivarea obiceiului de a asculta.

Totuși, ceea ce acești patru ani mi-au adus deja, este o înțelegere mai bună a celor petrecute în realitate în Camera 405.

În momentul inițial al Botezului cu Duhul Sfânt am fost copleșit de senzația că am fost cufundat, înconjurat, scăldat în dragoste.

Nu înțeleg de ce nu a fost tratat mai mult acest aspect în tot ce citisem despre acest subiect. Poate pentru că suntem interesați mai mult de aspectul putere al Duhului Sfânt. Dar sunt convins că originea acestei puteri este iubirea. A fost la fel ca iubirea pe care am simțit-o când L-am întâlnit pe Isus în camera spitalului, cu deosebirea că acum a fost activă, dinamică, stimulându-mă să răspund, în timp ce atunci a fost mai mult o prezență tăcută, care nu cerea nimic.

Odată ce am înțeles aceasta, a trebuit să dezleg o enigmă care mă intrigase. Peste tot în Noul Testament termenii "*Duhul Sfânt*", "*Duhul lui Hristos*" și "*Duhul lui Dumnezeu*" sunt folosiți aproape interschimbabil. Cei care l-au cunoscut pe Hristos și pe Duhul Sfânt nu fac nici o diferență între Ei. "*Fiindcă au fost opriți de Duhul Sfânt să vestească Cuvântul în Asia, au trecut prin ținutul Frigiei și Galatiei. Ajunși lângă Misia se pregăteau să intre în Bitinia. Dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie.*" (Fapte 16:6, 7). "*Voi însă numai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.*" (Romani 8:9)

Motivul acestei echivalări mi-a devenit clar odată ce am venit în legătură cu Duhul Sfânt. Era ca și cum L-aș fi întâlnit pe Hristos. Iar numitorul comun era dragostea. Oamenii care se întâlniseră cu Hristos au avut experiența întâlnirii dragostei, iar când acești oameni s-au întâlnit cu

Duhul Sfânt, au realizat că s-au întâlnit din nou cu dragostea. Când făceau echivalarea între Duhul lui Hristos și Duhul Sfânt, ei făceau instinctiv ceea ce au făcut mai târziu teologii care au enunțat că Cei doi erau Unul și același Dumnezeu. Singura diferență era de aspect.

O a doua enigmă a fost dezlegată prin această descoperire. În gândirea creștină există o foarte veche analogie între Duhul Sfânt și "sfințire". Pavel vorbește despre Dumnezeu care " *...de la început... v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului.*" *) (2Tes.2:13). Funcția catihetică clasică a Duhului Sfânt este Dumnezeu, " *...care mă sfințește pe mine și tot poporul lui Dumnezeu.*" Perfecționismul wesleyan și copiii săi spirituali - diversele Curente de Sfințire ale sfârșitului secolului XIX - au pus accentul pe ceea ce a primit numele de "a doua binecuvântare", sau Botezul în Duhul Sfânt ca o experiență care îi face pe oameni neprihăniți (sfinți).

Esențialul este că există un concept foarte vechi ca Duhul Sfânt lucrează în viețile noastre nu numai pentru a ne da putere ca creștini, ci și ca să ne curățească viețile și să ne conducă spre sfințire. Va trebui să recunosc că unele categorii de neprihăniți (sfinți) creștini mi-au inspirat întotdeauna repulsie. Niciodată n-am fost în stare să spun de ce: ori pentru că mă făceau să nu mă simt în largul meu, eu știindu-mă departe de a fi un sfânt, ori că ei sunt într-o mare eroare crezându-se singuri sfinți, când de fapt nu sunt decât niște fățarnici. Trebuie de asemenea să recunosc că totuși am întâlnit câțiva creștini care nu făceau caz de sfințenie, dar am înțeles că trăiesc cu totul altfel decât mine. Acești oameni au o calitate care m-a surprins în mod plăcut, fiind miezul adevăratei sfințenii: nu căutau să-mi expună bunătatea lor, ci nădejdea lor. Nu țineau să scoată în evidență defectele mele în contrast cu sfințenia lor, ci subliniau potențialul meu.

Eu cred că acest fel de sfințenie trebuie să-l fi avut Isus. Altfel El n-ar fi atras niciodată oameni precum asprul Petru sau firescul Matei. Ingredientul tainic al acestui fel de sfințenie transformatoare cred că este dragostea. Când am venit în contact cu dragostea ca experiență copleșitoare la Botezul cu Duhul Sfânt, am descoperit că fusesem curățit, întărit, vindecat. Am cunoscut un fel de împlinire la care nu visasem niciodată; iar cuvintele deplin, sfânt, sănătos (whole, holy și health) sunt toate derivate din același cuvânt anglo-saxon "hal" care înseamnă împlinit (desăvârșit, deplin). Acesta este felul de sfințire care rezultă din contactul cu Hristos - dragoste a Duhului Sfânt.

*) În versiunea King James: " *...v-a ales pentru mântuire prin sfințirea Duhului.*" - nota și sublinierea traducătorului.

Există și o altă consecință a acestui contact. Când E.Stanley Jones a primit Botezul Duhului Sfânt în campusul Colegiului Asbury, s-a transformat dintr-un student al creștinismului, într-un învățător al lui.

"Aceasta s-a petrecut atunci când am învățat care este diferența între un ucenic și un apostol - mi-a spus el. Unul este pasiv, celălalt activ. Un ucenic este un om care stă la picioarele lui Isus. Un apostol este unul care pleacă în lume pentru Hristos, un misionar, dacă vrei; deși un misionar își începe lucrarea chiar de la ușa vecinului. Esențialul este că Botezul cu Duhul Sfânt este experiența care transformă pasivul în activ."

Și așa trebuie să fie. Am constatat-o din propria mea experiență. Episodul cu Bill (preocuparea mea față de problemele lui și în primul rând grija mea suficient de mare încât să mă determine să mă rog pentru el) a fost ceva cu totul deosebit față de felul meu de-a fi dintotdeauna. Și acesta a fost doar unul dintre multe alte exemple de acest fel. Eu, un egoist, introvertit, preocupat de propriile mele probleme, mă trezesc dintr-o dată deviind de la felul meu de-a fi pentru a cunoaște alți oameni, păsându-mi cu adevărat de ei și dorind sincer să îi ajut. Și bineînțeles că pentru oricine dorește aceasta, posibilitățile de a fi folositor sunt nelimitate. În decurs de doi ani de la cele petrecute în Atlantic City, Tib și cu mine ne găseam în Africa împreună cu cei trei copii ai noștri (printr-un transfer de un an), ca să predăm, să trăim și să muncim în mijlocul unui trib de oameni de care nici măcar nu auzisem vreodată.

Întâlnirea doctorului Frank Laubach cu Duhul Sfânt l-a transformat în cel mai mare dascăl al științei de carte din lume. Iată cum explică el acest fenomen:

"Când Hristos era pe pământ - spune dr.Laubach - El a fost limitat în împlinirea lucrării Sale, de timp și spațiu. El era un om ce umbla pe țărmul unei mări situate într-un colț de lume. A vindecat pe toți cei de care s-a atins, dar atingerea Sa a fost strict limitată de timp și spațiu.

Atunci ce sens are ca Tatăl să-și trimită Fiul pentru această lucrare limitată? Eu nu cred că așa ceva este posibil. El și-a luat măsuri pentru a duce lucrarea mai departe prin Duhul Sfânt, iar noi suntem cei însărcinați să ducem la bun sfârșit misiunea Sa. Noi suntem mâinile multiplicat ale Lui, picioarele Lui, vocea și inima Sa miloasă. Imperfect și impersonal, desigur, însă totuși Trupul Său cu puteri tămăduitoare. Și Duhul Sfânt (care este iubirea omniprezentă a lui Isus) este Acela prin care primim tăria să ducem mai departe lucrarea apostolilor. Conceptul cutezător și realist este acesta: când primim Duhul Sfânt în viețile noastre, primim

aceeași forță însuflețitoare și perseverență, care L-au condus pe Domnul nostru."

Se pare că este o trăsătură psihologică a naturii umane faptul că de regulă, pentru a da este necesar ca mai întâi să primești. Ioan spune că: *"Noi iubim pentru că El ne-a iubit întâi."* (1Ioan 4:19) Însă este la fel de adevărat că odată ce am primit această iubire, există o nevoie imperativă de a o revărsa asupra altora. Simțim într-adevăr instinctiv că acesta este singurul mod de a o păstra.

Botezul cu Duhul Sfânt este darul iubirii, așa cum nu mai cunoscusem până atunci. Consecința naturală este un impuls pozitiv dat de puterea acestei iubiri fără margini către lumea în care vom căuta ocaziile de a împărtăși și altora lucrurile pe care le-am primit.

UNIND VECHIUL CU NOUL

Dar cum să împărtășim noi aceste lucruri în orașul modern în care trăim și în limbajul bisericii pe care o frecventăm?

În ce mă privește (și eu consider cazul meu ca fiind tipic), am impresia că există trei alternative:

1. Să rămân în biserica mea, predicând experiența pentecostală;
2. Să părăsesc biserica mea și să mă alătur unei grupări pentecostale;
3. Să rămân în biserica mea, să nu spun nimic despre această experiență, iar pe de altă parte să păstrez părtășia cu pentecostalii.

Alegerea aceasta nu era prea simplă. Micuța biserică episcopală în care eram membru, situată într-una dintre cele mai conservatoare suburbii, era dintre multele în care doar foarte puțini membri auziseră câte ceva despre Botezul cu Duhul Sfânt. Despre vorbirea în limbi auziseră destule. Prin intermediul rezumatelor buletinelor de știri și al articolelor din presă au aflat că pe tot întinsul Statelor Unite aceste comportări bizare produceau tulburări. Și probabil că cei mai mulți își ziceau: "Sper să nu se întâmple și la noi."

Urmărisem fără încetare tensiunile care apăreau atunci când un membru al unei biserici tradiționale primea Botezul și apoi se întorcea în comunitatea sa. Iată-l cum vine țopăind nerăbdător să împărtășească acest minunat lucru ce se petrecuse cu el. Pe semne a uitat că el însuși a trecut printr-o lentă evoluție a vederilor sale, de la scepticismul precaut față de experiența pentecostală, până la deplina încredințare. De cele mai multe ori, în entuziasmul său a uitat regulile elementare ale tacticii și în loc să fie atent la felul cum comunică altora experiența sa, lasă propria cutezanță să îi blocheze posibilitatea de a se face înțeleș.

În afară de aceasta, o altă consecință a Botezului era în măsură să creeze probleme. Botezul cu Duhul Sfânt este o experiență spirituală extrem de tonifiantă: el umple oamenii de energie. Dacă această energie nu poate fi canalizată către activități pozitive, are loc ceva asemănător cu cheltuirea ei într-o alergare frenetică în cerc. Am cunoscut oameni plini de Duhul, care tot timpul zburau prin țară în diverse misiuni legate de Duhul Sfânt. Acest gen de activitate intensă și benevolă n-a încetat niciodată să-mi pară nu numai eroică dar și tristă: eroică pentru că omul jertfește cu adevărat din timpul și finanțele sale (costul unui bilet de avion este ridicat) și tristă deoarece cheltuielile au un oarecare caracter egoist.

Apoi există și ciudata problemă creată în jurul următoarei situații: este pentecostalul un creștin cu adevărat folositor? Entuziasmul lui îi sperie

pe unii, în timp ce pe alții îi atrage, și în scurtă vreme se produce o sciziune în biserică între pro-penticostali și ceilalți.

În cele din urmă am ales cea de a treia variantă: m-am întors liniștit în biserica mea, vorbind despre acea experiență numai atunci când părea ceva normal și am păstrat compania prietenilor mei penticostali de peste tot.

Totuși aceasta nu mi se părea o soluție bună. Dacă eu sunt convins de importanța Botezului cu Duhul Sfânt (cum și sunt), n-am eu obligația să vorbesc despre el ori de câte ori am ocazia?

Aceasta este problema cu care se confruntă multe mii de americani, azi, când are loc o extindere a mișcării penticostale. Așa cum stau lucrurile acum, problema este nerezolvabilă. Așa cum stau lucrurile acum, experiența penticostală nu-și găsește locul în viața bisericilor tradiționale.

Este oare cu putință ca situația să se schimbe?

Sugestiile pe care le fac își asumă această calitate. Ele țintesc spre ziua când acest conflict aparent poate deveni un dialog constructiv între libertate și ordine, între tinerețe și maturitate, fiecare fiind infinit mai câștigat. Pentru a face din această zi o realitate sunt multe lucruri pe care le putem îndeplini fiecare.

Pentru aceia dintre noi care au primit Botezul cu Duhul Sfânt:

- Să privim cu atenție, cu recunoștință chiar, la criticile care se ridică împotriva noastră. Ele pot fi de o valoare imensă, ajutându-ne să folosim mai bine acest inestimabil dar al lui Dumnezeu.
- Să acordăm o atenție deosebită problemei momentului potrivit. Cred că noi avem o tendință de a fi nerăbdători, ca și cum desfășurarea evenimentelor de la Rusalii a depins de noi și nu de Hristos. Botezul îl dă El și orice efort sau grabă din partea noastră nu poate veni decât dintr-o lipsă de perspectivă (speranță), sau dintr-o lipsă de credință. Ori chiar lipsă de smerenie, care ne va tenta mereu să atragem pe cineva de partea noastră.
- Să ne aducem aminte că darurile Duhului au fost date "*spre zidirea*" Bisericii (1 Corinteni 14:26) și nu pentru folosirea în interese particulare. Tot ce ne-a fost dăruit trebuie primit în această accepțiune dacă vrem să evităm formarea unor grupuri mărunte "de elită", care singure se consideră ca separatiste (dizidente) față de restul Bisericii. Slăbiciunea Bisericii și tăria ei sunt ale noastre, iar ale noastre sunt ale ei.
- Să privim la întrebuintărea vorbirii în limbi care ni s-a dat, în aceeași lumină. În sprijinul practicării ei este interesant de notat Lista Garanțiilor vorbirii în limbi (ca s-o numim astfel). Ea include pe mama lui Isus, Petru, Iacov, Ioan, Andrei, Filip, Toma, Bartolomeu, Matei și Pavel.

Și chiar Pavel însuși a văzut clar pericolele întrebunțării dezordonate a limbilor. El a așternut pe hârtie instrucțiuni explicite asupra modului în care trebuie folosite, unde, de către cine și cu ce scop, instrucțiuni pe care toți dintre noi care folosim vorbirea în limbi am face bine să le recitim din când în când.

- Să fim mai preocupați de "roada Duhului" în viețile noastre. Această roadă amănunțit redată în Galateni 5 este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Ce fel de personalitate ar trebui să producă această combinație de calități? Un om dăruit altora, energic fără să fie zgomotos, smerit, gata să asculte, încrezător fără să fie îngâmfat, plin de bucurie. Este aceasta o descriere a penticostalului? De multe ori, da. Și când este, atunci devine o reclamă ambulantă a acestei experiențe. Nu este o descriere a mea, totuși ea îmi spune că Botezul cu Duhul Sfânt este ușa deschisă spre o viață nouă, însă nu servită pe tavă.
- Să privim iarăși spre rolul organizării în religie. Pentru cei mai mulți dintre noi, descoperirea spontaneității în serviciile divine de închinare a fost o revelație dătătoare de viață, astfel încât devenim neliniștiți când cineva sugerează impunerea unei ordini prestabilite la adunările de rugăciune prin Duhul. Uităm noi oare că "modelul" este esențial în orice cunoaștere adevărată? Dacă lucrurile care au proprietatea de a crește ar avea numai energie însă fără nici un plan, nu am putea vedea niciodată un stejar, o ființă umană sau o viață spirituală matură.

Iar acum, câteva sugestii pentru cei ce frecventează biserica, însă nu au avut această experiență:

- Nici unul dintre noi nu dorește să fie amestecat într-un moft trecător, dar nici să stea de-o parte atunci când o mare mișcare a lui Dumnezeu are loc. Ca și Gamaliel, eu cred că o atitudine ideală ar fi: " ...dacă lucrarea aceasta este de la oameni, se va nimici; dar dacă este de la Dumnezeu n-o veți putea nimici. Să nu vă pomeniți că luptați împotriva lui Dumnezeu." (Fapte 5:38, 39)

Cine să aibă dreptate: cei care susțin că penticostalii se situează la periferia creștinismului, ori cei ca Dr. Van Dusen din Union, care sunt de părere că aceștia fac parte din forța de avangardă a zilelor noastre? Problema este atât de importantă, încât bisericile cheltuiesc din ce în ce mai mult timp și bani cu rapoarte detaliate asupra mișcării penticostale din zona lor.

- În ceea ce privește efectul de scindare produs de această mișcare asupra unei adunări, factorii reali care produc dezbinarea sunt cei pentru care cele mai multe biserici se roagă, de fapt. Penticostalul ne sâcâie cu mesajul lui, dar cine n-a simțit că propriul său mesaj este căldicel? Cel plin de Duh este poate prea înflăcărat și ne cam strică liniștea, dar cine nu s-a întrebat cu regret în inimă dacă credința plină de bucurie nu este dreptul de întâi născut al creștinului? Ne albește părul cu energia lui, dar cine nu s-a întrebat ce s-a făcut cu vitalitatea primilor creștini?

Dacă toate acestea sunt calități pe care orice biserică și le-ar dori, atunci de unde vine necazul?

În primul rând, după părerea mea, din faptul că în tradiția multor biserici, Duhul Sfânt a devenit ceva mai mult fantomatic și confuz, așa încât suntem complet nepregătiți pentru o inițiativă din partea Lui. Am reușit să facem abstracție de cea mai puternică Persoană de pe Pământ și întâlnirea cu realitatea va fi un șoc.

Apoi există aspectul că fiecare pastor vrea și are datoria să fie conducător în comunitatea sa proprie. Și iată că din afară apare un fenomen despre care credincioșii lui îi spun că ar reprezenta punctul de cotitură în viața lor de credință. Însă în aceste timpuri ale noastre răspunsul nu trebuie căutat cine știe unde: el constă în a ne vedea pe noi înșine ca membrii ai Marii Biserici din care de asemenea fac parte și adunările sau denominațiunile noastre. Ceea ce pe de-o parte apare ca o experiență venită din exterior, pe de altă parte, nu este altceva decât o experiență dobândită de Biserică.

Și în fine, această piatră de poticnire - limbile - atât de neobișnuite, și de cele mai multe ori tocmai această notă ieșită din comun este prima trăsătură care iese în relief. Este bine să se știe că nouă zecimi din cei dezgustați de această chestiune o consideră ca fiind o pură noutate.

În timpul șederii noastre în Africa, Tib și cu mine am avut ocazia rarismă de a întâlni bărbați și femei care își puteau reaminti de clipa când, pentru prima dată în viața lor au auzit mesajul Evangheliei. Cât de șocantă a fost pentru ei ideea unui Dumnezeu pironit pe o cruce, sau născut într-o iesle, sau suferind de foame! Stranie, excentrică, urâtă - toate adjectivele pe care noi înșine le-am atribuit vorbirii în limbi - ei le-au folosit pentru a caracteriza această ciudată Evanghelie. Și fără nici o îndoială că odată ce am trecut peste aspectul bizar, de multe ori găsim că limbile sunt de fapt deosebit de frumoase.

- Dacă experiența penticostală apare în biserica dumneavoastră - în timp ce vă schimbați părerea despre ea - n-ar fi mai bine să trageți

foloase? E timpul ca podeaua să fie frecată? Bordura trotuarului are nevoie de reparații? Cunosc mulți penticostali care îndeplinesc astfel de însărcinări în biserica lor, găsimu-și astfel o supapă pentru surplusul de energie.

Penticostalii cer în rugăciune puteri noi. De ce să nu întreprindem ceva pentru a afla adevărul? Dați-le penticostalilor pe care îi aveți printre dumneavoastră anumite probleme pentru care să se roage. Când o biserică din New York a plecat într-o campanie de evanghelizare, penticostalii din acea adunare s-au rugat cu rândul zi și noapte. Să fi avut aceasta vreo legătură cu succesul ieșit din comun al campaniei?

- Apoi mărturisirea. Hristos o asocia Botezului: "*Ci voi veți primi o putere, când se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-mi veți fi martori...*" (Fapte 1:8). Ce ar fi dacă i-ați lăsa pe penticostali să ia parte la lucrarea de mărturisire pe care o întreprinde biserica? Dar nu mă refer la experiența de la Rusalii. Isus nu a spus: "*...veți fi martori ai Botezului cu Duhul Sfânt*". Niciodată funcția Duhului Sfânt nu constă în a atrage atenția asupra Lui Însuși. Botezul nu este altceva decât mijlocul pentru atingerea unui scop, iar scopul este întotdeauna Hristos.
- Ce părere aveți despre bolile din biserică? Întotdeauna am fost impresionat de strânsa legătură dintre Botez și puterea de vindecare. Cunosc două femei din statul Massachusetts, Judy Sorrenson și Kay Anderson, care sunt frecvent solicitate de către preotul lor episcopal pentru a-și exercita darurile de vindecare ce le fuseseră date la Botez. Un pastor baptist îmbrăcat cu Duhul Sfânt din Chicago este cunoscut duhovnicilor câtorva spitale ca fiind un om ale cărui rugăciuni sunt ascultate. O astfel de putere s-ar putea să fie utilă și în biserica dumneavoastră.

Punctul esențial al sugestiilor mele este de a vă arăta că penticostalii pot fi incluși în activitatea efectivă și în nevoile reale ale oricărei biserici. Și cei mai mulți dintre ei umblă după o astfel de activitate atunci când este necesară, bine primită și îndrumată cum se cuvine: cu blândețe și înțelepciune.

Aceasta nu înseamnă că într-o biserică tradițională o astfel de slujbă ar satisface toate nevoile ei. Penticostalul a descoperit în rugăciunea liberă, călăuzită de Duhul Sfânt, ceva neprețuit și toți oamenii umpluți cu Duhul Sfânt pe care îi cunosc și care au rămas în vechile lor denotațiuni, se întâlnesc regulat în afara lor (miercurea seara sau

sâmbătă dimineața, ori doar o dată pe lună) pentru astfel de servicii deosebite din care își trag puterea.

Vreau să spun că această nevoie a pentecostalului este de fapt a fiecăruia, ca parte a naturii umane, implicând atât ordine cât și libertate. Cei mai mulți dintre noi rezolvăm problema acestui echilibru în nevoile noastre prin păstrarea ordinii în viața religioasă și acordându-ne libertate la meciuri și întruniri politice. Dar iată o descriere a unui serviciu religios la Templul din Ierusalim:

"Lăudați pe Dumnezeu în locașul Lui cel Sfânt,

...

Lăudați-L cu sunet de trâmbiță.

lăudați-L cu alăuta și harfa!

Lăudați-L cu timpane și jocuri,

lăudați-L, cântând cu instrumentele

cu coarde și cu cavalul.

Lăudați-L cu chimvale sunătoare,

lăudați-L cu chimvale zângănitore!

Tot ce are suflare, să laude pe Domnul!

(Psalmul 150:1, 3-6)

În absolut toate religiile dinaintea erei moderne această exuberanță era o parte integrantă a închinării. Când eram în Africa am mers la deschiderea Catedralei Anglicane din Mbale, Uganda. După o slujbă oficială impunătoare ținută în noul edificiu, unii dintre participanți au ieșit, au scos tobele tribului și s-au lansat într-un dans în semn de recunoștință și triumf, care fără nici o îndoială a fost o închinare, și la care era cu neputință să ascuți fără să bați ritmul cu piciorul sau din palme. Această latură a noastră trebuie să iasă cândva la suprafață și este în detrimentul religiei dacă se rezumă cu consecvență la tradiție.

Și sunt mereu surprins de cât de bine primită este închinarea liberă în rândul oamenilor pe care eu îi consideram conservatori. De curând am convins pe unul dintre vecinii mei mai vârstnici să vină la o adunare pentecostală ținută în cursul săptămânii. Pur și simplu a fost foarte multă gălăgie: bătăi din palme, strigăte, cântări puternice, iar eu mă uitam cam speriat să văd cum reacționează omul. Spre mirarea mea, el bătea din palme împreună cu ceilalți. Mi-a întâlnit privire și a strigat peste capetele oamenilor, către mine: "*De ce nu?*" Chiar, de ce nu? Avem nevoie de libertate cât și de organizare. Bisericele tradiționale au pus accentul pe una dintre laturi, pentecostalii pe cealaltă. Există vreo modalitate de a le combina pe amândouă?

În Parkesburg, Pennsylvania, într-o comunitate de fermieri de lângă Lancaster, este o veche și frumoasă biserică presbiteriană unde s-a stabilit

un echilibru care ar putea foarte bine să devină un model pentru multe biserici. În fiecare sâmbătă seara biserica ține un serviciu de rugăciune și laudă. O orchestră condusă de fiul pastorului se îngrijește de partea muzicală. Se fac rugăciuni spontane, mijlociri și se aduc mulțumiri din partea credincioșilor. Presbiterieni, metodiști, episcopali cât și penticostali vin tocmai de la Washington D.C. și umplu până la refuz sala de la subsol pentru un serviciu religios care se încheie noaptea târziu.

A doua zi este duminică. Serviciul de la ora unsprezece este tot ceea ce o tradiție poate oferi mai frumos. Decența nu e cu nimic mai prejos decât la oricare alt serviciu presbiterian, atâta doar că băncile sunt ceva mai aglomerate, cântările mai pline de viață, iar predicile neobișnuit de inspirate.

Iată o biserică unde ordinea și libertatea sunt împreună binevenite și bine consolidate. Nu de mult am stat de vorbă cu Dr. John Alexander MacKay, președinte emerit al Seminarului Princeton și unul dintre liderii teologilor din Statele Unite.

"Dacă trebuie făcută o alegere - spunea el - între viața nerafinată a penticostalilor și moartea estetică a vechilor biserici, în ce mă privește, eu aleg viața nerafinată."

Dar dacă n-ar fi nevoie de această alegere? Ce-ar fi dacă s-ar putea face o sinteză care să se situeze mai presus decât ambele variante, astfel încât în bisericile noastre să avem rânduială dar și viață, crescând împreună sub mâna lui Dumnezeu? Ce-ar fi dacă Rusaliile ar coborî astăzi în Biserică?